

НАЙДЖЪЛ МАКРИЪРИ НЕПОЗНАТИ БЕЗ ЛИЦА

Част 4 от „Мълчалив свидетел“

Превод от английски: Таня Танева-Гарабедян, 2003

chitanka.info

*На децата ми,
Люк, Емили и Ребека,
които разведряват живота ми*

ВЪВЕДЕНИЕ

Тя трябваше да умре, налагаше се да я убие. Този факт бе повече от очевиден. Знаеше го от седмици. Бяха му нужни само няколко дни сериозен размисъл, за да стигне до това заключение. Още се чудеше колко бързо и лесно се бе решил. Разбира се, побълска си главата над проблема няколко дни, обмисляйки различните разрешения и изходи, но съзнаваше, че само разиграва възможности и теории. В края на краишата, всичко се свеждаше до един и същ очебиен отговор — убийство. Питаше се само къде, как и кога.

Хрумна му да наеме убиец, но след като проучи внимателно нещата, разбра, че не бе възможно. Първо, не знаеше къде да намери такъв и второ, така щеше да замеси още един човек, което можеше да създаде проблеми впоследствие. Не искаше затруднения. Убийство щеше да е достатъчно сложно. Трябваше да го стори сам. След като отхвърли всички други възможности, той се зае да планира „съвършеното престъпление“, което само по себе си не беше лесно. Биваше го в плановете, цял живот се бе занимавал с това. Сега щеше да види колко добра е подготовката му за непредвидени ситуации. Странно, но никак си го очакваше с нетърпение. Така поне умствено щеше да надскочи тривиалното и доброто. Въпреки страховитата природа на предстоящото деяние бързо осъзна, че принципите и действията са същите като при всеки друг ход в кариерата. Щом състави плановете си и ги следва, всичко щеше да е наред. Според собствения му опит проблеми възникваха само ако не се придържаш стриктно към предназначетаното. Разбираше напълно, че ако иска да не бъде заловен, а не смяташе да го допуска, всичко трябваше да се извърши с военна точност. Извади една тетрадка от чекмеджето на бюрото си и започна да си води бележки.

След всичките тези месеци Клеър знаеше, че въщност няма значение къде ще се срещнат, но мястото беше много необикновено и

малко по-отдалечено, отколкото си бе представяла. Тесен и дълбоко набразден прашен път водеше приблизително четвърт миля встрани от Кеймбридж Роуд и изчезваше в голяма широколистна гора, преди да пресече няколко ниви със захарно цвекло. След около двеста ярда изникваше отново край високата дига на някаква железопътна линия. Следвайки я успоредно четири-петстотин ярда, пътят най-сетне завършваше пред нисък викториански железопътен мост с две линии.

Бе дошла на стоп от Кеймбридж, преди да извърви трите мили през полето до мястото. Пътуването й отне само половин ден и се оказа без проблемно. Шофьорът на камиона, който я бе возил през по-голямата част от пътя, бе любезен и приятелски настроен и за щастие не й пускаше ръце. Клеър бе свикнала да пътува на стоп и хората най-често бяха приветливи и приятни, така че стига да си нащрек, обикновено всичко биваше наред. Понякога се озоваваше в заплетени ситуации, а веднъж преди няколко години я бяха изнасили, но само поради проявена небрежност. Това я отказа от стопаджийството за известно време, но след като осъзна, че все пак се нуждае от безплатния транспорт, накрая се върна към него, но вече внимаваше повече. Странното бе, че мъжът, който я изнасили, й се бе сторил съвсем почтен. „Значи, разсъждаваше тя, никога не можеш да си сигурен.“ След този случай често се питаше дали просто бе шофирал с намерение да си намери някое момиче, което да нападне, или пък бе обикновен човек, възползвал се от конкретната ситуация. Накрая стигна до извода, че е второто, но случката й вдъхваше страх и й бе като обица на ухoto.

Като разгледа отблизо остарелия и амортизиран мост, Клеър се запита как ли понася тежестта и скоростта на влаковете, които профучаваха по него. „Ще вземе да се случи някое нещастие тук“, помисли си тя.

Вдигна една клечка и започна да драска по ронещия се хоросан между тухлите. Докато чакаше, отгоре изтрака дълга редица товарни вагони и цялата зидария се разтресе. Огледа се наоколо.

Като всяко отдалечено, но удобно място и това от години бе използвано за сметище. Под свода бяха нахвърляни всевъзможни боклуци. Освен торби, пълни с гниещи, смрадливи битови отпадъци, имаше и големи метални контейнери, преобрънати или съборени на една страна, а от капаците им се процеждаше особено неприятна

кафеникава течност. Разпорени и изцапани дюшеци се търкаляха наоколо по земята или бяха облегнати на стените, клюмнали като увехнали цветя във ваза. Навсякъде се въргаляха износени спукани гуми, които придаваха на мястото някаква неизменна грозота. Чудеше се защо хората постъпват така, сякаш изобщо не ги е грижа за околната среда.

За нея това бе основен проблем, така оправдаваше избрания си път в живота. Хората може и да не я харесваха, както и начина й на живот, но тя поне се интересуваше от обкръжението си. А имаше и плъхове, вече бе видяла два, и то големи, почти колкото малко кученце или коте. „Уф!“, потрепери момичето.

Погледна часовника си и видя, че е два и петнадесет — той закъсняваше. Спейд ѝ бе подарил часовника миналия месец за двадесет и петия ѝ рожден ден. Не беше сигурна дали не го е откраднал. Въпреки че заедно с приятелите си натрупваше цяло състояние от търговия с незаконни напитки и цигари от континента, той продължаваше да задига разни неща. Това беше скъп златен „Ролекс“, бе виждала такива по витрините, струваха хиляди, а откъде би взел толкова пари? Не, определено го е откраднал. Освен това беше заличил някакъв надпис на гърба му. Спейд си знаеше работата и се бе справил добре, но тя не очакваше да е иначе, защото беше достатъчно опитен.

Пусна часовника в джоба на панталона си. Не го носеше открито, за да не ѝ го откраднат, а колкото и да обичаше приятелите си, те не бяха сред най-честните на света. Трябваше да му се признае на Спейд, че поне не задига боклуци. Макар и краден, часовникът беше адски хубав и беше мило да ѝ го подари.

Седна на дигата, чудейки се дали той ще се появи изобщо. Мислеше, че ще е тук, когато дойде, и беше леко подразнена, че го нямаше. Засенчи с ръка очите си, за да ги предпази от силното юлско слънце, напичащо от небето, и се вгледа в хоризонта. Отначало не видя нищо, но после забеляза малкия ленив облак прахоляк в далечината. Докато го гледаше, облакът се уголеми и от него започна да се подава една кола. Най-после идваше.

Знаеше, че е закъснял. И при най-съвършения план винаги изникваше нещо, което да те отклони от курса. В случая беше старата ръждясала таратайка. Проклетията не искаше да запали и му бе отнело четвърт час да я подкара. Искаше да пристигне преди жената, за да приключи с работата набързо. Трябваше да почака в гората известно време, докато мине влакът в два и петнадесет. Бе се надявал, че дотогава всичко ще е свършило, но това бе една от грешките на зле изпълнения план. Сега трябваше да бъде малко по-гъвкав и да въведе някои промени, а това можеше да се окаже опасно. Няколко дни бе наблюдавал мястото и бе проверявал разписанието на влаковете. Според него бе недопустимо да зависи от късмета или от липсата му. Само един наблюдателен машинист да забележеше нещо — и бе загубен. Не трябваше да има никакви свидетели, случайни или не. След като влакът отмина, той запали колата, отправи се към моста и накрая спря на двадесетина метра от него. Огледа се внимателно — нямаше я.

Клеър наблюдаваше съсредоточено приближаващата кола. Опита се да различи шофьора, но беше твърде далече, а вдигнатият прахоляк от сухия черен път бе твърде гъст, за да види през него. Возилото кривна от единия до другия край и за миг тя си помисли, че водачът или е пиян, или болен, но после осъзна, че просто се опитва да избегне дупките и коловозите. Докато автомобилът се приближаваше, внезапно почувства страх. Във всяка друга ситуация би избягала, инстинктът й я държеше нащрек и й подсказваше, че е в опасност. При нормални обстоятелства би го послушала, защото рядко я подвеждаше, но сега не го стори и отдаде безпокойството си на естествената нервност при срещата. Но въпреки това, докато се увери, реши да се скрие. Скочи бързо зад кофите и зачака да види кой ще се покаже от колата.

Човекът вътре се поколеба за момент, обхождайки околността с очи, преди да излезе и да тръгне бавно по пътя към моста. Макар да знаеше, че трябва да е той, мъжът изобщо не бе такъв, какъвто очакваше. Беше опърпан, облечен в изцапан син гащеризон и чифт стари, износени черни работни ботуши, нахлузени непривично върху краката му. Освен това носеше очила с дебели рамки, а тя не знаеше да са му необходими. Косата му бе по-дълга, отколкото си я спомняше, и

черна. Струваше ѝ се, че трябва да е кестенява. И все пак, помисли си, може и да грешеше, понякога паметта лъже. Но най-силно я удиви брадата. Трябва да си я бе пуснал много бързо. На всички снимки, които бе виждала, беше голобрад. А и формата бе странна. Който го бе излъгал, че му отива, заслужаваше разстрел. Другото странно нещо бе колата — стара и цялата в ръждиви петна, като че ли някой я бе замервал с чакъл. Беше в такова лошо състояние, че дори и Спейд не би се унижил да я открадне. Колкото и да бе странен видът му обаче, все пак го позна и въпреки лошото си предчувствие се изправи и насочи поглед към него. От седмици бе подготвила думите си и сега, при вдигането на завесата, повтори добре заучената си реплика:

— Здравейте, аз съм Клеър.

Внезапната ѝ појава иззад големите контейнери под моста го стресна за миг, но той бързо събра мислите си и се овладя. Усмихна ѝ се в отговор, като се опитваше да приладе на изражението си колкото се може повече топлота. Беше много по-привлекателна, отколкото бе очаквал, висока и стройна, с тъмни коси, вързани на конска опашка. Лицето ѝ бе овално и красиво, с пълни устни и малко чипо носле. Но най-поразителни бяха очите. Цветът им бе смарагдовозелен. Не си спомняше да е виждал други такива. Унищожаването на подобна красота бе престъпление само по себе си, но трябваше да бъде извършено, колкото и да бе трагично. Докато се приближаваше да я поздрави, погледна часовника си. Следващият влак беше след десет минути. Трябваше да свърши бързо.

— Сама ли си?

Клеър кимна и се усмихна широко.

— Както пожелахте.

Той се засмя и кимна одобрително.

— Добре, браво.

Когато стигна до нея, обгърна талията ѝ с лявата си ръка и я придърпа плътно към тялото си, преди да притисне страстно устни към нейните. Надниквайки в очите ѝ, видя изненадата от неочеквания му любовен изблик. Но тя бързо бе изместена от болка и ужас, когато със свободната си ръка мъжът извади от джоба си сгъваемия нож и го заби силно в корема ѝ, като го въртеше и мушкаше навътре. Жената опита да се освободи, но той я държеше здраво, а шокът вече я бе омаломощил. Чувстваше писъка ѝ върху устните си, но ги държеше

плътно притиснати към нейните, заглушавайки евентуалните звуци. Отново и отново забиваше ножа дълбоко в нея, въртеше го и разкъсваше тялото ѝ, като всеки път намираше ново място, в което да се вреже. Внимаваше да нанася ударите ниско, да насочва острието нагоре, към сърцето и дробовете, като същевременно избягва оставянето на издайнически резки по ребрата, но му бе все по-трудно да бъде точен, тъй като тя се гърчеше от болка и се мъчеше да се измъкне. Накрая, за негово облекчение, престана да се бори и увисна безжизнено в ръцете му. Разбра, че е мъртва. Погледна полуотворените ѝ очи. Бяха безизразни, искрицата живот, която блещукаше там само преди миг, бе угаснала завинаги.

Стана по-лесно, отколкото си бе мислил. А и по-бързо. Като се изключи малкото забавяне в началото на операцията, всичко бе минало точно според плана и беше доволен от себе си.

„Планирането, промърмори си, е най-важно от всичко.“

След като претърси тялото на Клеър за вещи, които биха издали самоличността ѝ, той го завлече до далечната стена. Okаза се по-трудно, отколкото си бе представял, защото за толкова нежно създание беше доста тежка — „мъртъв товар“. Усмихна се на собствената си зловеща шега. След като я нагласи, пусна на тревата около трупа няколко спринцовки, сребърно фолио, запалка и лула за пущене. Ако я откриеха, тези наркомански принадлежности щяха да отклонят полицията от следата поне за малко, ако не завинаги.

Удовлетворен от аранжировката, покри тялото с няколко стари дюшека и торби със смет и затисна всичко с две-три гуми. Като хвърляше последната, забеляза няколко плъха да се стрелват наоколо и се усмихна на себе си. Определено щяха да подпомогнат каузата му — дори и да намереха жената, от нея нямаше да е останало много. По единия от дюшеците мина изключително едър плъх и после се скри в черния найлонов чувал с боклук. Запита се колко ли щяха да се угоят през следващите няколко седмици. Освен това му хрумна, че в юлската жега вонята на сметището щеше да прикрие миризмата на разложено, която неминуемо щеше да последва, и щеше да даде на плъховете време да си свършат работата. Всяко последствие бе обмислено и режисирано. Наистина бе свършил добра работа и се поздрави мислено.

Огледа се наоколо за последен път, за да се увери, че не е забравил нещо, преди да скочи обратно в колата и да се отдалечи. Хвърли око на часовника си. Имаше още три минути до следващия влак, а през това време щеше да е изчезнал. В полето нямаше фермери, никой не разхождаше тъпи кучета, нямаше и хлапета колоездачи, никакви свидетели — всичко вървеше по план.

На няколко мили по-нататък по Кеймбридж Роуд свърна по друг черен път, отвеждащ в гъста вечнозелена гора. Подмина собствената си кола, която преди няколко часа бе паркирал внимателно на едно малко сечище, и измина още стотина метра, преди да спре и да слезе. Отиде до багажника и измъкна черен найлонов плик за смет, пълен с грижливо сгънати чисти дрехи. Съблече всичко, свали перуката и брадата и ги хвърли в колата, заедно с принадлежностите на Клеър. После махна предната и задната таблица и ги пусна в голяма найлонова торба. По-късно щеше да изтрие номерата от тях и да ги хвърли в река Кам.

Доволен от свършеното, той бързо се преоблече в хубава риза, сако, панталони и вратовръзка. После, след като изля туба бензин върху колата, я подпали и се отправи към своя автомобил. Незабелязан от никого, пое по Кеймбридж Роуд и се отдалечи от мястото. Преди черният дим от горящата кола да се извиси над дърветата, вече бе на голямо разстояние, слушаше „Радио 2“ и си тананикаше „Ангели“ с Роби Уилямс. Всичко бе минало отлично.

ПЪРВА ГЛАВА

Детектив Станли Шармън подръпна от цигарата си за последен път, преди да я изхвърли небрежно на улицата през отворения прозорец на колата. Тя падна самотно на мръсната алея, а огънчето ѝ остана да свети ярко още миг-два, след което се сля със заплашителния мрак. Като издиша остатъка от цигарен дим през носа си, той започна да се взира търсещо в тъмните сенки, простиращи се по улицата и изпълващи я с меланхолия. Най-сетне откри онова, което диреше. Красивият мерцедес купе бе паркиран точно под единствената незасенчена флуоресцентна светлина. По лекото полюшване позна, че е намерил правилния автомобил и само трябва да почака да се появи жената, която търсеше.

След още пет минути, през които Шармън си сви и запали нова цигара, Кейт най-сетне изскочи от колата. Придърпа дрехите си, обърна се с яд и погледна вътре. По изражението ѝ разбра, че не всичко е наред. Оказа се прав.

— Копеле такова! Нали беше съгласен с цената, плащай!

Човекът там явно ѝ изкрешя нещо в отговор. Шармън бе твърде далече, за да различи думите на клиента, но отгатна, че не съдържат комплименти. Каквito и да бяха, изглежда, разяриха Кейт още повече. Тя отстъпи назад и кракът ѝ се стовари тежко върху предната броня, като я огъна. Последният гневен изблик очевидно преля чашата на мъжа в колата. Той отвори шофьорската врата в миг, изскочи на улицата и се запъти решително към нея. Когато се приближи, жената отстъпи и взе да се прикрива с ръце пред лицето, за да се защити.

— Добре бе, приятел, разбрах те, стига вече — замоли тя. — Задръж си проклетите пари.

Развълнуван, Шармън затърси из джоба си фишека монети от петдесет пенса, който винаги носеше за такива случаи. Извади го и здраво сви юмрук около него. Стар трик, но ефикасен. Фишекът в дланта пречи на юмрука да се свие и ударът става два пъти по-мощен и ефективен.

Наблюдавайки внимателно клиента, той посегна да отвори вратата. В този момент забеляза, че мъжът се успокои и се разколеба, докато Кейт продължаваше да го умолява. Това бе фатална грешка. Когато той свали гарда, жената отпусна ръце, отстъпи хитро назад и запрати десния си крак силно в слабините му, което го срина на колене сред псуви и опити да си поеме дъх. Гледката предизвика потръпване у Шармън. След като клиентът ѝ лежеше проснат и се държеше за слабините с болезнени викове, Кейт се раздвижи отново, явно неудовлетворена от резултата на първоначалното си нападение. С нов ритник го улучи под брадичката и го накара да се претърколи по улицата, а от устата му потече кръв. Накрая, доволна от постигнатото, тя тръгна към колата на полицията и се вмъкна в нея. Шармън ѝ отправи въпросителен поглед.

— Труден клиент, а?

— Нищо, с което да не мога да се справя — изгледа го свирепо тя. — А ти къде беше, по дяволите?

— На път за насам.

— Типично за скапаната полиция. Доколкото си спомням, те все закъсняват.

Шармън внезапно посегна и сграбчи лицето ѝ. За миг видя неподправен страх в очите ѝ. Не това целеше да постигне. Страхът беше полезен инструмент в работата му, но не и в отношенията с любимия човек. Понякога си забравяше силата. Отпусна хватката си.

— Колко ти дължи?

— Има ли значение? — сви рамене тя.

— Да. Колко?

— Двадесет лири. Беше бърз сеанс, без специални услуги.

Шармън кимна, излезе от колата и отиде до клиента, когото Кейт бе оставила да се въргаля на улицата. Беше се посъзвал, бе успял да се изправи на крака и да се добере до колата си, все още стискайки слабините си. Полицаят се наведе над него.

— Мисля, че дължиш двадесет лири на приятелката ми.

Мъжът вдигна очи.

— Ами можеш да ѝ предадеш да се разкара, сводник такъв!

— За теб съм детектив Сводник, приятел.

Според Шармън това си бе достатъчно представяне. Извади от джоба си фишека с монети, стисна ги здраво в юмрука си и удари мъжа

силно точно над бъбреците, като отново го повали на земята, свит и крещящ като преди. После бръкна в джоба на сакото му и измъкна портфейла му. Отвори го и взе две банкноти от десет лири, шофьорската му книжка и някаква семейна снимка. Пъхна парите в джоба на панталона си, преди да захвърли портфейла на земята до проснатата фигура. Човекът вдигна поглед.

— Ще те пипна, копеле!

Шармън се усмихна и хвърли поглед на шофьорската книжка.

— Робърт Грийн, Лондон Роуд 74, Хистън, значи. — Разгледа и снимката. — Мило семейство, красиви дечица и съпруга. Е, господин Грийн, какво ли би казала жена ви, ако узнае, че си имате вземанедаване с проститутки? Макар че съм изненадан при такава хубава съпруга. Струва ми се, че ще бъде, меко казано, ввесена. А и децата ще се разстроят, а?

Човекът увеси глава.

— Съветвам ви, господин Грийн, да забравите за случилото се тази вечер. И си вземете поука. А следващия път, когато излезете с момиче, платете си дължимото, така ще си спестите доста неприятности впоследствие. — Размаха снимката и книжката пред лицето му. — Това ще го позадържа за известно време, нещо като застраховка за бъдещето ви сътрудничество, така да го наречем. Ако създавате още проблеми, ще ги дам на Кейт, която виждате ей там, а тя със сигурност ще намери начин да ги предаде на жена ви и децата. Ясен ли съм?

Мъжът кимна, за да покаже, че е разбрал ситуацията. Доволен от отговора, Шармън го плесна леко през лицето.

— Добре, тогава да не говорим за това повече, а?

Клиентът вдигна примирително ръка и полицаят се отдалечи. Когато стигна до колата си, подаде двете банкноти на Кейт. Тя ги грабна от ръката му и ги напъхна в чантата си.

— Надявам се, че не очакваш гратис в замяна?

— Гратис? Нали видях как се разправяш с гратисчиите, предпочитам да си платя.

Кейт почти се усмихна, докато той включи на задна и бързо се отдалечи по улицата.

Сам излезе в градината. Обичаше лятото. Въпреки че пролетта бе любимият ѝ сезон, тя се радваше на ранните летни утрини и на късните вечери. Вдигна Шоу, който се галеше в краката ѝ и чакаше да го нахрани, и тръгна по пътеката, като от време на време спираше да погледа летния шибай и старите английски розови храсти и да вдъхне дълбоко сладкия им аромат. Дори и в седем сутринта градината кипеше от живот, багри и ухания. От всички сетива за нея най-важно бе обонянието. Не беше сигурна дали защото почти го бе загубила или защото ѝ доставяше най-голяма наслада, но може би и заради двете.

Когато стигна до далечния край на градината и се загледа в една особено красива хортензия, телефонът в кухнята звънна. За миг се поколеба, обмисляйки дали да го вдигне, или не. Знаеше, че обажданията в необичайно време предвещаваха само едно — работа. Неочакваната гореща вълна взимаше своя дан и хората, особено старите и болnavите, капеха като мухи. Вече беше навъртяла седемдесет часа извънреден труд, преди месецът да е изтекъл, а продължаваха да валят нови. Копнееше за хлад и свежест с надеждата, че така поне ще снижи настоящата смъртност.

Обичаше да действа бързо, особено с ежедневните задължения. Веднъж някой я бе нарекъл „Ураганът Хигинс на патологията“, но дори и на нея ѝ идваше множко да поддържа темпото с настоящата камара работа. Замибането на Фред на почивка в седмицата преди горещата вълна създаваше допълнителни трудности, затова трябваше да работи с един от другите асистенти. Мразеше това. Смяташе, че с Фред са екип, и то добър. Въпреки различията в произхода и образоването си те се разбираха отлично. На моменти изглеждаше свръхестествено, когато той сякаш предвижда всяка нейна нужда и е подготвен за нея. В сравнение с него всеки друг асистент или техник, с когото бе работила, имаше големи недостатъци. За щастие от известно време нямаше сериозни инциденти. Половината отдел беше на почивка, на курсове или просто в болнични и не знаеше как би се справила, ако възникне някой случай.

Докато слушаше продължителното и решително звънене на телефона, Сам имаше чувството, че късметът ѝ току-що се е изпарил. Сведе поглед към Шоу, който ѝ се мръщеше гладно.

— За кого бие камбаната, а? Какво мислиш, стари приятелю, да го вдигна ли, или да оставя веднъж и Тревър да свърши нещо?

Знаеше, че не е справедлива. Тревър Стюърт беше на повикване през последните две седмици и просто имаше късмет, че нищо не се бе случило. Освен това бе идвал в моргата няколко дни, за да й помага с някои от важните аутопсии, и тя оценяваше жеста.

„Това, че вече съм шеф, не означава, че имам нещо против да си цапам ръцете от време на време, Сам. Не трябва да загърбвам корените си.“

Тя му се усмихваше с благодарност всеки път, когато го казваше, а беше по-често, отколкото можеше да понесе. Въпреки покровителствения му тон не виждаше смисъл да го разстройва и да загуби така необходимия помощник. Затова замълчаваше и прехапваше устни.

Сякаш в отговор на въпроса й или по-вероятно, защото умираше от глад, Шоу скочи на земята и се втурна към кухнята.

— Дори и котаракът е против мен — въздъхна тя.

След като реши да вдигне телефона, Сам забърза надолу по пътеката, доколкото й позволяваха широките чехли. Като стигна в кухнята, вдигна слушалката от апарат и я постави до ухото си.

— Доктор Райън на телефона.

— Добро утро, доктор Райън, тук е инспектор Медоуз.

Нямаше нужда й се представя, позна гласа му веднага. Не го харесваше. Въпреки че го знаеше от години, отношението й към него бе неизменно. Винаги го бе считала за слаб и бездеен и не можеше да си обясни как изобщо е успял да стане инспектор. По-вероятно бе да е заради принадлежността му към някакво тайно общество със странни навици, отколкото защото бе добър професионалист. Все пак и в медицината имаше такива игри. Разсъжденията й се върнаха отново на Медоуз.

— Какво мога да направя за вас, инспекторе?

— Открихме труп на жена в Гранчестър и ще сме ви задължени, ако дойдете.

Сам грабна химикалката и бележника, които винаги държеше до телефона.

— Дайте ми адреса.

— „Гейбълс“, Оук Трий авеню, Гранчестър. Знаете ли как да стигнете до тук, или да изпратя кола?

Сам се славеше с липсата на чувство за ориентация и неведнъж се бе губила на път за местопрестълението. Въпреки че познаваше слабостите си, мразеше да ѝ ги изтъкват. Особено пък хора като Медоуз.

— В състояние съм да намеря Гранчестър и сама, инспекторе.

Освен това наскоро бе поставила в колата си система за навигация, което повишаваше увереността ѝ.

— Кога ще дойдете?

Това беше другият ѝ омразен въпрос. Сякаш намеква, че е бавна или мързелива.

— Възможно най-скоро.

— Колко скоро е това, докторе? — настоя Медоуз.

— Сам преценете, нали сте полицай. — Последва раздразнена тишина от другата страна, преди Сам да добави: — Пресата пристигнали вече?

След кратка пауза Медоуз отвърна неохотно:

— Още не, но смятаме, че са на път. Между другото, става въпрос за важен случай.

— Защо, кой е? — Бе заинтригувана.

— Софи Кларк.

— Съпругата на Джон Кларк, парламентариста?

— Същата.

— Господи!

Чувстваше се шокирана, което бе необично за нея.

— Мислех си, че може да искате да се постегнете.

— Дайте ми половин час.

Затвори телефона и погледна Шоу, който седеше до чинийката си и чакаше нетърпеливо.

— Трябва добре да си свърша работата, Шоу, цялата страна ще ни гледа.

През изминалите години бе срещала Софи Кларк няколко пъти. Беше съвсем млада, предполагаше, че е на около двадесет и пет — тридесет години, много красива, с дълга руса коса и дълбоки сини очи. Освен това беше доста забавна. Сам не проумяваше какво прави с мъж като Джон Кларк, който имаше зад гърба си вече три съпруги, все под тридесетте, и бог знае колко любовници. Твърдеше се, че властта е афродизиак, и тъй като той не беше сред най-привлекателните мъже,

можеше да си го обясни само с нея. А и току-що му бяха възложили първия пост в правителството, министър на околната среда, така че репутацията му бе в апогея си. Сам винаги го бе смятала донякъде за самовлюбен сноб. Веднъж я бе канил на среща по време на благотворително парти в парка. Бе му отказала с най-голямо удоволствие. Следващия път, когато го видя, изобщо не й обърна внимание, което напълно я устроиваше. Но нямаше нищо против Софи и й бе мъчно за нея. Дори и след всичките години в патологията усещаше особена тъга, когато умираха млади, кипящи от живот хора.

След като се върна в настоящето, Сам се замисли какво да облече. При очакваното внимание от страна на пресата трябваше да изглежда добре или поне професионално. Щеше да го постигне с костюма на „Армани“, който си бе купила при последното си ходене в Лондон. Умна, привлекателна професионалистка — точно образа, който се опитваше да създаде.

Докато Шоу дъвчеше щастливо храната си, тя се втурна на горния етаж да се преоблече.

Шармън се сепна в съня си, когато телефонът на нощното шкафче внезапно звънна. Отвори очи и се опита да се ориентира. Знаеше, че е в собствената си стая, а също така и в собственото си легло. Освен това усещаше, че Кейт лежи до него, защото ръката му бе обвита около талията й, но изобщо не можеше да си спомни какъв ден или кое време е. Светла нощната лампа и хвърли поглед към будилника. 7:10 сутринта. Кой, за бога, му звънеше в седем сутринта, когато цяла нощ е бил на дежурство? Погледна момичето. Е, поголямата част от нощта. Вдигна слушалката. Сигурно го чакаха лоши вести. Реши да действа живо.

— Шармън.

— Стан? Тук е Дик Медоуз.

— Нима? Не бих се досетил — отвърна му саркастично.

Бяха партньори повече от пет години и Шармън бе убеден, че се е прегърбил да влачи копелето през всичкото това време. После, сякаш нарочно, повишиха Медоуз в инспектор, а него не. Оттогава бе решил да действа сам. Така имаше по-малко усложнения. Устояваше на нуждата от партньор въпреки многобройните предложения,

включително и от Медоуз, който си търсеше черноработник. „Майната му!“, помисли си той и продължи със саркастичен тон:

— Не знаеш ли кое време е, по дяволите? Бях нощна смяна, в случай че си забравил.

— Съжалявам, Стан, знам, че това е почивният ти ден... — „Нима?“ Шармън не се бе сетил. — Но си ми нужен тук, имаме един изстинал.

Това беше привичният израз на Медоуз за оповестяване на убийство. Шармън се наведе над нощното шкафче и взе химикалка.

— Къде?

— Оук Трий авеню, Гранчестър. Встрани от главното шосе, срещу реката.

— Да, знам го, благодаря, Дик. Като стигна там, само ще следвам мигащите светлини, нали?

Познаваше района добре. Един от най-престижните в Кеймбридж. Там живееха само големите и добрите. Абе големите — във всеки случай.

— Познаваме ли го?

— Софи Кларк.

— Нали не е съпругата на най-изтъкнатия ни член на парламента, Джон Кларк?

— Съвсем същата. Можеш ли да дойдеш бързо?

— За нищо на света не бих го изпуснал. Това е шанс да ме покажат по телевизията.

— Всеки иска да стане известен — засмя се Медоуз. — Дори и онази кучка, патоложката, се интересуваше от камерите. Както и да е, те току-що пристигнаха, така че гледай да си сложиш най-хубавата премяна.

— Нямам такава — изръмжа Шармън.

Дочу смеха на колегата си от слушалката.

— Тогава доскоро. О, и много поздрави на Кейт.

Шармън тресна телефона, без да отговаря. Откъде, по дяволите, знаеше за Кейт? От проклетите двулични копелета в отдела за борба с порока! Просто трябваше да се изфука, че знае. Копеле! Като се обърна на гръб и подложи ръце под главата си, той се загледа в тавана за няколко мига и се замисли над чутото току-що.

Софи Кларк. Всички важни клечки щяха да се включат. През следващите седмици се очакваше голяма доза нагаждачество. Усмихна се многозначително — Дик Медоуз щеше да е основният нагаждач. В края на краищата, в това го биваше най-много. А той самият можеше да се сниши и да се държи с обичайното незачитане, за да види колко по-старши по чин може да вбеси, преди да си иде. Погледна към Кейт, която лежеше неподвижно по гръб. Повдигна чаршафа и се взря в голотата ѝ. Висока и стройна, с твърди, стегнати гърди и безкрайни крака. Можеше да бъде много повече от проститутка. Определено имаше данни поне за модел или нещо подобно. Колко жалко! Но ако бе станала такава, дали изобщо би го погледнала? Едва ли.

— Това ще ти струва допълнително — събуди се внезапно тя.

— Кое, зяпането ли? — навъси се Шармън.

Изгледа го подозрително.

— Стига да се ограничиш до него.

Пусна чаршафа върху тялото ѝ и изпълзя от леглото, но Кейт сграбчи ръката му и отново остави завивката да се свлече от тялото ѝ.

— Хайде, можеш да получиш малко гратис. Мисля, че си го заслужи след снощи.

— Ами специалните услуги? — обърна се той към нея.

Момичето се поколеба се за момент.

— Не, за тях ще трябва да си платиш все пак.

Той се засмя.

— Съжалявам, Кейт, но трябва да тръгвам, извършено е убийство.

Подразнена от отказа му, отново се покри с чаршафа и се извърна.

— Може ли да поостана? Да си поспя?

— Ще ти струва допълнително.

— Я се разкарай, пиши го за сметка на бесплатните специални услуги, които получи снощи.

Шармън се усмихна и прекоси спалнята, после спря на вратата на банята.

— На разположение ли си довечера?

— Винаги съм на разположение. Всъщност струвам доста скъпо.

Той се намръщи.

— Нямах това предвид. Свободна ли си тогава? Свободна ли си за вечеря?

Кейт знаеше какво има предвид, но обичаше игричките.

— Може и да съм. Кой пита?

Бе наясно с целта ѝ и започваше да му омръзва.

— Тогава в „Глобус“, осем часа.

Момичето не се обърна, просто вдигна палец, преди да се завие през глава и да се унесе отново в съня. Още един дълъг миг се наслаждава на очертанията ѝ под тънката покривка и си припомни нощните забавления с усмивка. Накрая, след като прогони фантазиите си, запали цигара и се добра със залитане до банята, за да се изпикае блажено.

Когато Сам пристигна в Гранчестър, телевизионните камери вече бяха там заедно с малка армия от журналисти и фотографи. Един бог знае как бяха научили за убийството преди нея. Сигурно имаха един-двама купени полицаи или в Уестминстър се ширеше голямо подмазвачество. Трябва да беше нещо подобно. Позна един от журналистите — Едуард Кейс. Беше криминален репортер на „Кеймбридж Ивнинг Стар“, и то от не малко години. Бе доста добър професионалист, откакто работеше за „Стар“. Идваше от Флийт стрийт, където бе главен криминален репортер в „Телеграф“ повече от десетилетие. Но сега се беше отдал на тревата или може би на пиенето. Толкова много журналисти, също като полицайте, като че ли плюеха на кариерата си, а често и на живота си заради пиенето, а Кейс имаше ужасна репутация с бутилката. Оставаше му само да гасне в някакъв малък провинциален вестник и да се надява черният му дроб да издържи до пенсия. Накрая дори и „Стар“ щеше да се отегчи от него и да го принуди да мине на свободна практика. А Сам не можеше да не забележи по вида му, че този момент наближава. Дори и в настоящето му състояние обаче не биваше да го подценява. Годините на Флийт стрийт не бяха пълна загуба на време за него. Все още не отстъпваше, щом ставаше дума за добра история, и познаваше всички трикове на занаята.

Доктор Райън бе пристигнала в Гранчестър доста бързо. Навигационната система, монтирана в колата ѝ, наистина си бе

свършила работата и я бе довела без грешка. Приближавайки се до местопрестъплението, тя се сблъска с бялата ярка вълна от светкавици, която я заслепи за миг и я накара да набие спирачки. Докато очите ѝ се пригодят, репортерите започнаха да блъскат отстрани по колата и да ѝ викат през затворените стъкла:

- Доктор Райън, доктор Райън, никакъв коментар?
- Какво очаквате да намерите?
- Можем ли да се надяваме на изявление по-късно?

Сам не им обърна внимание и продължи нататък. Не можеше да разбере защо го правят. Трябва да създава, че няма да направи изявление, което би придало тенденциозност на по-нататъшните разследвания. Може би просто чувстваха, че е част от задълженията им да покажат, че правят нещо. Някой ден щеше да стане сериозен инцидент заради тези копелета, но просто се надяваше да не бъде замесена.

Като спря до охраняващия полицай, младок на около двадесет години, Сам се представи и я упътиха по алеята към предната част на къщата. Докато шофираше, момчето внимателно си записа времето на пристигането ѝ. После си отбеляза марката и номера на колата ѝ, преди да хвърли бележника в своята патрулка до появата на следващия важен детектив.

Когато стигна края на алеята, Колин Фланъри я насочи към мястото за паркиране. Усмихна се и му махна. Винаги се радваше да го види. След като той беше тук, знаеше, че работата ще се свърши както трябва. Някои го считаха за придирчив, но за Сам бе добър професионалист и ѝ се искаше хората като него да са повече.

Самата къща беше голямо и внушително здание, имитация на късния готически стил. Градините или онова, което можеше да види от тях през полицейските светлинни, също бяха внушителни. Обширни и изпълнени със зеленина, със стотици дървета, растения и храсти. Питаше се колко ли хора е наел Кларк да се грижат за поддръжката им. При по-щастливи обстоятелства с удоволствие би се разходила наоколо и би си откраднала някои резници.

Докато излизаше от колата, Фланъри се приближи към нея с бял защитен гащеризон в ръка.

— Видя ли какъв цирк е ей там? Да се чудиш как, по дяволите, са научили за случая преди нас!

Усмихна му се и навлече гащеризона.

— Мисля, че и двамата сме наясно как, нали, Колин?

— Да, напълно. — Той сви рамене и кимна. — Нелепо е.

Погледна надолу към краката си.

— Носиш ли ми предпазните калцуни?

Фланъри ѝ ги подаде и тя ги нахлузи върху обувките си.

— Главен инспектор Адамс дойде ли вече?

Фланъри поклати глава.

— Не, още не е, трудно го открих. Сигурно заради новата му млада жена... — Мълкна и му се прииска да си отхапе езика. — Извинете, не съобразих. Сигурен съм, че ще дойде скоро.

Сам знаеше, че не е злонамерен, затова не обърна внимание на забележката и се насочи към входната врата.

— Какво имаме?

— Млада жена горе на леглото, смятана за Софи Кларк, съпруга на местния член на парламента Джон Кларк. Изглежда, е била удушена... — Отново мълкна със съзнанието, че вероятно е прекалил, ставаше му неприятен навик. — Но разбира се, това вие ще го определите, доктор Райън, аз само изразих общи наблюдения.

Усмихна се на неловкостта му. Бе толкова възпитан и мил.

— Сигурна съм, че си прав, Колин. Но все пак ще поогледаме, нали? А какво става със съпруга ѝ?

— В момента му го съобщават. Имало някакво празненство на Камарата на общините, на което трябвало да присъства. Така че можете да си представите колко многобройни ще бъдат свидетелите за алибите му.

— А Софи не е ли отишла?

— Явно е било само за членове на парламента.

Сам се питаше дали в полицията нямат списък на любовниците му с адресите им. Сигурно щеше да им е необходим.

— Кой я е открил?

— Икономката, някоя си госпожа Уодъм, която очевидно работи за семейството от години. Родом е от Хистън. Била е на служба при Кларк, когато бил в „Джонс“.

— Доста път е от Хистън.

— Мъжът ѝ я оставя всяка сутрин и я взема вечер. Открила трупа малко преди шест тази сутрин и се обадила в местната полиция.

— Шест часа, божичко, не е ли много рано? Не им ли пречи шумът?

— Освен всичко, тя е и готвачка. Пристига навреме да приготви закуска за себе си и останалата част от персонала, преди да започнат работата.

— Колко души наброява той?

— Четирима, с госпожа Уодъм. Има някакъв шофьор-майстор, каквото и да означава това.

Неодобрителният му и осъдителен тон я развесели.

— Заема къщичката зад имението. Освен това имат и градинар, който живее някъде в селото, но работи само почасово, а също и чистачка, която идва около девет часа.

Фланъри я насочи през гигантското анtre нагоре по двойното стълбище към главната спалня. Вътрешността на къщата беше толкова внушителна, колкото и фасадата. Оригинални произведения на изкуството, съвременни и старинни, красяха стените, а подът, масите и бюфетите бяха отрупани със скъпи антики. Не беше по нейния вкус, но беше изискано. Пари и стил — не би очаквала подобно нещо от човек като Кларк. Може би той бе по-сложна личност, отколкото изглеждаше на пръв поглед. Но, от друга страна, сигурно бе възложил дизайна на интериора на някой друг. Въпреки че винаги мислеше само хубави неща за хората, които ѝ бяха приятни, Сам мразеше да го прави за онези, които не ѝ допадаха. Беше си недостатък, но си го харесваше.

На Шармън му бе нужен половин час, за да стигне от едностайния си общински апартамент в Арбъри до зеления Гранчестър, местообитание на средната класа. Обикновено му отнемаше два пъти повече, но беше рано и нямаше трафик. Кеймбридж, като всяко друго място, страдаше от твърде много хора в твърде много коли, затова пътуването по свободните пътища бе приятно разнообразие.

Пристигна наслед обичайния хаос, присъщ на ранната фаза на всяко разследване на убийство. Хора, коли и микробуси навсякъде. Униформени детективи, които си придаваха важност, която всъщност им липсваше. Облеченият в бяло екип от криминалисти тичаше насам-натам с найлонови торби, пълни с бог знае какво, а почти върху всичко

се опъваха безкрайни ролки от бели ограничителни ленти. Журналистите се бяха струпали, но след като погледнаха колата му и разбраха, че не е важен, го игнорираха, а той това и искаше. Когато се приближи до главната порта, млад полицай го спря и застана пред колата му. Шармън отвори прозореца и младежът се наведе над него.

— Мога ли да ви помогна, сър?

Не харесваше униформените даже и по времето, когато самият той бе такъв, и най-вече не му се нравеха онези, които не го познаваха. Считаше се за нещо като легенда в кеймбриджкото полицейско управление. Беше извършил повече арести, бе възстановил повече вещи и имаше повече награди от всички останали мързеливи копелета, взети заедно. Затова го дразнеше, когато някое хлапе, което още имаше мляко около устата, не го разпознаеше. Всичките бяха безнадеждни според него. Вдигна поглед към лицето на младия ентузиаст. „Божичко, помисли си, вече ни пращат и деца.“

— Майка ти знае ли, че си навън, синко?

Веднага разбра, че забележката бе постигнала целта си да подразни младока. Наслади се на усещането и реши да му набие в главата превъзходството си. Предпочете да продължи с играта.

— Боя се, че ще трябва да ви помоля да обърнете и да напуснете мястото, като следвате знаците, сър. Съвсем ясни са. Може би, ако си бяхте сложили очилата, нямаше да ги пропуснете преди малко, сър?

Сега бе ред на Шармън да се подразни, въпреки че се възхити на куражка на момчето. Обичаше сарказма — това беше любимият му вид хумор. Но никога не бе разумно да ядосваш детектив, особено такъв ненормален като него. Щеше да изчака да си го върне на копеленцето. Каквото повикало, такова се обадило.

Извади полицейската си карта от вътрешния джоб на сакото си и я завря в лицето на младежа.

— Детектив Шармън. Значи искаш да следвам знаците, а, синко?

Момчето изглеждаше изненадано и малко нервно.

— Съжалявам, сър, не ви познах.

Думата „сър“ го ядоса още повече.

— Не съм „сър“, а „сержант“. Не ви ли учат на такива работи в колежа вече? Или още не си дорасъл да четеш?

— Не, сър, сержант, тоест, да. Съжалявам, сержант.

Шармън пъхна картата си обратно в джоба и включи колата на скорост. Преди да потегли обаче, изстреля последен куршум в жертвата си.

— Няма достатъчно полицейски конуси. Искам повече. Това е убийство, за бога, конусите са от първостепенно значение. — Видя, че бе накарал момчето да се задейства.

— Веднага ще се погрижа, сър, сержант.

— Не, синко, не се грижи, а го свърши — поклати глава саркастично той. — Искам действие. Захващай се с проклетата работа!

— Да, сержант.

— Добре, като свърша, искам отвън да има много повече конуси. Ще съм си сложил очилата, така че ще мога да видя, ясно ли е?

Младият полицай кимна нервно, докато Шармън потегляше по алеята, водеща към къщата. Обърна се и погледна през задното стъкло. Можеше да се закълне, че младокът му показва пръст. Засмя се. И той би постъпил по същия начин.

Когато се приближи до къщата, забеляза свободно място за паркиране точно отстрани на алеята, близо до входната врата. Отби в него. На слизане от колата към него се приближи още едно ченге с бебешко лице.

— Съжалявам, сержант — поне този път го бяха разпознали, — но това място се пази за главен инспектор Адамс.

Единственото, което мразеше повече от това тъпаци с бебешки лица да му дават акъл, беше скапаният главен инспектор Адамс. Според Шармън той си бе издействвал настоящия пост на гърба на две жени — Хариет Фармър, за която трябваше да признае, че въпреки пола си е дяволски добър полицай, и патологката Саманта Райън. Но и Стан, като всички от управлението, искаше да се намърда под полата ѝ, затова не можеше да го вини за същото. Въпреки че тя имаше репутацията на ледена девица, Адамс явно я бе разтопил. Но не се ожени за нея, а за другата хубавица от отдел „Палежи“. Странно, мислеше си Шармън, защото той самият би предпочел патологката. Може и да беше студена, но в нея имаше нещо — е, не беше съвсем сигурен какво, но определено имаше нещо. Озъби се на униформения полицай пред себе си:

— Ами глоби ме за неправилно паркиране.

След това закрачи към къщата, като остави шашнатия младеж да се чуди какво да прави.

Когато влезе в голямото анtre, бе посрещнат от Тинкър^[1] Греъм, който му се усмихна.

— По-добре късно, отколкото никога, Станли.

С детектив Джон (Тинкър) Смит бяха партньори малко след като Шармън постъпи на служба и се познаваха отдавна. Винаги го бе считал за малко мързелив и му бе писнalo да го влачи. Не че като го смени с Медоуз, стана по-добре. Но когато разбра, че Тинкър взема подкупи, уреди да се разделят. Не подаде рапорт до отдел „Жалби“ за личните доходи на приятеля си. Знаеше, че моралът го задължава да запази мълчание и не нарушаваше този закон. Въпреки че самият той никога не бе приемал рушвети, достатъчно бе нарушивал правилата, за да го осъдят, а Тинкър го знаеше много добре. Ако натопеше партньора си, той щеше да му върне услугата и тогава и двамата щяха да загазят. Така стояха нещата, а в края на краищата, бяха приятели.

— Гледай си работата, Тинкър. Какво става?

— Бъркотия, какво друго. Целият свят се е побъркал. Жената на местния член на парламента лежи горе, студена като камък. Адамс се щура като муха без глава и ни тръсва цялата каша. Затова, ако бях на твое място, щях се де се разкарам, Стан. Присъствието ти тук няма да донесе нищо добро.

— Медоуз ме покани — поклати глава Шармън.

Тинкър се засмя.

— Значи вече си затънал в лайната. Знаеш ли, че началникът е тръгнал насам с половината си щат?

Стан сви рамене.

— Теб шефовете може и да те притесняват, но мен не.

Другият отново се засмя.

— Ясно, приятел, но ти със сигурност ще притесниш тях. Да ти е хрумвало да се обръснеш или да се срешеш, преди да се явиш на служба?

Шармън попипа брадата си и прокара ръка през косата.

— Днес ми е почивен ден. Не съм очаквал да ме повикат.

Колегата му докосна с ръка сакото му.

— Ако не греша, това е кръвта на Джипси Смит, а го пипнахме преди два месеца.

Шармън му се усмихна саркастично.

— Обичам да си пазя някои неща за спомен. В коя стая е трупът?

— Следвай инстинкта си.

Изгледа го ядосано.

— Добре де, стига си се ежил! Качи се горе, завий надясно, третата врата вляво. Няма начин да я сбъркаш, пълна е с хора в бели костюми. С малко повече късмет някой от тях ще те отнесе.

Мъжът тръгна да си върви, но Шармън извика след него.

— Тинкър!

Полицаят се обърна към бившия си партньор.

— Какво?

— Върви на майната си!

— Ето, Стан, знаеш как да поддържаш най-висок морал!

Шармън не му обърна внимание и продължи да се изкачва по стълбите. Зави надясно и последва ярките светлини и криминалистите в бяло. Но преди да успее да влезе в стаята, го посрещна ядосаният Колин Фланъри.

— Защо не си с предпазен костюм?

За пръв път не можа да измисли остроумен отговор. Може и да беше малко грубоват, но възприемаше работата си сериозно и знаеше, че е в нарушение.

— Съжалявам, не се сетих. Нямале ли някой поддръка, а?

Все още ядосан, онзи пъхна в ръката му гащеризон и калцуни.

— Гледай да не се повтаря, Стан.

Не беше сигурен дали харесва Фланъри, но го уважаваше, а според него това стигаше. Облече се набързо.

— Тежка нощ.

— Не са ли такива всичките, Стан — поклати глава колегата му.

— Накрая ще те довършат.

Колин остана като страж на вратата, докато Шармън се приготви напълно, после се отдръпна.

— Вече можеш да минеш, сержант.

Кимна и влезе. Стаята беше обляна в светлина от множеството лампи, поставени из нея, а криминалистите бяха навсякъде.

Странно как се бяха променили нещата с годините. Доскоро не беше и чувал за специалисти по събиране на улики от местопрестъплението. А сега бяха цял отдел. Когато постъпи на работа, имаше патолог, обикновено мъж на средна възраст със сако от туид, най-често пушещ цигара или предъвкващ сандвич над трупа, а също и няколко детективи, струпани в последния момент, за да събират доказателства — това беше целият екип, с който разполагаше. Сега всичко бе оставено на отдел от криминалисти и се вършеше много умело и професионално. Не беше зле, хората на Фланъри, изглежда, постигаха резултати.

Огледа мястото. Медоуз вече бе там и си бе придал възможно най-строг вид. Двама специалисти правеха снимки по нареждане на доктор Райън, а трети заснемаше всичко с видеокамера. Медоуз се приближи до Шармън и зашепна в ухото му. Всички, с изключение може би на патоложката, шепнеха, и въпреки организирания хаос, който цареше на местопрестъплението, то винаги изглеждаше обгърнато от странна тишина. Не можеше да проумее защо, но му се струваше, че просто така е редно. Нещо като знак на почит.

— По дяволите, Стан, сякаш са те влачили през храстите! Не се ли сещаш да се обръснеш? Ще се подмладиш. Шефът ще дойде всеки момент и тогава искам да излезеш през задния вход. Само да те погледне, и ще загуби вяра във всички нас.

Шармън не му обърна внимание, очите му инстинктивно бяха привлечени от леглото. Върху него лежеше млада и някога красива жена, гола, с разперени ръце и разтворени крака, вързани към четирите колони в ъглите му. Светлата ѝ коса закриваше част от лицето и се спускаше върху чаршафа. Имаше деликатно, атлетично тяло с плосък корем и твърди, високи гърди. Явно красавица приживе, сега лицето ѝ бе почерняло и подпухнало почти до неузнаваемост. Около шията ѝ имаше нещо като примка, врязана така дълбоко в плътта, че кожата образуваше гънка около нея и въжето трудно се забелязваше.

Шармън погледна Сам, която вече бе стигнала до средата на коментара си. Наистина беше хубава жена. За него и за повечето му колеги беше загадка защо Адамс я бе зарязал заради Уебър. Ребека може и да бе по-млада, но у доктор Райън наистина имаше повече дълбочина.

Изчака я да свърши. Знаеше, че няма да ѝ е нужно много време. Никога не се мотаеше на местопрестъплението, оставяше другите да вършат това. Правеше си само основни бележки и си тръгваше. Същинската ѝ работа бе медицинската експертиза. Да я наблюдаваш как я прави, бе все едно да наблюдаваш човек на изящните изкуства. Действаше умело, нищо не ѝ убягваше и знаеше как да отличи обикновеното от необикновеното.

Когато Сам приключи с коментара си, Шармън се приближи към нея.

— Може ли да погледна отблизо, доктор Райън?

Вдигна очи към него.

— Стан Шармън! Отдавна не съм те виждала. Мислех, че си се оттеглил тихо като повечето създаващи неприятности.

Той я изгледа с полуусмивка.

— Полицията е загубена без мен.

Харесваше го, но не бе сигурна защо. Това бе може би един от най-мърлявите мъже, които някога бе срещала, и определено най-грубият. Явно и личният му живот търпеше критика. Но си вършеше работата честно, а за нея този факт бе важен. Освен това бе и един от най-добрите в залавянето на крадци. Дори и Адамс, който не криеше неодобрението си към него, трябваше да го признае.

Посочи му трупа.

— Заповядай, и без това почти свърших.

Прие поканата ѝ и се приближи до леглото. Не докосна въжето, само приклекна и огледа от близо. Беше удушаване, и преди бе виждал подобни случаи, и то повече, отколкото би искал. Въпреки че въжето бе здраво омотано около шията ѝ, виждаше възела и малката пръчица, прокарана през него, за да даде възможност на нападателя ѝ да контролира живота, а накрая и смъртта ѝ. И най-малкото завъртане на пръчицата в тази или онази посока бе затягало или разпускало въжето, като ту бе давало възможност на жената да диша, ту я бе задушавало до смърт. По този начин убиецът е имал възможност да се гаври с жертвата с часове, преди последното завъртане, с което я бе довършил. Подобно на котка, която си играе с мишка, докато се отегчи и нанесе последния удар. Това бе неприятна и болезнена смърт. Въжето изглеждаше евтино, като онези за простиране на пране. Погледна вървите около китките ѝ — бяха същите. Беше се борила, разбира се,

но не бе имала никакъв шанс да се измъкне. Възлите бяха вързани здраво и умело, явно от някой, който си е разбирал от работата.

Сам забеляза интереса на Шармън към тях.

— Едно завъртане и две полупримки. Май е нещо като моряшки възел, а?

Патоложката се обърна към Фланъри, който кимна в знак на съгласие. И двете китки бяха наранени на мястото, където въжето се бе впило дълбоко в плътта. Огледа краката ѝ. Бяха вързани по подобен начин. Отдръпна се и замислено се взря в мястото. Не ѝ бяха запушили устата, но и кой би я чул как крещи тук? А може и виковете за помощ, молбите за пощада да са били част от играта? Но къде са били слугите? Не можеше да повярва такова домакинство да се ръководи от само себе си, а госпожа Кларк не изглеждаше като домакиня, която да бута пазарската количка в „Теско“. По гърдите и по зърната ѝ имаше белези. Наведе се над тялото. Рани от изгаряне. Някой я бе използвал като пепелник и бе гасил цигарите си в нея. Много пъти бе виждал подобни белези, особено при битови скандали, и доста често върху деца. Огледа стаята. Не се виждаше и помен от останалата част от въжето или пакет цигари. Хвърли поглед към Фланъри, който отново бе влязъл в стаята.

— Момчетата ти да са намирали фасове наоколо?

Колегата му посочи с очи към двамата криминалисти в бяло в далечния край на стаята, които изчакваха Сам да приключи с първоначалния си оглед, за да увият тялото. Държаха прозрачен найлонов плик.

— Два.

Шармън прекоси стаята и взе пликчето.

— Знаем ли каква марка са?

— Още не. Експертите ще ни кажат по-късно.

Огледа ги през найлона. Имаше нещо странно в тях, но не знаеше какво точно. Каквото и да бе, съдебните експерти щяха да го установят по-късно. Докато все още ги изучаваше, Сам внезапно се изправи до него и надникна в торбичката.

— Как мислиш, защо филтрите са откъснати?

Шармън отново отмести очи към цигарите. Доктор Райън бе права, наистина бяха откъснати. Поклати глава.

— Нямам представа. Вероятно е предпочитал да усеща тютюна по-силно.

Сам не бе убедена.

— Тогава защо да си купува цигари с филтър?

Трябваше да се съгласи с нея. Обърна се към Медоуз.

— Жертвата пушачка ли е била?

Бившият му партньор сви рамене.

— Нямам представа. Но скоро ще разберем, сигурен съм.

Шармън пренесе вниманието си върху Колин Фланъри.

— Някакви следи от влизане с взлом?

Мъжът поклати глава.

— До момента не. Но както казах, все още работят.

Проследи внимателно погледа му из стаята в търсене на обичайни и необичайни неща, които биха му подсказали самоличността на нападателя. Но нищо не биеше на очи. Трябваше да остави това на Фланъри и екипа му.

Ядосаният и раздразнен глас на Адамс прекъсна мислите му.

— Твоята таратайка ли е засела мястото ми, Шармън?

Обърна се. Първо хвърли поглед към Медоуз, който стоеше до главния инспектор, пристъпваше от крак на крак и изглеждаше едновременно смутен и загрижен, а след това към Адамс.

— Ако имаш предвид онзи „Форд Кортина“, модел 1969-а, той не е таратайка, а класика.

Адамс го изгледа свирепо.

— Наричай я както щеш, Стан, но все пак е на моето място.

Премести я или ще наредя да я вдигнат.

Той не отговори, само отправи към Адамс саркастична усмивка и тръгна да излиза.

Докато минаваше покрай него, инспекторът изсъска в ухoto му:

— И вземи да се пооправиш, по дяволите, чу ли! Вониш!

— От костюма ми е — изгледа го Шармън.

Адамс поклати глава.

— Тогава вземи да го изгориш и си купи нов. Модата му е минала преди десет години.

Стан го стрелна право в очите.

— Значи всеки момент ще излезе на мода отново, а? Нали знаете как се извъртат нещата, сър? — С тези думи се измъкна от стаята и се

отправи към входната врата.

След като той изчезна, Адамс пренесе вниманието си върху Сам, която се усмихваше, развеселена от малкия спор между Шармън и бившето ѝ гадже. Още не му бе простила, че я бе изоставил заради друга, а още повече — заради по-млада жена.

— Мислех си, че никога няма да дойдеш. Ребека не ти дава да мигнеш, а?

Беше нечестно и непрофесионално и съжали веднага, но не можеше да си върне репликата. Адамс изглеждаше едновременно подразнен и смутен от забележката. Въпреки резервите си към казаното, Сам се наслади на неудобството му. Избягваше го, откакто се бяха разделили, и то успешно досега. Звънеше ѝ, писа ѝ и поне два пъти идва до къщата ѝ. Втория път си беше у дома и отказа да отвори. Беше наранена и не ѝ бяха нужни повече плоски извинения.

— Имате ли нещо да ни съобщите, доктор Райън?

„Много е официален“, помисли си Сам. Е, и тя можеше да бъде такава.

— Мъртвата почти със сигурност е удушена и изглежда, преди това е била измъчвана. Поради отока и охлуванията покрай влагалището и положението на тялото смятам, че вероятно е била и изнасилена. Взех проби от вагината, зърната, устата и ануса, така че ще разберем със сигурност.

— Кога предлагате да извършите медицинската експертиза?

Сам се запъти към вратата, защото искаше времето, прекарано в една стая с него, да е възможно най-кратко.

— Зависи.

— От какво? — Адамс губеше търпение.

— От това кога ще откарате трупа в мортата.

След като тя напусна помещението, вниманието на началника се върна на екипа. Тогава забеляза, че едва ли не всички очи бяха вторачени в него. Кавга между настоящи или бивши любовници не бе нещо нормално на сред място, където е извършено убийство, затова зяпаха жадно. Сблъсъкът му със Сам щеше да се разнесе из полицейските среди за часове.

Наистина така не можеше да продължава, размишляващ той, трябваше да се направи нещо сериозно.

След като се върна в реалността, подвикна на застаналия срещу него Медоуз.

— Дик, искам да поговорим, ако нямаш нищо против.

Когато Стан Шармън стигна до колата си, все още паркирана на мястото на Адамс, Медоуз извика след него:

— Почакай, Стан, трябва да поговорим.

Шармън изчака бившия си партньор да се приближи по алеята. Медоуз му се усмихна. С това изражение приличаше на кобра, готова да нанесе удар. Някои хора в полицията всъщност го наричаха Змията и прякорът бе сполучлив. Шармън бе виждал тази усмивка и преди и инстинктивно разбра, че каквото и да смяташе да му каже Дик, нямаше да е добро.

— Какво ще кажеш да дръпнем по един фас?

— Щом искаш — кимна той.

Всъщност не му се пушеше, а още по-малко с Медоуз, но пък нали нямаше избор? Освен това така щеше да му измъкне каквото има за казване.

Докато вървяха към едно тихо кътче зад къщата, те се разминаха със Сам, която събличаше белия си предпазен костюм с помощта на Колин Фланъри. Тя вдигна поглед, като забеляза двамата мъже.

— Ще се видим ли по-късно на медицинската експертиза, Стан?

— Съмнявам се — сви рамене той.

Кимна към Медоуз, който я гледаше глупаво. Доктор Райън поклати глава. Шармън беше страхотно ченге, но сам си беше най-голям враг. Да се заяжда с Адамс — не беше добро хрумване.

След като стигнаха зад къщата, двамата седнаха на шезлонгите край грамадния плувен басейн. Медоуз му предложи цигара и той я прие. След това Дик запали и двете.

— Съжалявам, приятел, но си отстранен от случая.

Шармън продължаваше да се взира над басейна.

— Гледай ти, каква изненада! Не знаех, че изобщо съм бил натоварен с него. Днес ми е почивният ден, забрави ли?

Стан беше сериозно обезпокоен заради отстраняването си, преди въобще да е имал възможност да заработи над убийството, но нямаше да достави на Медоуз или Адамс удоволствието да разберат това.

Дик продължи:

— Не е заради мен, Стан, нали знаеш. Аз бих те задържал, ти си добро ченге, страхотно ченге. Заради Адамс е. Защо трябва постоянно да се заяждаш с него?

— Защото е тъпак. — Засмя се саркастично. — Копелето не може да разкрие и едно убийство.

Медоуз се вгледа в бившия си партньор.

— Може би не е от твоята класа, но досието му не е лошо.

Шармън го съзнаваше, но не възнамеряваше да му отдаде дължимото.

— Както и да е, не е доволен от отношението ти и иска да се върнеш в участъка.

— Нямам нищо против — сви рамене той.

Дик поклати глава.

— Лъжеш. Виж, ако продължаваш така да разиграваш шефа, ще се окажеш пълен глупак. Това ли искаш?

Шармън отново сви рамене — като разгледено дете, решено да постигне своето с инат.

— Времената се менят, Стан, и трябва да се адаптираш към тях, или ще изостанеш. Виж, ако изникне нещо друго, ще те осведомя. Просто не се пречкай в краката на Адамс за известно време, това е. Далече от очите, далече от ума. Разбиращ ли ме?

Шармън погледна към приятеля си. Все още не можеше да го понася, но знаеше, че се опитва да му помогне.

— Да, добре, Дик, ще стоя на страна.

Медоуз кимна.

— Само за известно време. Той знае, че си добър детектив, затова си още на работа. Ако беше някой некадърник, щеше да се е отървал от теб отдавна.

Стан не отговори, само дръпна продължително от цигарата си.

— Забеляза нещо там, нали?

Наистина беше видял нещо, но не бе в настроение да споделя информацията.

— Нищо. Сигурен съм, че криминалистите ще го изяснят. Освен това по случая работи и Шерлок Адамс. Вярвам, че нашият Суперинспектор ще арестува престъпника бързо.

Медоуз знаеше, че лъже. Шармън бе най-добрият полицай, когото познаваше. Беше почти свръхестествено, сякаш имаше шесто чувство или нещо такова. И все пак за него не бе така загадъчен. Знаеше също, че докато не се успокои и не промени сегашното си войнствено настроение, няма вероятност да измъкне някакви сведения от него. Съзнаваше, че ще трябва да действа хитро известно време, докато чака готовността на Стан да му сътрудничи. От отдел „Борба с порока“ идваха да разговарят с него за ношните навици на бившия му партньор. Както обикновено, ставаше дума за Кейт Армстронг, никога не използваше други момичета. Но Медоуз не проумяваше защо се бе захванал с проститутка. Не че беше непривлекателен, а и бе имал много нормални приятелки, дори и няколко дълготрайни връзки, но така и не се бе задомил. Може би Кейт му даваше само лесенекс, без напрежение във взаимоотношенията и без необходимост от себеотдаване. Сигурно беше нещо подобно. За момента бе отклонил отдела за борба с порока от Стан, но не знаеше докога ще може да го прикрива. Веднага след като получеше от него каквото му бе нужно, трябваше да си поговорят сериозно за Кейт и да се опита да го убеди да се срещат в апартамента му. Така поне нямаше да забелязват повече автомобила му из задните улички на Дитън Фийлдс.

— Както и да е, най-добре си премести колата, Стан. Не мога да се справя с повече напрежение, особено от страна на Адамс. — Медоуз довърши цигарата си и я хвърли небрежно в басейна.

Шармън го наблюдаваше, удивен от глупостта му. Клекна до бистрата вода, вдигна фаса и го пусна заедно със своя в джоба си. Дик го гледаше.

— Извинявай, Стан, малко глупаво постъпих. Не се замислих.

„Ти никога не мислиш, по дяволите!“, каза си Шармън, но премълча. Медоуз му бе нужен като съюзник засега, така че нямаше смисъл да го разстройва допълнително. Усещаше, че е ввесил достатъчно старши офицери за един ден.

Когато си тръгна към къщи, Сам реши да се преоблече и да закуси, преди да отиде в болницата за аутопсията. Започваше да изпитва чувство на вина заради поведението си към Адамс. Може би

беше време да прости и да забрави. И без това не можеше да таи яд продължително, в това отношение приличаше на баща си.

Ако трябваше да бъде честна пред себе си, всъщност вината не беше у него. Бе имала множество възможности да се омъжи за бившия си приятел. Дори и сега съзнаваше, че той всъщност бе искал нея, а не проклетата Ребека Уебър, колкото и да беше млада. Но все пак много бързично бе успяла да го омотае. Не ѝ даде възможност да се замисли, да прецени, а вече бе твърде късно. Каква глупачка бе! Наистина ли независимостта ѝ значеше толкова много за нея? Беше постигнала всичко възможно в професията си, нима бракът и малко щастие наистина щяха да попречат на живота ѝ или щяха да ѝ дойдат в повече? Докато отбиваше по своята улица, мобилният ѝ телефон звънна. Погледна да види кой я търси, но на дисплея бе изписано „неизвестен“. Вдигна. Беше Адамс.

— Сам, не затваряй, трябва да поговорим.

Поколеба се за миг, размишлявайки дали да натисне бутона за край, или не. Отказа се.

— Нямах такова намерение — изльга тя. — Какво мога да направя за теб, шефе?

Последва пауза.

— Докога ще продължаваме така, Сам?

— Ти ми кажи. Нали ти ме заряза заради по-млада жена.

— Знаеш, че не възнамерявах да стане така, исках теб, но ти не ме щеше. Какво трябваше да сторя — да чакам вечно ли? И да остане, докато вземеш решение? Нуждаех се от съпруга, Сам, и исках теб, но ти не беше съгласна. Какво трябваше да направя?

Знаеше, че всичко, казано от него, е вярно, но това не я успокояваше.

— Може би е нужно време, Том.

— Е, имаме напредък, поне отново ме наричаш Том.

По лицето ѝ се стичаха сълзи и оставяха по бузите ѝ вадички от спиралата.

— Но не и на публични места, а? — Последва кратка тишина. — Можеш да ме наричаш така когато и където пожелаеш. Това не ме притеснява.

Нежното отношение на Адамс ѝ дойде в повече, отколкото можеше да понесе.

— Виж, Том, трябва да затварям. Наистина съжалявам, но е опасно да шофирам така. Ще поговорим по-късно. Чао.

Изключи телефона и остана зад волана на колата с преливащи от сълзи очи. Не можеше да види къщата си, макар и само на няколко метра пред себе си.

Докато вървяха към предната част на сградата, Медоуз внезапно сграбчи ръката на Шармън.

— Почакай за секунда, Стан.

Шармън мина през пролука в живия плет и видя няколко униформени офицери да прекосяват алеята и да влизат в къщата. Единият явно бе Робърт Шоу, шеф на полицията. „Още един началник на местопрестъплението“, помисли си той. Питаше се дали Фланъри ще се изрепчи и на шефа както на него. Доколкото го познаваше, вероятно нямаше да го стори. Самият той си нямаше вземане-даване с началниците и ги избягващите като чума, стига да можеше. Шоу беше нов тип ръководител, интелектуалец либерал — но нали напоследък всички бяха такива? Сякаш си съперничеха кой ще се покаже най-либерален и ще впечатли политиците. Жалко, че не се съревноваваха в залавянето на престъпниците.

— Шефът не бива да ме вижда сега, а, Дик?

Винаги знаеше как да накара Медоуз да се почувства неудобно. Всъщност, що се отнася до съвременната полиция, Стан беше същинска пречка. Твърде нестандартен, за да успее да се издигне, той имаше способността да завлича и поддръжниците си със себе си. Медоуз знаеше, че му е нужен, но и че трябва да стои настрана. Просто за всеки случай. Колкото и да го уважаваше, винаги гледаше да пази голяма дистанция между тях. След като хоризонтът бе чист, Дик го избута иззад ъгъла към алеята.

— Обади ми се утре, Стан. Ще видя какво мога да направя.

Шармън отиде до автомобила си.

— Добре, Дик.

Преди Медоуз да успее да отговори, вече бе в колата и се отправяше към главната порта. На минаване през нея забеляза, че навсякъде са пръснати полицейски конуси. Младият полицай, когото бе срещнал по-рано, продължаваше да поставя още. Като си спомни

знака с ръка, който му бе показал по-рано, повика злополучното момче.

— Какво си мислиш, че правиш, по дяволите? Това прилича на М6 в лош ден. Разчисти всичко!

Младежът изглеждаше смаян.

— Какво, всички ли? Но нали казахте...

Шармън го изгледа свирепо.

— Няма значение какво съм казал, разчисти всичко. Това е заповед!

След тези думи вдигна стъклото и потегли, смеейки се на себе си. Щеше да му отнеме цялата нощ. Ако имаше късмет, Кейт щеше още да е в леглото, когато се прибере, и тогава щеше да се възползва сериозно от нея. Всяко зло за добро.

[1] Калайджия (англ.). — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Андрю Уокър разхождаше кучетата си на Попи Файлдс още от дете, а след като сега бе на петдесет и пет, това бяха доста години. Винаги бе считал мястото за много специално, нещо като тайна градина, където можеше да се усамоти с мислите и спомените си. Но след като предприемачите се бяха намесили и бяха унищожили полето, той и стотиците му съмишленици бяха принудени да променят навиците си.

Сега се налагаше да води животните покрай дигата на старата железопътна линия. Не беше лоша разходка, около пет мили, а на ловджийските кучета, изглежда, им харесваше. Имаше доста ниви, няколко малки горички и множество зайци и катерички, които да преследват, но не беше същото и не можеше да е. А и крайната точка бе малко неприятна. Пътят свършваше до един стар, олющен железопътен мост, използван като сметище от години. През зимата не бе чак толкова лошо, но лятно време вонята беше ужасна. Освен това имаше и много плъхове, но кучетата бяха доволни от факта и вече бяха убили доста от тях. Беше информирал и общината, и железопътните служби за състоянието на мястото, но те си прехвърляха вината и както обикновено, не правеха нищо, а боклуците продължаваха да се трупат. Опитваше се да стои на страна от тях, но животните ги харесваха и трудно ги овладяваше, когато наближаха сметището. При всяка лоша миризма или нещо, което можеше да се гони, изгаряха от нетърпение да се овъргалят или да хукнат. Беше си направо отвратително. Опитваше се да ги извика обратно, но щом навиреха опашки, нищо не можеше да ги спре.

Докато се приближаваше към моста, кучетата вече бяха под свода, подскачаха из отпадъците и ровеха из бог знае какво. Извика след тях:

— Джаспър, Конрад, тук, момчета, върнете се или ще изкъпя и двама ви, като се приберем!

Въпреки големината и енергията им, Андрю знаеше слабото им място. Обичаха водата, но само ако ставаше дума за язовири, реки и езера. Стигнеше ли се до къпане в банята, започваха да се боят като безпризорни псета, отвеждани да бъдат приспани.

Като че ли разбрали заплахата, която току-що им бе отправил, те се втурнаха обратно към него. Като се приближиха, забеляза, че Джаспър носи нещо в уста. Изглеждаше като старо парче месо или някакъв кокал. О, боже, като си помислеше, че може да е някое мъртво животно! Проклетникът щеше да смърди седмици наред!

Кучето пусна плячката си в краката на Андрю и седна, а очите му горяха в очакване. Стопанинът му го погледна.

— Ако си мислиш, че ще ти го хвърлям, значи не си познал, момче.

Сведе очи към това, което лежеше в прахта до десния му крак. За миг се опита да овладее ужаса, който се надигна в гърдите му. Знаеше, че трябва да се съсредоточи, за да се увери, че не е станала грешка и умът му не си прави шеги. Но не. Там, на земята пред него, имаше човешки крак или по-точно останки от крак. Формата беше достатъчно явна, но по-голямата част от месото липсваше и се подаваха само костите. Остатъците от плътта бяха почернели и разложени. На мястото на пръстите стърчаха четири остри кости. Палецът висеше отпуснат и почернял и го крепяха само няколко тънки нишки плът.

Джаспър се раздвижи напред, за да вдигне трофея си, след като му бе омръзناло да чака господарят му да реагира. Уокър го отблъсна.

— Махай се, глупав проклетнико, остави го!

Извади поводите на кучетата от джоба си и ги закачи за кашките им. После хвърли последен поглед на разложния крак, за да разсея всяко съмнение какво представлява, и се втурна покрай дигата обратно към къщи.

Сам се бе овладяла бързо след обаждането на Адамс. Знаеше, че все някога ще трябва да се окопити, защо не сега. Стоя под душа цяла вечност, като остави топлата вода да се стича по голото й тяло, и се наслаждаваше на успокоителното й въздействие. Единствената причина да излезе накрая бе тропането на входната врата. Уви се с кърпа, омота друга около главата си и слезе по стълбите да види кой

смее да накърнява личното ѝ спокойствие. Когато стигна до вратата, доближи око до шпионката и надникна през нея.

На прага стоеше Едуард Кейс и ѝ махаше с ръка. Той си беше вечен нахалник — предполагаше, че професията му го изисква. Но това вече бе твърде много, беше нахлуване в личния ѝ живот.

Отвори вратата разярена.

— Какво, по дяволите, правиш тук, Ед? Знаеш правилата, никакъв коментар и никакво търсене у дома, особено на тази фаза от разследването!

Кейс я позяпа за миг, повдигна шапка и се усмихна.

— А какво те кара да мислиш, че съм дошъл да си говорим за убийството на Кларк? Може да е просто частно посещение.

Сам скръсти ръце в защита.

— Стига глупости, Ед, върви си, преди да бъда принудена да позвъня на главен инспектор Адамс.

— Значи, доколкото разбирам, доктор Райън, напоследък трябва да бъдеш принудена, за да се обадиш на скъпия ни инспектор Адамс? — усмихна се той.

Забележката я порази и я обърка за момент, а умът ѝ се забълска да открие остроумен и безобиден отговор. До този момент не съзнаваше до каква степен бившата ѝ връзка с Адамс бе обществено достояние и това не ѝ хареса. Очите ѝ се присвиха.

— Мисля, че прекали, Ед. Отношенията ни, действителни или въображаеми, нямат нищо общо с това разследване. Наистина би трябвало да го знаеш. А сега си върви, ако обичаш.

— Слушай, доктор Райън, не се интересувам от личния ти живот. Моите читатели може би — да, но аз — не...

Сам усещаше как температурата ѝ се покачва.

— А какво общо има той, по дяволите, с проклетите ти читатели?

— Нищо — поклати глава Кейс, — но нали ги знаеш какви са хората. Патологка във важно разследване, която има връзка с шефа на детективите. Вероятно ли е това да доведе до предубеждения относно изхода на разследването? — Задвижи ръката си в пространството, сякаш четеше заглавие, и продължи: — Повод за притеснения и обществени дебати, не мислиш ли? Нали знаеш, че хората си падат по скандалното?

— Познавам теб, Ед, а за хората не знам. Освен това, нямам връзка с главен инспектор Адамс. Много добре ти е известно.

Усмивката на Кейс се разтегна.

— Още по-зле тогава. Разбрах, че имало някакви търкания между вас двамата, докато сте провеждали първоначалния оглед. Много непрофесионално и неприсъщо за теб, доктор Райън. Сигурен съм, че източникът ми просто е изтълкувал погрешно ситуацията. Но това също би било повод за загриженост от страна на обществото, не смяташ ли? Тоест, може ли разследването да се проведе подобаващо, ако вие двамата постоянно се хващате за гушите? Със сигурност ще пропуснете нещо, нали?

Сам се взираше ядосано в него.

— Нищо няма да бъде пропуснато! Мога да те уверя в това.

Кейс се усмихна.

— Може би не. — Внезапно смени курса. — Виж, доктор Райън, и двамата сме врели и кипели, нужно ми е само малко напрежение в историята. Опитай се да вървиш крачка напред. В края на краищата, става дума за местен случай и не искаме онази банда от Уолинг да се намеси в него, нали?

Сам запази мълчание, но се досещаше какво ще последва.

— Ако можеш само да ми подскажеш следата, така да се каже, сигурен съм, че няма да е нужно тази неприятна история между твоя милост и главен инспектор Адамс да излезе наяве. Следиш ли мисълта ми?

Разбираше го, и то много добре. Чисто и просто си беше изнудване и тя нямаше да се поддаде. Хвана вратата, готова да я тръшне под носа му.

— Инспектор Адамс и аз поддържаме близки служебни отношения...

— Но не толкова близки, колкото едно време, а?

— Нищо няма да бъде пропуснато, работата ще бъде свършена на високо професионално ниво. Напечатай това и върви по дяволите! Приятен ден!

Най-после с удоволствие затвори вратата под носа на Едуард Кейс. Съжаляваше само, че не се опита да подложи крак, защото щеше да му го счупи. „А още по-добре врата му“, помисли си тя. След няколко минути надникна през шпионката и го видя бавно да се връща

към колата си. Но тогава забеляза втори човек, който се появи иззад живия плет пред къщичката й. Най-силно я притесни фактът, че той носеше съвсем професионален на вид фотоапарат, с много дълъг телеобектив. Дръпна се от шпионката и се облегна на вратата.

— *По дяволите!*

Желанието да изтича след двамата и да изтръгне апарата от ръцете на фоторепортера бе силно, но знаеше, че ще е безплодно и злопоставящо. Защо бе отворила вратата само по хавлия? Трябваше да внимава повече. Сега не само че имаха материал, а и съблазнителна снимка в добавка.

Сам се преоблече бързо, преди да грабне две филийки хляб и да тръгне обратно към „Парк Хоспитъл“, за да извърши аутопсията на Софи Кларк. Когато пристигна, тълпата журналисти, които бяха струпани пред къщата на Джон Кларк по-рано сутринта, вече се бяха разположили пред болницата. Забеляза и Едуард Кейс. Докато минаваше през редиците им, бе посрещната отново от светковици, от удари по колата й, съпроводени с въпроси, изкрешени през пътно затворените прозорци. Беше толкова шумно, че не разбираше нито дума и се чудеше защо се държат като глутница улични котки, нахвърлили се над последната рибка. Накрая успя да си пробие път до подземния паркинг, но пред очите й се чернееше от светковиците на фотоапаратите. Питаše се как ли се справят звездите с това непрекъснато, без да ослепеят.

Когато пристигна, Джийн я чакаше в кабинета. Гледаше началничката си сериозно.

— Имате ли време за едно кафе, преди да започнете, доктор Райън?

Сам се усмихна на секретарката си.

— Да, Джийн, ако обичаш. Но не твърде горещо, нямам много време.

Отиде до бюрото си и седна.

— Само исках да ви информирам, че телефонът прегря от звънене. Най-вече от пресата. Прехвърлих разговорите през централата, така че вече няма да е толкова натоварено. Полицейският екип ви чака в мортата...

— Нима? Ами ще трябва да потърпят още малко, нали? — отвърна рязко тя.

Джийн прецени настроението ѝ и реши да внимава.

— О, и доктор Стюърт иска да ви види, когато се освободите.

Сам се обърна към нея.

— Тогава вероятно ще чака много дълго, нали?

Секретарката сметна за благоразумно да премълчи останалите съобщения, например за посещението на началник Адамс.

Сам сведе поглед към купчината документи на бюрото си.

— Какво е всичко това, Джийн? Разчистих си бюрото едва миналата седмица!

Жената се усмихна нервно.

— Поставила съм най-спешните неща отгоре, опитах се да ги подредя според неотложността.

Патоложката унило поклати глава.

— Никога няма да изляза от тук. Ще пукна на това бюро и пак няма да съм свършила всичко.

Джийн се заизмъква бавно от кабинета.

— Ще пригответ кафето.

След като се зае с някои основни административни задачи, за да задвижи работата в отдела си, Сам се отправи към моргата заедно с голямата чаша кафе, като се опитваше да я допие по пътя, преди да е започнала медицинската експертиза. Когато влезе в помещението, повика помощника си, който едва тази сутрин се бе върнал от отпуск.

— Да се залавяме, Фред.

Той се появи иззад ъгъла на моргата, направи жест с пръст върху устните и посочи към малката стаичка встрани, която се използваше за уединение на роднини и приятели при разпознаването на трупове. Сам се намръщи и се отправи нервно към малкия си кабинет, за да се пригответ. След миг на вратата се почука леко и тя вдигна поглед. Беше Тревър Стюърт, сериозен и официален.

— Господин Кларк би искал да поговорите, доктор Райън, може ли?

„Доктор Райън“! Това трябва да бе първият път, когато се обръща така официално към нея, откакто го познаваше. Питаше се

кой ли ги слуша. Не ѝ се наложи да се чуди дълго. Миг по-късно влезе Джон Кларк, парламентаристът, придружаван от Робърт Шоу, началника на полицията. За всичките ѝ години в „Парк“ той посещаваше моргата за пръв път, а също и — доколкото знаеше — местопрестъплението.

Сам им посочи два стола срещу бюрото си, докато Тревър Стюърт изчакваше нетърпеливо до вратата.

Шоу заговори.

— Господин Кларк, ъ-ъ, Джон, би искал да ви зададе няколко въпроса за процедурите, ако нямаете нищо против, доктор Райън.

Тя кимна и пренесе вниманието си върху Кларк. Личеше, че е разстроен, лицето му бе зачервено, а очите му бяха подпухнали и насълзени. Заговори нервно и накъсано.

— Зная, че трябва да си свършите работата, доктор Райън. — Спря, за да си поеме дълбоко въздух и да си възвърне самообладанието. Шоу постави успокоително ръка върху рамото му. — Но ако изобщо е възможно, отнесете се колкото може по-нежно с нея. Беше много красива, не само на външен вид, имам предвид и като личност. Беше просто прекрасна. — По страните му се застичаха сълзи.

За пръв път, откакто го познаваше, Сам изпита съчувствие към него. Въпреки репутацията си той изглеждаше искрено разстроен и натъжен от случилото се с младата му съпруга. Заговори възможно най-мило:

— Ще работя бавно и ще внимавам с нея. Обещавам.

Кларк кимна с разбиране и благодарност и тъй като бе неспособен да каже друго, се изправи, подкрепян от Шоу, който все още държеше ръката му. Началникът на полицията кимна към Сам.

— Благодаря ви, доктор Райън, много сме ви задължени.

Докато си тръгваха, Шоу размени няколкото думи шепнешком с Тревър Стюърт, преди той да се върне в кабинета и да се настани на мястото, което Кларк току-що бе освободил.

— Всички ще те наблюдават, Сам, ще трябва да си на ниво.

— Наистина изглеждаше разстроен.

Тревър кимна.

— Тя беше много млада и красива. Не съм изненадан.

— По-възрастните мъже с младите им съпруги, а, Тревър?

Той се понамести неспокойно на стола си, но пренебрегна забележката ѝ.

— Значи ще внимаваме изключително много с тази жена, нали, Сам?

Тя се изправи и се отправи към вратата, за да се преоблече.

— Тревър, аз винаги внимавам много. Няма значение дали са съпруги на член на парламента или на бедняци, за мен е все едно.

— Бедняците не могат да влияят на този отдел, а Кларк може, не забравяй това — извика той след нея, когато тя се изгуби от поглед.

При пристигането ѝ в моргата тялото на Софи Кларк вече бе извадено от найлоновия чувал и поставено на масата. Както обикновено, Фланъри ръководеше процедурата, затова Сам знаеше, че работата ще бъде свършена подобаващо. Тялото се фотографираше и се заснемаше с видеокамера на всяка фаза. Торбите с главата, ръцете и краката на жертвата се отстраняваха внимателно, за да се запазят всички останки, които може да паднат при отделянето от тялото. Ноктите се изпиляваха, а косата се разресваше. Проби от нея и окосмяването по лонната кост се запечатваха в отделни торбички. Гърбът и предницата отново се заснемаха заради наличието на следи от контакт или още висящи останки.

Сам се обърна към Фланъри.

— Направена ли е рентгенова снимка на тялото?

Той кимна.

— Направих я, преди да дойдете, докторе. Реших, че така ще си спестим време.

Трябваше да се досети, но бе длъжна да се увери. След като придърпа микрофона, закачен за предницата на зеления ѝ хирургически костюм, тя започна коментара.

— Труп на бяла жена, около двадесет и шест годишна, със светла коса и сини очи. Добре развита, нормално хранена. — Вдигна една таблица от малката помощна масичка. — Тежи около осем стоуна и три паунда^[1] и е висока около пет фута и четири инча^[2]. — Тя все още работеше в старите мерни единици и оставяше Джийн да ги приравни към актуалната метрична система. Върна таблицата обратно на масичката. — Направени са обикновени и рентгенови снимки. Около

двете китки и глезните стегнато е омотано въже, за да обездвижи жертвата. Подобно въже е стегнато и около врата ѝ. — Отново погледна Фланъри. — Заснети ли са китките и глезните? — Той кимна. — Включително и възлите?

— Няколко близки кадъра, докторе.

— Ами шията?

Фланъри отново кимна.

Доволна, Сам взе хирургическите ножици и сряза въжето — първо от глезните и китките, а после, по- внимателно, от шията, тъй като то бе толкова стегнато, че трудно ги провря под него, без да нанесе допълнително рани. След това пусна парчетата в найлонови торбички и ги запази за анализ.

— Въжето изглежда обикновено, подобно по дебелина и структура на тези за простиране на дрехи. Около глезните и китките има дълбоки разрези и синини на местата, откъдето го свалих. Налице са и няколко дълбоки вдълбнатини по шията, където въжето, изглежда, е отпускано и стягано няколко пъти. — Обърна се към фотографа отново. — Може ли да снимате отблизо китките, глезните и шията, ако обичате?

Докато той си свърши работата, тя се огледа из стаята. Присъстваха обичайните лица. Медоуз, Адамс, следователят и цяла тълпа криминалисти. Единственият, който липсваше, бе Шармън. Питаше се какво ли му се бе случило.

— Къде е детектив Шармън?

Адамс не отговори, остави черната работа на Медоуз.

— Възложен му бе друг случай.

Сам кимна. Знаеше, че на полицейски език това означава наказание. Да бъдеш отстранен от случай обикновено се считаше за порицание, а конкретният повод бе заради паркиране на мястото на Адамс. Полицайт се отнасяха много собственически с тях.

Никога не си бе падала по присъствието на толкова много хора, особено полицаи, в стаята, когато извършваше експертиза, но знаеше, че е необходимо. Важно бе те да съберат улики по време на аутопсията. По този начин тя си спестяваше част от времето в съда. Освен това те отговаряха и за правилното надписване и съхранение на веществените доказателства. От време на време, за нейно голямо учудване, задаваха

странно уместни въпроси. Затова бе изненадана, че Шармън го няма — биваше го в това. Дотолкова, че понякога будеше притеснение.

Когато фотографът приключи, Сам прегледа очите.

— Близкият оглед на конюнктивите показва наличие на кръвоизливи, съпътстващи задушаването.

След това започна да работи върху тялото, а Фред непрекъснато местеше ярката лампа над главата й, за да избегне сенките, които биха й попречили. Огледа и измери няколко малки белега по гърдите и зърната. Преброи ги.

— Налице са шестнадесет малки рани от изгаряне по гърдите и зърната. Те са кръгли, вероятно причинени от запалена цигара, притисната до кожата. Дясното зърно е значителноувредено. Подобни рани има и по вагината и ануса. Повърхностни наранявания се откриват и по устните, гръденния кош и шията. — Обърна се към фотографа. — Бих желала няколко близки кадъра и на тези рани, ако обичате. — После заговори на Фланъри: — Искам малка диаграма на разположението на раните по тялото, Колин.

Той взе бележника си и се захвани за работа незабавно. Тя се отдръпна, за да позволи на него и на фотографа да изпълнят задълженията си. Когато свършиха, се обърна към Фред:

— Може ли да я завъртиш на една страна.

Той пристъпи и обърна трупа както му бе наредила, а Сам го огледа внимателно.

— Въпреки че има обширна хипостаза^[3], изглежда, няма други наранявания по гърба. — Кимна на Фред, който върна тялото в първоначалното му положение.

Взе проби от вагината и ануса, като провери за наличие на семенна течност. Не остана разочарована.

— Във вагината се откриват ясни следи от сперма.

Продължи да взема проби от устата и зърната, като проверяваше за същото. Забеляза, че перинеумът и анусът бяхаувредени и разкъсани, почти сигурен белег за изнасилване и содомия. Това момиче бе преживяло доста мъки, преди накрая да бъдеубито. Взе скалпел от таблата с инструменти и се огледа из стаята, сякаш се готвеше да направи някакво изумително съобщение, което в известно отношение бе вярно.

— Сега ще разрежа тялото.

След като притисна скалпела към шията, тя го задвижи надолу до лонната кост. Както обикновено, заобиколи пъпа, който бе едновременно труден за разрязване и още по-труден за зашиване впоследствие. После направи V-образен разрез около шията, за да може предната част да бъде отделена за преглед, а ларинксът да бъде изваден. Сериозната работа бе започнала.

След като приключи с аутопсията, тя остави Фред да довърши и да зашие тялото. Както бе обещала, бе се отнесла с възможно най-голяма грижовност и внимание. Обичаше да се отнася към труповете с еднакво уважение, но понякога бе трудно, особено в последно време, когато бяха толкова много. Когато накрая се отдръпна от тялото на Софи Кларк, постави ръка на рамото на помощника си:

— Бъди внимателен с нея, Фред, свърши си добре работата.
— Не се тревожете, доктор Райън, ще го направя — кимна той.
— Няма да познаете къде са шевовете.

Чувстваше се емоционално изцедена. Погледна към тленните останки на масата. Дори и сега, след всичко, което й се бе случило, у Софи имаше някаква нежност. Въпреки че не я бе познавала отблизо, изпита непреодолимо чувство на тъга и загуба. Винаги поддържаше професионално разстояние между себе си и телата, с които се занимаваше, защото това улесняваше нещата. Не й бе нужно, нито пък желаеше да знае нещо за тях като личности, защото така щеше да се затрудни работата ѝ. Както бе станало всъщност със Софи Кларк, а не искаше да се изправя срещу повече подобни случаи.

Адамс и Медоуз я чакаха в кабинета.

— Добро утро, господа.

Само Медоуз отговори.

— Всъщност е следобед, доктор Райън.

Сам погледна часовника си. Беше почти два. Времето наистина бе излетяло. Дик започна да задава въпроси, докато Адамс запази мълчание.

— Е, какво можете да ни съобщите? Както знаете, трябва да разрешим случая бързо.

Сам се облегна в стола си.

— Вагината и ректумът са разкъсани и наранени, което не говори за доброволен акт, затова допускам, че е била подложена на изнасилване и содомия.

— Допускаш? — намеси се Адамс.

Тя сви рамене.

— Съвсем сигурна съм, че е така, но съм виждала подобни наранявания, причинени и от грубо съвкупление.

Той отново се намеси.

— Била е вързана, за бога!

— Някои хора обичат подобни игрички — изгледа го твърдо тя.

— Работата ми е да опиша наблюденията си, а не да правя заключения — това е ваше задължение.

Не бе удовлетворен.

— Обикновено това не ти пречи да изразиш мнение.

— Ако прегледам трупа на човек, който е бил застрелян, ще ви кажа какво съм открила. От тази информация е ваша работа да прецените дали е бил убит от друг, или се е самоубил, или е станал нещастен случай. Аз съм лекар, а не полицай.

Медоуз чувстваше напрежението и се намеси рязко, за да го прекрати.

— Нещо друго, доктор Райън?

— Както казах, била е подложена и на содомия, но не с пенис, а с нещо друго. Каквото и да е било, причинило е доста сериозни наранявания. Подобен инструмент е бил използван и във вагината ѝ.

Дик продължи разговора, като се опитваше да държи Сам и Адамс на разстояние.

— А белезите по гръденя кош?

— Изгаряния. По размер и формата наподобяват рани от цигара. Изброих общо шестнадесет, предимно по гърдите и зърната. Но имаше и няколко по стените на вагината и поне три около и в ануса.

Медоуз поклати глава.

— Търсим някакво извратено копеле.

— Или някой нормален, но зъл — погледна го Сам.

Той се изсмя престорено, а тя продължи:

— Издъхнала е бавно.

Адамс се обади саркастично:

— Разбирам, че е била удушена, но не очаквам да имаш мнение по въпроса.

Запази спокойствие и се наслади на превъзходството си над бившия си любовник.

— Всъщност е удушена с въже и това не е мнение, инспекторе, а клинично доказан факт. По шията ѝ има няколко вдълбнатини, сочещи, че въжето е било стягано и отпускано на няколко пъти. Извършителят наистина е искал тя да страда, преди накрая да дръпне примката.

— Време на настъпване на смъртта?

„Ама че е настойчив!“, помисли си тя.

— Ами това не е точна наука, но ако смея да направя професионално предположение, бих казала, че е между един и четири тази сутрин. Но както казах, това е само предположение.

— Засега това е достатъчно — сви рамене Медоуз. — Все пак е нещо, върху което да се работи. Друго?

— За момента не. — Сам поклати глава. — Трябва да изчакам резултатите от анализите, преди да ви съобщя нещо повече.

Дик кимна с разбиране.

— Ами благодарим ви, доктор Райън. Щом излязат резултатите, знаете къде да ни намерите. Ще се радваме, ако е по-скоро.

Тя отвърна със същия жест. Докато двамата детективи излизаха от стаята, Адамс се поколеба за миг и се извърна към нея, сякаш се готвеше да каже нещо. Но после размисли, обърна се и последва Медоуз към изхода на мортата.

Стан Шармън се питаше защо Медоуз го бе изпратил в тази забутана дупка да се занимава със смъртта на някакъв проклет наркоман. Успя да се загуби два пъти и накрая трябваше да помоли един тъпак в патрулка да го упъти. Докато шофираше покрай гората, а после през нивите със захарно цвекло, не можеше да не се зачуди защо някой би пропътувал чак такова разстояние, за да умре. Сигурно имаше по-хубави и по-близки места. Поне щеше да е бърза и директна смърт, разсъждаваше той. Прокле се заради мисълта, като знаеше, че си търси белята с подобни хрумвания. Нямаше търпение за срещата с Кейт и нищо, особено пък някакъв мъртъв наркоман, нямаше да го спре. Тази вечер щеше да я поглези с надеждата, че и тя ще е в

настроение да го погледи по-късно. Харесваше я. Е, беше проститутка и трябваше да внимава с нея, но наистина я харесваше. Бе имал повече момичета, отколкото му се полагаха, и добре познаваше себе си, но у Кейт имаше нещо, което винаги го вълнуваше. Може би независимостта ѝ. Нямаше сводник, а това бе необичайно. Но пък имаше него. Грижеше се за нея, защитаваше я, без да ѝ коства дори пени.

Накрая спря зад патрулката на четиридесетина метра от края на железопътния мост, където бе открито тялото. Не можеше да не сравни къщата на Кларк, където всички търчаха наоколо като обезумели, включително и началникът на полицията, с мястото, към което се приближаваше сега. Двама апатични полицаи, една раздрънканая патрулка и някакъв мъж с две кучета, явно човекът, който е открил трупа. След като си отбеляза часа на пристигане, Шармън слезе от колата и отиде до полицайите, застанали под моста. Единият вдигна поглед при приближаването му.

— Добро утро, Стан. Малко ниско за твоята класа, нали?

— Джим. — Познаваше Джим Боунър почти от началото на кариерата си. Не притежаваше друга амбиция, освен да работи в участъка, да дава дежурства и да носи униформа. Полицията изпълняваше безпроблемно тези му три желания. Отначало го бе сметнал за раздейпрах, но после бе разбрал, че ако нямаше такива като него, цялата система би рухнала. — Решиха, че остатъкът от кариерата ми трябва да е лишен от напрежение, нещо като твоята.

— Не знаех, че си чак толкова загазил бе, човек — засмя се Боунър. — Адамс ли се зае с твоя случай?

— Той се занимава с всички случаи. Както и да е. Какво имаме?

— Онзи там, с кучетата, е намерил това. — Повдигна парче картон с костните останки на крак.

Шармън го разгледа за кратко.

— Къде го е открил?

Полицаят се засмя отново. Изглежда, цялата ситуация му се струваше забавна.

— Не той, кучетата. Търсели плъхове, но вместо на тях се натъкнали на това.

Стан вдигна очи от крака и погледна колегата си.

— Открили ли са нещо друго?

— За съжаление да — кимна той.

Полицай Боунър ритна голямо строшено парче талашит, изпод който се показа кафяв човешки череп с петна по него. Отначало на Шармън му се стори, че черепът някак си се движи. Сякаш останките от плът се притискаха и моделираха. После осъзна, че всъщност е покрит с ларви. Бяха хиляди, пълзяха една върху друга, през очите и устата. Всеки сантиметър от тленните останки изглеждаше покрит от тях. Клекна, като внимаваше къде стъпва, и се пазеше да не пипа нищо. Питаше се кой е бил този човек, защо е дошъл тук и най-важно — как е умрял.

Боунър приклекна до него.

— С тоя можем да отворим магазин за стръв, Стан.

Шармън не му обърна внимание, но той не се смути.

— Струва ми се, че е жена.

Шармън се изправи и го изгледа впечатлен.

— Откъде, по дяволите, знаеш?

— Устата е отворена. — Разсмя се, развеселен от собствената си шега. Макар че се опита да се овладее, даже и Стан се усмихна широко.

— Мамка му, Джим, хайде да проявим малко уважение, а?

Полицаят изтри очи и вдигна една спринцовка.

— Намерих няколко такива около трупа. Предполагам, че е хероин, десети случай за тази година, доколкото ми е известно. Работата е почти ясна, Стан. Не зная защо си направи труда да дойдеш до тук.

— Това не трябва ли да е в торбичка за веществени доказателства? — изгледа го Шармън.

— При такъв случай? Чиста загуба на време — засмя се саркастично Боунър.

Стан тръгна към колата си и взе няколко малки пликчета. Като се върна, дръпна спринцовката от ръката му и я пусна в едно от тях. Същото направи и с разложени крак.

— Хайде да действаме по правилата, Джим. В случай че грешиш. Разбиращ ли ме? Има ли още игли?

Боунър се изправи.

— Няколко, ей там. — Посочи към стената на около пет ярда^[4] от тялото. — Виж, Стан, не търси под воля теле.

Шармън поклати глава.

— Не търся. Просто се опитвам да си свърша работата.

Колегата му не остана доволен от обяснението.

— Виж, не се опитвай да компенсираш отстраняването си от случая „Кларк“, като си съчиняваш собствена история за убийство.

Стан се вгледа настойчиво в лицето му. Винаги се впечатляваше колко бързо се разнасяха слуховете из полицията, но дори той бе изненадан от скоростта, с която информацията за отстраняването му от отдел „Убийства“ бе стигнала дотук.

— Такова ли е мнението ти наистина?

— Да — кимна той. — Наистина така мисля. Можеш да си губиш времето, но не и моето. Имам твърде много работа. Ще те оставям, приятел. Не забравяй да попълниш доклада на следователя. Сигурен съм, че ще бъде очарован.

С тези думи Боунър извика колегата си. След кратко обсъждане, за да оправдае решението си пред младия си стажант, двамата отпътуваха.

Шармън ги наблюдаваше, вбесен от отношението му.

— Винаги си бил тъпанар, Джим.

След тръгването им той отиде до мъжа с кучетата.

— Разбрах, че вие сте открили тленните останки?

Уокър сведе очи към животните.

— Всъщност те ги намериха, а аз ги последвах, така да се каже.

Стан кимна и клекна, като погали главите им с ръка.

— На колко години са?

— Джаспър е на две, а Конрад е малко над три.

— Хубави кучета. — Изправи се. — Кога открихте трупа?

— Преди няколко часа. Звъннах на колегите ви веднага.

— Докосвали ли сте нещо? — Хвърли поглед назад към моста.

Уокър изведнъж доби нервно изражение.

— Не, нищо. Джаспър намери крака и ми го донесе, но аз го дадох на онзи полциай.

Шармън кимна с разбиране.

— Често ли идвate насам?

— Да, откакто булдозерите изравниха Поли Файлдс.

Стан поклати глава съчувствуно.

— Много жалко. Като дете си играех там. Обичах това място. Ще ми се да проверя банковите сметки на няколко съветници, след като издадоха разрешително за строеж там.

— И на мен — усмихна се Уокър. — Трябва да са получили по нещо.

Шармън смени темата бързо, тъй като не желаеше да се впуска в твърде дълъг разговор, незасягащ основната тема.

— Кога сте идвали тук за последен път?

— Вчера. Идвам ежедневно, по два пъти на ден — разхождам кучетата, нали разбирайте?

Детективът се усмихна и погледна животните.

— Много добре се грижите за тях. Реагирали ли са на нещо под моста досега?

— Не, никога — поклати глава той. — Невинаги идрам чак до тук. Изглежда, просто обичат смрадливи места. Трудно ги овладявам, когато им сваля поводите.

Стан хвърли поглед към двете игриви кучета.

— Съобщихте ли данните си на онези двама полицаи? Име, адрес, телефон?

— Да.

— Добре, това е достатъчно засега. Но вероятно по-късно ще поискаме да дадете показания. Ще ви уведомим.

Мъжът показва с кимване, че е разбрал, обърна се и си тръгна, като се опитваше да запази контрол върху животните. Шармън го наблюдаваше. Удивително много хора с кучета откриваха трупове, а беше и прав за Попи Фийлдс, беше наистина жалко. Обърна се и закрачи към тялото. Нуждаеше се от известно време насаме, преди да пристигне катафалката и да откара тленните останки към моргата. Искаше хубаво да поразгледа наоколо. Не знаеше защо, но всичко бе никак си объркано.

Нямаше кой знае какво за гледане. Мястото не се виждаше от пътя, наблизо нямаше къщи. Трябаше да поговори с фермера, за да разбере дали той или някой от момчетата му са забелязали нещо. Знаеше, че е като изстрел в тъмнината, но в момента нямаше други алтернативи. Забеляза, че по моста все още минават влакове. Щеше да се опита да размени няколко думи и с някои от машинистите. Още един изстрел в тъмнината, но отново необходим. Отбеляза си да

провери в кои часове минават влаковете оттук и кои са били машинистите през последните — помисли за миг — шест месеца. Цялата му кариера се градеше върху способността му да си съставя списъци. Бе открил, че при толкова събития в живота му това е единственият начин да оцелее. Освен това вече не бе млад и паметта му не беше същата. Списъците му помагаха.

Извади малък фотоапарат „Олимпус“ и засне околността. После снима моста и боклуците под него. Внимателно размести сметта, кашоните, гумите и дюшещите от тленните останки и ги засне. Достатъчно бе наблюдавал работата на специалистите по събиране на улики, затова имаше някаква представа какви снимки да направи, кое бе важно и кое не. След като свърши това, той събра дрипавите дрехи на трупа и ги сложи в найлонови торбички. Не че от тях бе останало много. Част от зелена тениска, някакви избелели дънки, чифт маратонки и избелели прашки.

Изведнъж по предната част на тялото притича плъх. Шармън харесваше повечето животни, но тези му бяха противни. Ритна го, докато се опитваше да се скрие, уцели го в корема и го просна на купчината боклуци отсреща. Въпреки силата на ритника животното изглеждаше невредимо и продължи по пътя си, докато се изгуби в тъмните хълтнатини в далечния край на моста. „Корави гадни твари“, помисли си той.

Като сведе поглед към трупа, забеляза нещо да блести на земята до подаващата се бедрена кост. Клекна, вдигна го и го разгледа от близо. Беше часовник. Всъщност много скъп на вид златен „Ролекс“. Обърна го откъм гърба. Личеше, че нещо е било гравирано там, но някой бе проявил голямо старание да заличи надписа. Шармън бе доволен, това бе най-добрата му улика до момента. Внимателно го пусна в една от торбичките.

Под негово наблюдение останките бяха внимателно положени в голям найлон, заедно с всички ларви, преди да бъдат опаковани в черен чувал и прибрани в ковчег. Стан продължи да надзирава вдигането на трупа, за да се увери, че са взели всичко и нищо не е пропуснато случайно или загубено. Доволен, че всичко е прибрано, накрая той даде разрешение на микробуса да потегли.

Щом превозното средство изчезна в гората, Стан огледа внимателно мястото за последен път. Изкачи се по дигата и претърси

по четвърт миля в двете посоки за нещо интересно. Не откри нищо. После претърси областта зад моста и полето от двете страни на дигата, но и там нямаше нищо. Накрая отчаяно разтърси глава. Трупът бе лежал тук твърде дълго и всякакви надеждни улики отдавна бяха различени. Въпреки че всъщност не очакваше да открие нещо, бе разочарован. Сигурно се касаеше за поредния наркоман, умрял от свръхдоза на отдалечено място. Нито бе първият, нито последният. Може би Боунър беше прав и правеше от мухата слон. Или се опитваше да се реваншира за изритването от случая „Кларк“. Започваше да се съмнява в преценката си, което му бе неприсъщо. В едно бе сигурен обаче: гъделичкането по гърба му подсказваше, че става дума за нещо по-сериозно от свръхдоза. Беше го почувствал още с пристигането си, а усещането още не го напускаше.

Вечерта с Кейт бе толкова забавна, колкото бе очаквал. Не знаеше дали го прави за всичките си клиенти, или го счита за по-специален. Надяваше се да е второто. Винаги, когато излизаше с него, изглеждаше поразително и се гордееше с нея. Дори и речта и поведението й ставаха различни. Бе любезна, умерена в приказките, дори любеща.

Срещнаха се на питие в „Гардън Хаус Хотел“. Шармън го харесваше, защото бе разположен край реката. Обичаше да седи отзън на открития бар и да наблюдава света наоколо — студенти и туристи в лодки, велосипедисти и разхождащи се по алеята. След като допиха питиетата си, излязоха бавно през тълпата туристи, изпълваща улиците на Кеймбридж. Макар че повечето студенти си бяха заминали за лятната ваканция, градът все още кипеше от живот, тъй като по тесните му улички и великолепните дворове се скитаха представители на всички нации по света.

След около двадесет минути най-сетне стигнаха до любимия ресторант на Шармън, „Тай-Чун“ на Джон стрийт. Никога не му се налагаше да прави резервация, защото беше редовен клиент и винаги оставяше щедри бакшиши. Както обикновено, дадоха им любимата му маса до прозореца. Винаги обичаше да наблюдава хората, въпреки че, когато бе с Кейт, не сваляше очи от нея. Напълно отвличаше мислите му. Питаше се дали някой ден ще се омъжи за него и какво биха казали

колегите му в такъв случай. Това би оживило коледното тържество. Ако му наложеха да избира между Кейт и полицията, знаеше, че винаги би предпочел жената. Вече го бе планирал. Имаше повече рани от большинството полицаи, някои от тях получени при изпълнение на служебния дълг. В мига, в който пожелаеше да си отиде, просто щеше да се позове на някоя от тях, да се разболее, без да се възстанови и да се пенсионира рано с пълен размер обезщетение.

Както обикновено, храната беше чудесна и изобилна. Успяха да се справят с две бутилки вино. И двамата носеха на пиеене след дългогодишни тренировки и макар и не пияни, когато си тръгнаха, определено бяха развеселени. В апартамента на Шармън формалностите бяха забравени и скоро се съблякоха и се затъркаляха по огромното легло. Кейт повдигаше самочувствието му, докато останалата част от света като че ли непрекъснато трябваше да му напомня какъв е и откъде е. Може би се бояха да не се издигне прекалено много някой ден.

Когато свършиха, Шармън запали две цигари, отпуснаха се на гръб и се зазяпаха в чудесата на тавана. След малко обърна глава към приятелката си.

— Някога връзвали ли са те?

Кейт не помръдна.

— Ще ти струва допълнително. Но пък, ако не искаш да купуваш аксесоарите, винаги можеш да използваш белезниците си. Познавам някои ченгета, които го правят.

Стан бе разтревожен от забележката ѝ.

— Позволявала си на ченгета да те закопчеят?

— Не, не аз, глупчо — поклати глава тя. — Повярвай ми, едно лудо ченге ми е повече от достатъчно. Но се е случвало на други момичета.

— Кои са били?

Кейт го изгледа и тръсна глава.

— Не мога да ти кажа. Но ще ти доверя, че някои от тях имаха повече от три ивици на пагона.

Шармън отново извърна поглед към тавана.

— Значи тарифата е според ранга?

Момичето се засмя.

— Затова на теб ти идва толкова евтино.

Стан я изгледа, леко наранен. Тя стисна ръката му, което ѝ бе неприсъщо, и го изненада.

— Но с теб си струва. Искаш ли да ми сложиш белезници?

Той поклати глава.

— Не, твърде много ми харесва онова, което правиш с ръцете си. Просто се питах дали някога са те връзвали.

Момичето си дръпна дълго от цигарата, преди да отговори.

— Няколко пъти.

— Не е ли опасно? Може да те наранят или още по-лошо?

Кейт сви рамене.

— Може да стане малко страшничко, няколко от момичетата преживяха известни грубости, но аз съм го позволявал само на стари познати.

— Харесва ли ти?

— Само с един типексът ми харесва, затова няма значение дали ми е приятно, или не. Клиентите плащат добре, така че нямам против.

Шармън я изгледа, разсъждавайки над последните ѝ думи. Тя усети това.

— О, за бога, Стан, откажи се! Да, за теб става дума, преди да си питал. Сега доволен ли си?

Радваше се, и то повече, отколкото тя осъзнаваше. Продължи да я разпитва.

— Понякога нараняват ли те?

— Малко, но не е нещо, което да не мога да превъзмогна.

Усещаше как у него се надига гняв само при мисълта някой да я нарани.

— И какво става?

Кейт загаси цигарата си.

— Ами различно. Някои клиенти обичат да си играят на изнасилване, реализират фантазиите си. Щипки за зърната, вибратори, пръчки, но обикновено без прекалени грубости. За онези, които си падат по подобни работи, си има специализирани места. Някои от другите момичета са ги порязвали, но мен никога. Предпочитам да предлагам традиционните забавления, така е по-безопасно.

— Изгаряния от цигари?

Кейт кимна.

— Чувала съм за подобни случаи.

— Не се ли оплакват на полицията, когато стане нещо такова?

— Като че ли на тях им пука! — изсмя се кратко и престорено тя.

— Може и да направят нещо, ако някое копеле те изпревари, но иначе забрави. Освен това клиентите обикновено плащат много повече, след като видят какво са сторили и в каква каша са се забъркали. Пачката оправя нещата.

Шармън поклати глава смяно. Пред какво ли не си затваряха очите хората заради пари...

— Някога била ли си с разтворени ръце и крака?

— Повечето пъти, денем и нощем, щом искаш да знаеш — засмя се тя.

— Имах предвид вързана в тази поза.

— Веднъж, но не за дълго — отвърна тя.

— Какво имаш предвид? — Шармън бе заинтересуван.

— Така трудно се правиекс. Не ти се позволява много движение, не можеш да си вдигнеш бедрата, ако схващаши мисълта ми. Много по-добре е с ръце над главата и свободни крака. Тогава клиентът получава ограничаването, което желае, а в същото време можеш да се движиш. Не, връзването с разтворени ръце и крака не струва, това е най-лошата поза, която можеш да избереш. Но пък изглежда добре — добави дяволито Кейт.

Стан запали по още една цигара.

— Тези момичета, които са били изгорени с фасове, ще ми дадеш ли имената им?

— Майтапиш ли се? — озъби му се тя.

— Не. Може да помогна с нещо.

— С какво?

— Не мога да ти доверя, но е важно.

— Да не става дума за жената на онзи член на парламента? Чух, че била нарязана.

— Е, погрешно си чула — въздъхна той.

— И без това мислех, че си отстранен от случая.

Шармън се зачуди още колко ли народ знае. Ставаше адски нелепо.

— Така е, значи очевидно не става дума за него.

Кейт отново отправи очи към тавана.

— Ще видя какво мога да направя. Но не си ги научил от мен, ясно?

— Да, благодаря — кимна той. — Между другото, колко ти дължа?

Кейт остана неподвижна.

— Нищо, гратис е. Беше ми приятно, благодаря.

Този път Шармън намери ръката ѝ и я стисна, но тя я дръпна.

— Дай да не се размекваме прекалено, Стан. Сигурно другия път ще ти взема повече.

Адамс погледна часовника си. 6:28 сутринта. Бе решил да влезе в 6:30, така че през останалите две минути всички трябваше да почакат. Информаторът беше добър. Даде му повече сведения, отколкото обичайните „услужливи“ клиенти. Ако не беше сигурен, нямаше да организира сутрешното нахълтване. Онзи, който се бе обадил, знаеше достатъчно неоповестени факти за убийството, за да си струва да го изслушат. Затова назованият заподозрян трябваше да се приеме на сериозно. Ако успееше да проведе разследването бързо, щеше да свали товара от плещите си и да разкара началника на полицията, който му висеше на главата. Освен това се радваше, че не се налага да се показва в „Престъпления“. Знаеше, че предаването е доста полезно, но и при двете си участия в него се бе чувствал някак много неудобно.

Бе сигурен обаче, че Джон Кларк не изпитва същото. След убийството на съпругата му се бе появявал в почти всички емисии новини и актуални предавания, присъстваше също и в местните и националните вестници. Изглежда, нескритата скръб печелеше гласоподаватели.

Огледа се около Виктория Роуд. Мадингли бе прекрасен, предназначен за средната класа район. Едно от местата, към които човек се стреми, когато животът и кариерата му процъфтяват. Зад дърветата край пътя се криеха красиви скъпи къщи, а на алеите пред тях бяха паркирани само най-хубави коли — БМВ, мерцедеси, ягуари, а дори и едно страхотно червено ферари. На такова място му се искаше да живее и вероятно някой ден щеше да го постигне.

Адамс отново погледна часовника си. 6:29. „Божичко, как се влачи времето!“, помисли си той. Знаеше, че Грејм Уорд е там. Едно от

момчетата му се бе обадило с трика за „грешния номер“ в шест часа и Уорд бе вдигнал. Странно, но старите, изпитани методи за проверка на хора често си оставаха най-добри. Обърна се да надзърне зад себе си. Микробусът за специални операции бе на мястото си и шестима едри униформени юнаци очакваха нареджданията му. Чоки Уайт бе във втората кола заедно с други двама детективи, четирима криминалисти за събиране за улики чакаха в микробуса зад тях, а самият той бе в първата кола с Дик Медоуз. Всичко изглеждаше изпипано. Докато изтичаха последните няколко секунди, мислите му се спряха на настоящите му отношения със Сам. Наистина трябваше да се направи нещо. Опита се да я посети вкъщи, но или я нямаше, или не желаеше да отвори. Телефонните обаждания постигаха същия резултат. Проблемът беше, че настоящото положение бе известно почти на всички и той бързо губеше позициите си. Такъв проблем бе нежелателен по време на разследване на голямо убийство, особено толкова важно като настоящото. При предстоящото овакантяване на поста заместник-началник на полицията искрено му се искаше той да не съществува.

Медоуз внезапно прекъсна мислите му, като посочи към часовника си.

— Време е, шефе.

Адамс се взря в него за миг, докато събере мислите си.

— Добре, Дик, да вървим.

Медоуз взе радиопредавателя си и извика уговорения сигнал:

— Всички единици, тръгвайте!

При тази команда дванадесетина полицаи се втурнаха към номер

24.

Греъм Уорд спеше, когато чу вратата да се отваря. Отначало си помисли, че е станала катастрофа на пътя, но мозъкът му започна да разпознава звуците и разбра, че това не е шум на огъващ се метал, а от трошене на дърво и стъкло. Преди да успее да се съвземе напълно, той се озова проснат с лице към пода, а трима облечени в тъмни униформи полицаи му извиха ръцете зад гърба. Единственото нарушение, което се сещаше да е извършил, бе минаването на червен светофар предишната вечер, когато бе пиян. Не можеха да знаят всичко, нали, а

и това изглеждаше малко пресилено. Накрая го вдигнаха на крака, като го държаха здраво.

Адамс влезе в стаята.

— Греъм Уорд?

Мъжът го изгледа ядосано.

— За какво е всичко това, по дяволите? Надявам се, че знаете кой съм, за бога!

— О, да, знаем, господин Уорд, и точно затова сме тук — усмихна му се главният инспектор.

Уорд продължаваше да го гледа гневно, а гласът му трепереше от яд, когато заговори.

— Тогава може би ще благоволите да ме осведомите защо сте тук?

Преди Адамс да успее да отговори, един от криминалистите влезе в стаята с кълбо бяло въже в прозрачна найлонова торбичка.

— Къде го намери?

— В градинската барака.

— Същото ли е?

— Подобно, ще разберем по-късно, но единият край е рязан.

Инспекторът кимна, приближи се до леглото и вдигна кутия цигари.

— „Марлboro Лайтс“. Обичайната ви марка, така ли?

След първоначалния шок от нахълтването Уорд започваше да се окопитва.

— Не зная какво става, по дяволите, но така си загазил, приятел, че да не повярваш. Ще погреба и теб, и кариерата ти. Разбиращ ли? И ако искаш да ми задаваш други въпроси, по-добре повикай адвоката ми.

Той се усмихна арогантно, а Адамс запази невъзмутимото си изражение. Държеше всички карти и го съзнаваше.

— Греъм Уорд, арестувам ви като заподозрян в убийството на Софи Кларк в нощта между понеделник, 14 август, и вторник, 15 август. Трябва да ви предупредя, че всичко, което...

Уорд така и не чу останалото. Усети как пребледнява и после краката му се подкосиха. Ако не бяха двамата, които го придържаха, със сигурност щеше да се строполи на пода.

Адамс се усмихна доволно. Повдигна главата на мъжа и се взря в очите му.

— Да повикам ли линейка, сър?

Уорд не отговори, само го зяпаше и не можеше да повярва.

Адамс оставил Чоки Уайт да откара арестувания в участъка, а той остана още малко, за да наблюдава действията на екипа за събиране на улици. Подвикна на Колин Фланъри:

— Искам да изпипате всичко според правилата, Колин. Не мога да си позволя да изпусна човека заради някакви технически подробности.

Фланъри се почувства доста засегнат, че изобщо се допуска възможността да процедират по друг начин, освен с пълен професионализъм. Откакто бе поел отдела, никога не бяха губили дело заради „технически подробности“ и смяташе, че един главен инспектор би трябвало да го съзнава. Беше твърде раздразнен, за да отговори без сарказъм, затова кимна в знак на разбиране и се отдалечи.

Медоуз се обърна към шефа си:

— Мислите ли, че го пипнахме?

— Не бих се впуснал в нещо такова, ако не бях сигурен — защити се Адамс. — Информацията беше добра. Познавала го е, така че би го пуснала да влезе, без да заподозре последствията. Въжето, което открихме в бараката, е подобно на онова, с което бе вързана, да се надяваме, че ще съвпадне напълно, и тогава с Уорд е свършено.

— Но доказателството ще е малко косвено, сър.

— Вечното ти черногледство, а, Дик? — погледна го той.

— Само изтъквам фактите, сър — сви рамене Медоуз.

Адамс отмести поглед към къщата.

— Съгласен съм, че е рано, но щом сме го хванали, получим ли ДНК анализа, сигурен съм, че ще го окошарим.

— Да се надяваме, че ще разрешим случая преди екипа на заместник-началника на полицията, а, сър?

Адамс се вгледа в Дик за момент, очевидно несъгласен с току-що казаното, но запази мълчание. Медоуз разбра, че е прекалил, и се опита да изглади нещата.

— От вас ще излезе добър заместник, сър, крайно време е да сложим на този пост някой, който е прекарал известно време на улицата и знае какво става там.

— И мислиш, че настоящият заместник не знае, така ли? — попита го той.

В гласа му се усещаше острота, която не се хареса на Дик.

— Нямах точно това предвид, сър, само че той е възпитаник на „Брамсхил“, какво ли разбира изобщо?

— И аз съм учили в „Брамсхил“, какво имаш против него?

— О, ъ-ъ, нищо, но вие сте прекарали известно време и в пряка служба.

Адамс най-сетне се върна сам при колата си, уморен от играта, оставяйки инспектора на тротоара загрижен и объркан.

[1] Около петдесет и два килограма; 1 стоун = 6,356 кг, 1 паунд = 0,454 кг. — Б.пр. ↑

[2] Около метър и шестдесет и два сантиметра; 1 фут = 30,479 см, 1 инч = 25,39 мм. — Б.пр. ↑

[3] Застой на кръв (мед.). — Б.пр. ↑

[4] 1 ярд = 91,4 см. — Б.р. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Стан Шармън се довлече до управлението на следващата сутрин. Нощта с Кейт му идваше в повечко, когато през деня му предстоеше работа. Но щом се отнасяше до нея, нямаше нищо против малко да се понапрегне. Управлението изглеждаше по-тихо, отколкото очакваше за ранния етап на важно разследване, и се питаше защо ли. Приближи се до бюрото на Чоки Уайт.

— Добро утро, Чоки, как е? Много е тихо наоколо.

Полицаят вдигна поглед към него, подразнен, че го отвличат от вестника му.

— Гледай Адамс да не те завари тук, приятел, че ще те изкорми.

— Късно е, лошото къри свърши тая работа снощи.

— Разбирам те — засмя се Чоки.

— Е, къде са всички?

— Изненадан съм, че не знаеш.

— Бях зает.

Чоки се върна на вестника си.

— Така разправят и от отдел „Борба с порока“.

Шармън не хареса забележката, но я пропусна покрай ушите си за момента.

— Имат заподозрян. Адамс ще го разпитва след малко. После всичко трябва да приключи.

— Значи са сигурни, че са пипнали точния човек?

— Адамс извърши голямо показно утринно нахълтване. Та предполагам, че е така. Онзи даде проба за ДНК анализ и даже и да не направи самопризнания, скоро ще узнаем. Смешно, а? Вината или невинността се определя от това къде си свършил онази работа. Прогрес, а, кой би предположил подобно нещо?

Шармън бе изненадан колко бързо Адамс е отбелязал резултат и се питаше как ли го е постигнал.

— Главният инспектор е действал бързичко...

Чоки го прекъсна, явно също толкова недоволен от напредъка на шефа.

— Твърде бързо, ако питаш мен. Извънредните ми часове и почивката в Испания отиват на кино. Хайде пак с караваната в проклетия Кроумър.

Шармън упорстваше.

— И какво е станало? Заподозреният сам ли се предаде?

Чоки продължи да чете, като се опитваше да извади нещо неприятно измежду зъбите си.

— Анонимно обаждане.

Шармън изведнъж бе силно заинтригуван.

— И какво гласеше то?

Полицаят сви рамене и разгледа късчето, подобно на предъвкано говеждо, което бе успял да измъкне измежду кътниците си.

— Тъй като не съм достатъчно нагоре в йерархията, Стан, обикновено не съм посветен в такъв вид информация, но трябва да е била надеждна, иначе Адамс не би рискувал да се изложи, нали?

— Кого са арестували? — Стан се замисли за миг.

— Греъм Уорд, политическия съветник на Кларк. Не прилича на такъв човек, но кой знае?

— Кога ще го разпитва Адамс?

— Скоро. Няма търпение да приключи случая и да получи потупванията по рамото, които мисли, че заслужава.

— Имат ли нещо друго? — настоя Шармън.

— Преобърнаха къщата му с главата надолу вчера и откриха въже, цигари...

— От същия вид, който намерихме на местопрестъплението? — прекъсна го Стан отново.

— Нямам представа, не бях там, а и без друго не ни казват нищо.

Боят се, че може да се опитаме да си присвоим част от славата им.

— Нещо друго?

Този път Чоки дори не си направи труда да вдигне поглед.

— Кой знае? Сигурен съм, че като му дойде времето, ще ни кажат.

Шармън постави ръка на рамото му. Това наистина бе най-нешастното копеле, което познаваше.

— Знаеш ли какво, приятел, мястото ти е в разследването. — Чоки вдигна глава и кимна, съгласен с оценката. — Тогава всички щяхме да заминем по дяволите, нали?

Чоки го изгледа свирепо и му показа пръст, преди да се върне към вестника си.

Шармън прекоси фоайето към кабинета на Медоуз и почука силно на вратата. Гласът на Дик се чу иззад нея.

— Влез.

Стан отвори вратата и пристъпи в стаята на шефа си. Медоуз преглеждаше купчина документи с изражението на човек, прекъснат по средата на важна работа. Физиономията му внушаваше съсредоточеност и компетентност, а Шармън знаеше, че и двете са само плод на актьорско майсторство. Като повечето некадърници с висок чин, и Медоуз го биваше в спорта, а това, освен факта, че бе масон, бе най-лесният начин да се получи повишение в днешната полиция. На младини бе играл ръгби и крикет за отбора на полицията, а това означаваше, че е прекарал много малко време на улицата и доста в целуване на задниците на висши офицери в бара след мачовете. Покъсно, с възрастта, премина на голф. Като повечето лениви копелета, с които Шармън бе принуден да работи през годините, можеше да сведе раняванията си поне до две по време на важни разследвания. Направо не беше за вярване.

Когато бившият му партньор влезе, Медоуз вдигна поглед разсеяно.

— Стан, момчето ми, как я караш?

Шармън сви рамене и седна срещу него.

Онзи го изгледа въпросително.

— Е, на какво дължа честта за посещението? — Облегна се в стола си и се усмихна. — Не, не ми казвай, че най-после си решил да се присъединиш към масоните и искаш да ти стана поръчител.

Стан го зяпна озадачено.

— По-скоро бих си заврял нажежени игли в очите, отколкото да стана член на шайка алкохолици с навити крачоли.

Медоуз се наведе напред над бюрото и снижи гласа си до шепот:

— Повечето от началниците ни са членове на ложата, знаеш ли? Така че внимавай какво и пред кого говориш.

— Значи вече пускаме клоширани панталони за шефовете от най-висок ранг, така ли? Та да могат по-лесно да си ги навиват, ако схващаш мисълта ми.

Медоуз отново се облегна в стола си. Знаеше, че губи битката. С таланта си Шармън можеше да постигне толкова много за себе си, ако поне малко се включеше в играта. Реши да кара нататък.

— Е, как мина вчеращият ден? Съжалявам, че ти го натресох.

— И още как! — изсмя се саркастично Стан.

Медоуз не обрна внимание на сарказма му.

— Нямаше кой друг, Станли. Адамс е ангажирал всички в проклетото разследване. Оставаше само ти. И трябваше да свършиш или това, или да се срещнеш с бившия ѝ психиатър. Реших, че трупът може да е по-интересен.

Шармън се взря в него за миг, размишлявайки над казаното.

— Ходила е при психиатър?

— Анди Хърман — кимна Дик. — Изглежда, го е посещавала около шест месеца. Депресия.

— От какво е имала да се депресира, по дяволите?

— Никога няма да узнаем — сви рамене Медоуз.

Шармън се облегна назад.

— Да, предполагам, че няма. Значи сте хванали някого?

— Да, но доказателствата са малко косвени. Обаче Адамс счита, че днес следобед ще получи самопризнания.

— Той не може да накара и певец да пропее — поклати глава Стан.

— Трябва да отвориш училище по чар. Мисля, че ще се справиш отлично. Е, разкажи ми за вчера.

— Затова съм дошъл. Чака те разследване на още едно убийство.

Медоуз изведнъж скочи на крака, а предишното му спокойствие и безгриjie се стопиха.

— Какво! Мислех, че е мъртъв наркоман, свръхдоза или нещо подобно.

Шармън се усмихна. Наслаждаваше се на паниката на лицето му.

— Е, за едно си прав, който и да е, човекът е съвсем мъртъв, но не е било свръхдоза. Считам, че е бил убит.

— Как така „считаш“! — Медоуз все още се мъчеше да овладее чувствата си. — Да подразбирам ли, че имаш доказателства?

— Достатъчно — кимна Шармън.

Шефът му не бе удовлетворен.

— Какво значи „достатъчно“?

— Първо, кой е покрил трупа? — Бръкна в чантата си и извади плик със снимки, които бе направил на местопроизшествието. Подаде му ги. — Погледни ги, Дик.

Медоуз започна да ги преглежда.

— Къде ти ги проявиха?

Изгледа го леко озадачен от въпроса.

— Ами в студио. Вадят ги за час. Пазя си разписката, ще си я осребря по-късно.

Медоуз заклати глава в недоумение и ужас.

— В студио? За бога, Стан! Това да не са ти скапаните снимки от ваканцията?

Не му обърна внимание.

— Виж онези неща върху трупа. Какво мислиш?

Дик се върна няколко снимки назад и разгледа три от тях внимателно, преди да вдигне рамене.

— Какво трябва да мисля?

Шармън придърпа стола си по-близо до бюрото му.

— Виж. — Посочи отделни участъци от снимката, за да обоснове разсъжденията си. — Някой се е опитал да прикрие тялото. Или не са искали да бъде открито, или поне не твърде скоро.

Медоуз отново ги разгледа с безразличие.

— А защо убиецът просто не е изгорил тялото?

— Защото по този начин би изглеждало като убийство, ако някой го намери. А така не можем да бъдем сигурни.

— Е, тогава е бил умен мръсник, защото аз не съм сигурен — поклати глава Дик.

— Ами кой, мислиш, е покрил трупа? Някой доброжелателен минувач?

— Наркоманите се крият, нали знаеш? Може би се е надрусал и е пропълзял там да се наспи. Хайде, Стан, за бога! Опитващ се да извадиш изпод вола теле. Зная, че си ядосан, задето Адамс те изрита от случая, на мен също не ми бе приятно, но това е нелепо.

Шармън започва да се дразни от несериозното отношение на Медоуз към теориите му и оспорването на състоятелността им.

— Но защо да отиде на майната си, за да се надруса?

Дик сви рамене, прегледа пак снимките и му ги върна.

— Ами такива неща не се правят на обществени места, Стан. Вършат ги в странни, забутани кътчета. Работил си в отдела за борба с наркотиците достатъчно дълго, за да си наясно.

— Да, така е. Но и достатъчно дълго, за да зная, че не се отдалечават много от града. Задни алеи, необитаеми къщи, сметища — трябва да мислят за следващата си доза. Не изминават цели десет скапани мили от доставчика си със съзнанието, че ще трябва да изминат още толкова обратно за следващата доза.

— Може да е бил приджуряван от някого.

— Да, от проклетия убиец — прекъсна го Шармън.

Медоуз започна да се отпуска. Стан нямаше достатъчно доказателства. И макар, ако трябва да бъде честен, да допускаше, че може и да е прав, последното, от което се нуждаеше точно в този момент, бе работата по още едно убийство. Разследването по случая „Кларк“ бе само от няколко дни, а вече трябваше да ходят в Министерството на вътрешните работи, за да просят още пари. Освен това колко наркомани умираха всяка година? Ако не ги убиеха, по-късно сигурно щяха да си идат от свръхдоза. С повечето ставаше така. „Да си кажем право, помисли си той, на кого му пука, по дяволите!“

— Ще трябва да ми донесеш нещо повече, Стан, не е достатъчно и го знаеш.

Шармън се изправи внезапно и накара Медоуз да се дръпне рязко назад в стола си.

— Не е достатъчно! Мамка му, Дик, някога щяхме да започнем разследване с много по-малко от това! Да не би вече да не се занимаваш с разкриване на убийства? Вече не е важно за „Новия полицай“, така ли?

Медоуз остана напрегнат, надничайки над рамото му за помощ, ако се наложеше. Бе виждал Шармън в действие и честно казано, се страхуваше от него.

— Не мога да ида при Адамс с това, което имаш. Ще ме изхвърли право през прозореца.

— Току-що е пипнал човек заради обаждането на някакъв анонимен информатор. От това по-необосновано?

— Разполага и с друго.

— Например?

— Въжето, което откриха в къщата, и вероятно ДНК.

— Но всичко това е намерено, след като е взел решението да го сгаси. Мисля, че и ние ще сторим същото. Хайде, Дик, опитай се пак да станеш полицай. Свали си крачола на проклетия панталон поне веднъж!

Медоуз помисли известно време как да постъпи. Накрая омекна.

— Щом искаш, ще говоря с Адамс и ще видя дали мога да го убедя.

Шармън изръмжа пренебрежително при предложението. Ядът в тона му накара Медоуз да вземе незабавно решение.

— Виж, ще ти кажа какво ще направя. Ще те пиша в отпуск за две седмици, става ли? Донеси ми още доказателства, такива, които да мога да представя пред Адамс, и ще видя какво мога да сторя. Дотогава... — Вдигна ръце безпомощно. — Е, от теб зависи, Стан. Имаш четиринацет дни да ме убедиш, но после те искам обратно в участъка, за да изпълняваш задълженията си. Ясно ли е?

Шармън се взря за миг в шефа си.

— А извънреден труд?

— Никакъв шанс — поклати глава той. — Всичко е изразходвано, а и в книгата няма място. Догодина ще ми орежат половината щат, ако продължа да раздавам отпуски в аванс.

Стан въздъхна тежко.

— Мислех, че разследването е приключило.

— Сигурно. Но средствата за извънредни часове за тази година все пак са си изчерпани. Не забравяй, че това е четвъртият важен случай, а е едва август.

Не бе впечатлен от предложението.

— Винаги си бил стиснато копеле, Дик.

— Не аз, а системата — сви рамене той. — Съжалявам, приятел, но това е най-доброто, което мога да направя. Ако искаш, приеми, ако щеш, откажи.

Шармън знаеше, че няма друг избор, освен да приеме. А още по-лошо бе, че и Медоуз го съзнаваше.

— Хвана ме за топките, Дик, и го знаеш.

— Стан, залагам главата си, но ти не го забелязваш.

Разбираще, че вероятно е прав, но все пак не беше удовлетворен.

— Ще присъстваш ли на разпита на Уорд?

— Надявам се — кимна той.

Шармън се замисли за миг.

— Направи ми една услуга...

— Какво, още една ли? — Медоуз се изсмя саркастично.

Поколеба се, подразнен от безпричастния му отговор.

— Добре, направи я на себе си. Попитай Уорд дали се занимава с корабоплаване.

— С какво? — намръщи се шефът му.

— С корабоплаване, нали се сещаш?

— Има ли нещо, което премълчаваш, Стан?

Той сви рамене.

— Помниш ли възлите, с които бе вързана? Кажи ми какво е отговорил. Тогава ще ти споделя моята теория. — С тези думи се обърна и излезе от кабинета.

— Не забравяй — две седмици! — извика Медоуз подире му.

Според него това бе някакъв резултат. Шармън му се бе махнал от главата, а още по-важно — и от главата на Адамс. Трябваше да донесе нещо адски солидно, за да го накара да отиде при главния инспектор точно сега. Но колкото и да беше добър Стан, Медоуз бе сигурен, че няма да събере достатъчно улики. А и какво общо имаше плаването? И все пак го познаваше твърде добре, за да пренебрегне молбата му. Когато преценеше, Стан щеше да му обясни. Вдигна документите, които четеше преди пристигането му, и започна да ги изучава отново.

След вълненията около убийството на Софи Кларк нещата отново се бяха върнали в руслото.

„Груповете продължават да валят, а ние продължаваме да режем“, както обичаше да казва Фред. Нищо кой знае колко интересно. Сърдечни удари, рак, няколко „не съвсем сигурни“.

Сам бе попълнила доклада за Софи Кларк по-бързо от обикновено. Двамата с Тревър Стюърт не излязоха от кабинета, докато

не го довършиха, а нямаше нужда от подканяне, защото искаше да го приключи възможно най-скоро. И все пак не бе открила нищо, освен очевидното. Причина за смъртта: удушаване. Да, била е изнасилена и подложена на содомия, а е използвана и нещо, може би бутилка. Освен това бе вързана и измъчвана, преди да бъде умъртвена. Гърдите, устните, анусът, вагината и шията бяха покрити от малки порязвания и изгаряния. Сам успя да вземе проби от сперма от вагината, но не и от ануса, където е бил използван само някакъв предмет. Странно бе чувството да си доволен, че някой е бил изнасилен. Не доволен от страданията на жертвата, а от възможността да събереш улики, необходими за изпращането на виновниците в затвора, вместо да ги гледаш как се разхождат на свобода. Край на продължителните, безплодни разпити на заподозрените — една малка пробичка и научаваш със сигурност каква е истината.

Питаше се как ли се чувства Уорд в този момент, като знае, че е налице научно доказателство, което или ще го уличи, или ще потвърди невинността му. Всъщност не бе необходимо да казва нищо на полицията. ДНК анализът почти със сигурност щеше да го уличи. Нищо чудно, че адвокатите му тичаха като обезглавени кокошки в опит да дискредитират науката. Нямаха никакъв шанс.

Тихо почукване прекъсна мислите й и тя вдигна глава. От вратата на кабинета надничаше Стан Шармън и по изражението му личеше, че въпросът е сериозен.

— Здравей, Стан, какво мога да направя за теб?

— Може ли да поговорим, доктор Райън?

— След като си изминал всичкия този път през Кеймбридж, за да ме видиш, би било грубо от моя страна да те отпратя. Ако е толкова сериозно, колкото е изписано на лицето ти, по-добре влез и седни.

Шармън изпълни молбата й и седна.

— Чай? — Той кимна и Сам се обърна към асистента си. — Фред, би ли могъл да ни донесеш две чаши чай, моля те?

Той не отговори, само вдигна палец нагоре и изчезна в посока на кухнята в дъното на мортата. Сам отново насочи вниманието си към Шармън.

— Е, какво те отклони от криминалния свят?

Той се изсмя кратко и престорено.

— Значи знаеш, че съм отстранен от случая „Кларк“? —
Патоложката кимна. — Мисля, че твоят приятел Адамс не харесва как
си върша работата.

Въпреки че му съчувстваше заради положението му, тя го
познаваше достатъчно добре. Шармън беше добър полицай, но труден
човек. Подозираше, че става дума за сблъсък на личности. Усмихна му
се.

— Май не му харесва и моята миризма.

Стан се усмихна широко.

— Е, ако не става въпрос за това убийство, тогава за какво?

Покашля се нервно. Мразеше да моли за услуги, защото това го
поставяше в неблагоприятна ситуация. Предпочиташе да разчита само
на себе си, но знаеше, че този път ще иска нещо сериозно.

— Има едно тяло, по-точно останки, докарали са го вчера.
Открити са под железопътен мост, встрани от „Хичинс Лейн“, на
Кеймбридж Роуд.

— Наркоманът. Свръхдоза, нали? — кимна Сам.

Шармън я изгледа загрижено.

— Да не би вече да си направила аутопсията?

— Не, още не, просто повторих онова, което ми казаха —
поклати глава тя.

Шармън се наведе напред.

— Сгрешили са, доктор Райън. Не е било свръхдоза, а убийство.

Сам почувства някаква изненада и познат трепет на интерес.
Шармън може и да имаше много недостатъци, но не си губеше времето
и не би рискувал да се изложи.

— Как стигна до това заключение?

— Инстинкт.

— Това сигурно ще впечатли главен инспектор Адамс. Да
разбирам ли, че вече знае?

— Не, не още — поклати глава той. — Разговарях с Дик Медоуз
тази сутрин.

— И какво беше мнението му?

— Че съм нямал достатъчно доказателства, за да продължим.

Иска да открия още нещо.

— И тъкмо затова си дошъл?

— Да.

— Разполагаш ли с нещо друго, освен с „инстинкта“ си?

— Положението на тялото. Нека ти покажа.

Подаде ѝ снимките, които бе дал на Медоуз. Тя ги прегледа набързо и се върна да разгледа по-задълбочено някои от тях.

— Като че ли някой е покрил трупа.

Прииска му се да скочи и да я разцелува.

— Точно така! Убиецът!

След като ги прехвърли още веднъж, тя ги остави обратно на масата.

— Обаче това не значи, че е била убита. Може с нея да е имало друг, който се е паникьосал след смъртта ѝ и се е опитал да прикрие трупа, за да се измъкне.

— Ами самото място?

Сам изглеждаше леко смяяна.

— На пет мили от града и на мили от каквото и да било село.

Защо да отива там, като има стотици по-близки места?

Тя се замисли за миг. Тъй като сама бе човек на инстинкта, залагаше много на това чувство у Шармън.

— Бих могла лесно да посоча стотина причини.

Стан се отпусна отчаяно в стола си и въздъхна. Дожаля ѝ за него. Твърде много пъти бе попадала на неговото място, за да не му съчувства.

— Добре, какво искаш да направя?

Той се надигна незабавно, развълнуван от интереса ѝ.

— Аутопсията. Можеш ли да я извършиш като при разследване за убийство?

— Ще струва скъпо. Екипите криминалисти не са евтини. С колко разполагаш?

— С нищо. — Отпусна се назад. — Медоуз ми даде две седмици отпуск, за да се опитам да открия нещо, иначе няма да има случай.

Тя се взря в него за момент.

— Ами банков кредит?

Не точно това имаше предвид Шармън, но явно се налагаше.

— Ако това ще помогне, тогава...

— Шегувам се — прекъсна го Сам по средата на изречението. —

Добре, ще го сторя, но ще трябва да ми асистираш и ще бъде в извънработно време, нали разбиращ?

Той кимна.

— Кога мислиш, че ще можеш да го направиш?

Тя погледна часовника си.

— Сега ми се струва удобно. Надявам се, че нямаш никакви планове?

Имаше. Надяваше се да види Кейт, но както винаги, работата стоеше на първо място. Щеше да се разбере с момичето по-късно.

Сам надникна през вратата на кабинета си към моргата.

— Фред!

Асистентът се появи магически иззад една от неръждаемите хладилни камери с две големи чаши горещ чай в ръце. Подаде ги на Шармън и Сам.

— Нямаш планове за тази вечер, нали?

Фред се замисли за момент.

— Ами, всъщност се канех...

Тя изобщо не изглеждаше заинтересувана.

— Добре, тогава какво ще кажеш за малко безплатен извънреден труд? — Преди той да успее да отговори, Сам продължи: — Става дума за скелета, който докараха вчера.

— Наркоманът?

— Да, същият.

Обърна се и изчезна обратно между камерите.

Сам се изправи.

— Носиш ли си фотоапарата? — Стан кимна, все още слisan от скоростта на реакцията й. — Хубаво, тогава най-добре да се залавяме. Фред ще ти помогне да се преоблечеш.

Тя излезе от кабинета, а Шармън, който ентузиазирано търсеше апаратата си, я следваше по петите.

Адамс се вгледа в Уорд за момент, като се опитваше да прецени що за човек е. Това бе един от най-важните разпити в живота му. Бе разпитвал убийци и преди, но политическите усложнения, съпътстващи този арест, надминаваха всичко, с което досега се бе занимавал. През последните няколко дни всяка телевизионна програма и вестник разискваха историята. Звъняха му от Министерството на вътрешните работи, самият министър, а вече бе загубил бройката на

обажданията на началника на полицията. Интересът на медиите бе огромен и надминаваше всичко, на което се бе натъквал той или колегите му. Ежедневно валиха покани за участие във всички емисии новини, от предаването „Днес“ до „Вечерни новини“. До момента ги избягваше и оставяше шефът и заместниците му да се разправят с медиите. Не че се боеше от интервютата, и преди бе давал такива, но не и толкова важни, боеше се да не се подхълзне и да се изложи, защото в резултат щеше да загуби шансовете си за повишение. Бе сигурен, че арестът и повдигането на обвинения ще са достатъчни, за да му осигурят поста на заместник-началник на полицията и нямаше да позволи някой или нещо да му попречи. Включи касетофона и започна разпита.

— Часът е 3:35 следобед, вторник, 22 август 2000 г. Намирам се в стая за разпити номер три. Присъстват господин Греъм Уорд, адвокатът му господин Питър Апълярд, инспектор Ричард Медоуз и аз, главен инспектор Томас Адамс. Вече напомних на заподозрения Греъм Уорд, че е под гаранция и двамата с адвоката му потвърдиха, че разбират това. — Направи пауза за миг, за да събере мислите си. — Господин Уорд, нали съзнавате, че сте арестуван във връзка с убийството на Софи Кларк?

Уорд погледна адвоката си, който му кимна одобрително, и отвърна:

— Да, съзнавам.

— Познавахте ли госпожа Кларк? — продължи полицаят.

Заподозреният кимна.

— Кажете го за касетофона, ако обичате.

— Да, познавах я.

— Доколко?

— Тя бе съпруга на работодателя ми, Джон Кларк, член на парламента.

— Колко често я виждахте?

— Понякога присъстваше на срещите ми със съпруга ѝ. Организираше утринни приеми на кафе и се отбивах на някои от тях, след което отивахме на различни мероприятия. Това бе всичко.

— Чувствахте ли се привлечен от нея?

— Въпросът има ли някаква връзка, инспекторе? — намеси се Апълярд.

Адамс се взря в него за миг, раздразнен от прекъsvането.

— Като се имат предвид обстоятелствата около смъртта на госпожа Кларк, мисля, че да.

Уорд хвърли поглед към адвоката си.

— Спокойно, Питър, нямам нищо против да отговоря. — Обърна очи към Адамс. — Да, бях, тя беше много красива жена. И много мила при това.

— Опитвали ли сте някога да имате връзка с нея?

— Не! За бога, човече, тя беше съпруга на шефа ми. Харесвах я, но нищо повече.

— Бе доста по-млада от Джон Кларк. Как възприемахте това?

— Какво общо има възрастта, по дяволите?

— Двадесет и една години са наистина много.

— Джон е нещо повече, отколкото много мъже на половината му години. Богат е, влиятелен и поддържа чудесен стандарт на живот. Предполагам, че няма много жени, които да не са привлечени от него. За бога, да бяхте видели партийните конференции, направо си сваляха гащите.

— Значи ѝ е изневерявал?

— Нямам представа. Опитвам се да ви покажа, че би могъл, стига да поискам. Много от жените бяха също толкова млади, колкото и Софи.

— Беше ли добър съпруг?

— Тя ми се струваше съвсем щастлива.

— Добър сексуален живот ли водеха?

Апълърд отново го прекъсна.

— Наистина не виждам как може да очаквате клиентът ми да отговори на този въпрос.

— Наистина нямам представа — сви рамене Уорд. — Както казах, тя изглеждаше доволна.

— Ами вашият сексуален живот? Имате ли такъв?

— Ако ме питате дали имам приятелка, то отговорът е не.

— Но сте имали?

— Да.

— Правихте ли секс с тях?

Уорд кимна и Медоуз му посочи касетофона отново. Той въздъхна тежко и изръмжа утвърдително през стиснатите си зъби.

— Нормален секс?

— Зависи какво имате предвид под „нормален“.

— Дали сте ги връзвали преди това?

Лицето на заподозрения почервена и той отвърна рязко:

— Не, по дяволите, не съм.

— А наранявахте ли ги? Това доставя ли ви удоволствие?

Уорд погледна отчаяно адвоката си.

— Трябва ли да отговарям на тези гадни въпроси?

Апълърд се обърна към Адамс.

— Необходимо ли е всичко това?

— Като се има предвид естеството на смъртта на госпожа Кларк, да, мисля, че е — потвърди главният инспектор.

Адвокатът погледна към клиента си и кимна рязко.

Уорд отново се обърна към Адамс и с видимо усилие да овладее тона си отвърна:

— Не, не ми харесваше да ги наранявам, да се обличам като викарий или дори да използвам вибратор. Сега доволен ли сте?

— Ще възразите ли да поговорим с някои от бившите ви приятелки, които да го потвърдят?

— Моля — сви рамене Уорд като победен. — Те само ще повторят казаното от мен.

Адамс погледна Апълърд.

— Може би клиентът ви ще бъде така добър да ни съобщи имената и адресите им след разпита?

Уорд кимна към адвоката си.

— Разбира се.

Адамс се обърна към Медоуз, който му подаде прозрачна торбичка с нещо като списания.

— Тези издания са били скрити в бараката ви. Това са списания с връзване и сексуални мъчения на жени. Сега показвам на господин Уорд шест списания, наречени „Вързана за удоволствие“, които бяха открити в бараката му. Веществено доказателство номер 4а.

Адамс ги поднесе на заподозрения, който погледна предните корици и за малко не скочи на крака.

— Отвратителни са! Не може да сте ги открили в бараката ми. Трябва да са подхвърлени!

— Бяха намерени в бараката, а чантата, в която стояха, цялата е покрита с ваши отпечатъци.

Уорд разтърси глава енергично.

— Няма начин, няма начин! Това е постановка! Не... не бих... купил подобни мръсотии.

— Тогава как отпечатъците ви са се озовали на опаковката?

Уорд поклати глава отчаяно.

— Не зная, наистина не зная.

— Ами това? — продължи главният инспектор.

Медоуз извади парче въже, отново поставено в прозрачна найлонова торбичка и я показа на заподозрения.

— Сега показвам на господин Уорд парчето въже за пране, също открито в бараката му. Веществено доказателство номер ба.

— Е, какво? — сви рамене мъжът.

— Ваше ли е?

— Нямам представа. Прилича ми на въже за простор.

— Подобно е на използваното, за да бъде вързана госпожа Кларк.

— Из Кеймбридж трябва да има стотици метри от него.

— И все пак е интересно, че го открихме у вас, нали?

— Какво толкова странно име? И аз си простирам дрехите като всеки друг. Обзагам се, че ако претърсите къщата на господин Апълярд, ще откриете нещо подобно.

— Имаме сушилна машина — изръмжа нервно адвокатът.

Уорд го изгледа невярващо, а Адамс продължи:

— Пушите ли?

— Като че ли не знаете — отвърна саркастично той.

— Каква марка?

— „Марлборо Лайтс“.

— Само такива ли?

— Почти. Ако умирам за цигари и не мога да си намеря от тях, бих пушил и други.

— Например?

— Не зная, зависи какво мога да си купя в момента.

— Понякога махате ли филтрите, преди да ги пушите?

При въпроса Уорд разтърси глава и го изгледа леко изненадано.

— Не, защо да го правя?

— За да имат по-добър вкус — сви рамене Адамс.

— Ако исках цигари без филтър, щях да си купя такива.

— Да, но няколко фаса от „Марлboro Лайтс“ бяха открити на местопрестъплението. Филтрите на всички бяха откъснати. Защо нашият убиец би сторил това?

— Вие сте детективът, вие ми кажете — вдигна рамене Уорд.

— Използвани са за изгарянията на госпожа Кларк преди смъртта ѝ.

— Значи първо я е измъчвал? О, боже, не знаех! Надявам се, че не е страдала твърде много. — Уорд изглеждаше видимо покрусен от новината.

Адамс вдигна вежди, впечатлен от актьорските му умения. Е, нали все пак бе политик.

— Боя се, че е изстрадала доста, преди да посрещне края си. Изненадан съм, че не ви е известно.

Мъжът почервеня и започна да се тресе от усилието да се овлададе.

— Истина е, нали...

— Кое? — сряза го инспекторът.

— Всички полицаи сте копелета!

Адамс пренебрегна забележката, а Апълярд се опита да успокои клиента си.

— Къде бяхте между полунощ и шест сутринта в понеделник?

— Спях в леглото си.

— Има ли кой да го потвърди?

— Тъй като вече не живея с майка си, а и както знаете, в момента нямам приятелка, не, няма. — Замисли се за момент. — Вижте, денят ми бе много тежък, бях уморен. Прибрах се, гледах някакъв скапан филм по телевизията за някакви старци, участвали във Втората световна война или нещо такова, изпих едно голямо бренди и си легнах. Станах около осем часа и отидох на работа.

Внезапно на вратата на стаята за разпити се почука силно и влезе униформен полицай.

— Може ли за момент да ви кажа нещо отвън, сър?

Адамс бе явно раздразнен от прекъсването, но прекрати разпита.

— Разпитът е прекъснат в 3:55 следобед за кратка почивка. —

След като изключи касетофона, той последва полицая навън.

В това време Медоуз се втренчи в Уорд за миг и после попита:

— Все още ли плавате, господин Уорд?

Заподозреният го изгледа объркано.

— Никога не съм плавал. Какъв безсмислен въпрос! Защо ми го зададохте?

— Съжалявам — усмихна се инспекторът. — Мислех, че се занимавате с корабоплаване. Интересувам се от кораби и просто исках да поддърjam разговор. Не съм се опитвал да остроумница.

Апълърд и Уорд си размениха погледи. Явно не му вярваха, но подминаха въпроса.

Адамс изгледа свирепо младежа, който бе прекъснал разпита.

— Дано да си струва наистина, синко.

— Резултатите от ДНК теста пристигнаха, сър. Съвпадат с тези на заподозрения.

Адамс се вторачи невярващо в него.

— Несъмнено ли?

— Несъмнено — поклати глава полицаят. — Пипнахте го, сър. Браво!

Трябаше да устои на изкушението да размаха юмрук във въздуха и да извика „Да!“. Беше хванал своя човек и знаеше, че повишението, което така отчаяно желаеше, му бе в кърпа вързано.

Докато бавно и внимателно полагаха тленните останки на масата за дисекции, Шармън започна да снима. Достатъчно често бе виждал как се прави, за да знае какво върши, а освен това съзнаваше, че ако изпусне нещо, Сам Райън непременно ще му го изтъкне. Когато приключи, Фред премести рентгеновия апарат на мястото му и след като се скриха зад оловен еcran, той направи няколко рентгенови снимки на тялото. Всичко, което Сам би изпуснала, щеше да се покаже по-късно на тях, включително и никакви стари наранявания, които биха посочили следи от продължително малтретиране. След като свършиха тази задача, Фред започна да отстранява боклуците, които все още покриваха трупа, и внимателно да ги поставя в найлонови торбички. Малки късчета смет, мъртви насекоми и ларви, части от листа и нещо подобно на диви цветя. Обикновено това се правеше от екип криминалисти, но тъй като разполагаха само с Фред, ако искаха работата да се свърши подобаващо, трябаше да проявят търпение.

След като съберяха и надпишеха всичко, щяха да го изпратят в лабораториите в Хънтингтън за анализ. Сам знаеше, че по останките върху тялото могат да се определят много неща: първоначалното място на убийството, времето на смъртта, дори и общото здравословно състояние на покойния.

Щом Фред приключи и Сам се убеди, че всичко е събрано в торбичките, тя отиде до средата на масата за дисекции и бавно и внимателно обходи с поглед тялото.

— Ела тук, Стан, и застани до мен — обърна се към Шармън.

Той изпълни молбата ѝ.

— Сега, момчето ми, ще ти дам урок по основите на определяне на пола...

— Мисля, че вече си имам добра представа от това — ухили ѝ се той.

Патологката поклати глава и се намръщи леко, преди да продължи:

— ... а надявам се, и на причините за смъртта на младата жена.

— Млада жена? — Вдигна поглед към нея. — Как можеш да си сигурна? Да не би защото устата ѝ е отворена? — Веднага съжали за грубата си шега. На какъв идиот се правеше!

Тя като че пренебрегна забележката му и продължи, сочейки към главата.

— Виж черепа. По-тесен, по-малък и по-нежен е от мъжкия.

Той кимна. Всъщност не забелязваше разликата, но не желаеше да признае невежеството си.

— Значи, както виждаш — продължи Сам с пламък в очите, — мъжете са много по-дебелоглави от жените, ето ти и доказателството.

Шармън отново разбра защо толкова харесва Сам Райън. Тя не само бе една от най-красивите му познати, но имаше и прекрасно чувство за черен хумор, точно като неговото.

— Освен това линията на челото е по-издадена — обясняваше тя.

— Виждаш ли?

Той погледна. Ако имаше база за сравнение, бе сигурен, че би било очевидно, но нямаше, затова просто изръмжа в съгласие. Патологката продължи надолу по трупа.

— Другият сигурен признак е лонната кост. При жените е поширока и е разположена по-ниско, като тази тук. Освен това покойната

е била бяла. Това също може да се определи по формата и размера на лицевите кости. Значи знаем, че имаме бяла жена.

— Нещо друго? — попита Шармън.

Сам го изгледа изпод вдигнати вежди.

— Остави ме на мира. Не забравяй, че ти правя безплатна услуга.

Той вдигна ръка като за извинение, докато тя отново се насочи към черепа.

— Зъбите изглеждат здрави и непокътнати, с няколко пломби и без коронки. Според мъдреците бих определила възрастта... — Направи пауза за миг, като загряваше за ролята си и се опитваше да придаде драматизъм. — ... между двадесет и двадесет и пет години.

След това отклони вниманието си към ръста на трупа. Фред измери дължината на две от костите на краката.

— Според размера на бедрената кост и пищяла бих определила височината на жената между метър и шестдесет и два и метър и шестдесет и пет. На този етап трябва да се отбележи също, че по няколко части от скелета има белези от гризачи. Като се има предвид къде е намерено тялото, предполагам, че са от плъхове.

После патоложката се върна отново на черепа, взе ножици и отряза няколко от малкото останали кичури коса.

— Косите ѝ изглеждат кестеняви, но може и да са боядисани. — Пусна ги в найлоновите торбички, които Фред ѝ подаваше. — Би ли ги отнесъл в кабинета ми, Фред? Ще помоля Марша да ги погледне покъсно.

Върна се при трупа.

— Не се забелязват видими следи от наранявания по тялото. Костите изглеждат непокътнати, без фрактури.

После нещо попадна в полезрението ѝ. Почти незабележима, между няколко белега от зъбите на плъховете, се намираше малка тънка резка или отчупено парченце в долната лява част на гръденния кош. Белегът бе различен и не съвпадаше по вид с всяко друго нараняване, открито по тялото. Наведе се над ребрата, за да го разгледа по-отблизо.

— Фред, премести лампата насам, ако обичаш.

Асистентът нагласи силното осветление така, че да избегне сенките, които биха попречили на работата ѝ.

— Изглежда, има драскотина или резка на едно от долните ребра, която не съвпада по вид с повредите, нанесени от плъхове или други животни. — Сам посегна с ръка. — Подай ми лупата, ако обичаш, Фред. — Той вече я държеше и й я връчи незабавно. Разглежда внимателно вдълбнатината известно време, измери я, погледна ъгъла и дълбочината ѝ и накара Шармън да направи няколко снимки. После прегледа останалата част от гръденния кош, убедена, че трябва да е пропуснала и други подобни резки. За своя голяма изненада след няколко минути внимателно взиране не можа да открие нищо. Въпреки че прегледа няколко подобни вдълбнатини малко по-отблизо, те определено бяха от ухапвания от плъхове, а не от прободни рани. Върна вниманието си на първоначалния белег и отново го разгледа. Накрая вдигна поглед. — Фред, повикай Колин Фланъри по телефона, ако обичаш. Ако иска заповед, кажи му, че ще се оправя с това, когато дойде. Предай му, че го считам за лична услуга.

Асистентът кимна и изчезна към кабинета ѝ. Шармън, който я наблюдаваше и се чудеше какво става, най-сетне избухна:

— Някой ще благоволи ли да ме осведоми какво става, дявол да го вземе?

Сам хвана облечената му в ръкавица ръка и прокара ноктите му по вътрешността на резката.

— Това, Станли, е белег от нож.

Знаеше, че не бива да спори с нея, но все още бе заинтересуван.

— Откъде знаеш?

— От формата на белега, подобна на малко V, врязано в реброто.

Ударът е нанесен ниско и насочен нагоре. Убиецът е забил ножа тук...

— Постави ръка до корема. — А след това го е задвижил нагоре. —

Отново имитира движението с ръка, като натисна рязко нагоре. — Във вътрешността на гръденния кош, към дробовете и сърцето. Острието е засегнало реброто по пътя си, оставяйки този издайнически белег, който виждаме тук.

Шармън се усмихна широко. Сам бе доказала теорията му.

— Само един ли е? Не трябва ли да има още?

— Да — кимна тя. — Очаквах да открия и други, но имах късмет, че забелязах...

Той знаеше, че това е престорена скромност. Сам никога не разчиташе на късмет, просто бе добра.

— Но, изглежда, има само един тук — продължи патоложката. — И друг път съм срещала единствен смъртоносен удар на точното място. Не е чак толкова необичайно. — Погледна Шармън в очите. — Е, Стан, изглежда, инстинктът ти е бил основателен, това момиче е било убито. Сега само трябва да убедим и Адамс.

Ако имаше достатъчно смелост, щеше да я вдигне във въздуха. Вместо това постави неловко ръка на рамото ѝ.

— Благодаря за доверието, доктор Райън.

— Не, аз ти благодаря, Стан — усмихна му се Сам. — Наистина знаеш как да разнообразиш живота ми. Ти ли ще съобщи на Адамс, или аз?

— Ако нямаш нищо против — усмихна се той, — защо да не идем и двамата? Нещо като взаимна подкрепа. А после ще те заведа да пийнем по едно. Става ли?

— Става. Нека само да се преоблека и идвам с теб. Нямам търпение да видя изражението му.

Греъм Уорд седеше срещу Адамс в стаята за разпити в централния участък на кеймбриджката полиция. До него бе нервният господин Апълярд, който извиваше с ръце дръжката на куфарчето си. Главният инспектор се взираше в очите на заподозрения, докато започваше да чете обвинението.

— Греъм Уорд, обвинен сте в...

Мъжът бе престанал да слуша. Започна да си тананика „Йерусалим“. Тананикаше я все по-високо и по-високо, докато Адамс продължаваше да чете и се опитваше да заглуши думите му. Накрая полицаят помоли за внимание и зачака отговор, но не последва друго освен „Йерусалим“.

Погледна адвоката.

— Клиентът ви разбира ли, господин Апълярд?

Адвокатът хвана ръката на Уорд.

— Греъм, разбиращ ли в какво си обвинен? Много е сериозно.

Песента ставаше все по-силна. Апълярд поклати глава.

— Мисля, че не е добре, господин главен инспектор. Може би трябва да повикаме лекар?

Адамс кимна и потърси Медоуз.

— Дик, изпрати за полицейския лекар, после го отведи в килията му. Искам денонощна охрана. Но не извън килията, а вътре в нея. Ясно ли е?

Инспекторът и сержантът от участъка кимнаха едновременно. Доволен от отговора, Адамс напусна стаята. Знаеше, че ДНК пробата ще уреди всичко накрая. Но не можеше да проумее как Уорд продължава да отрича, след като му представят подобно доказателство. А и косвените улики също бяха силни. Щяха да го осъдят до живот. Пресметна със задоволство, че това означава да излежи поне двадесет и пет години.

Когато стигна в кабинета си, вдигна телефона и набра началника на полицията. Изпитваше чувство на главозамайване, съпътстващо всичките му добри постижения, но по особено. Това бе по-голям трофей от обичайните.

— Началникът, моля. Главен инспектор Адамс. — Изчака шефът му да се появи. — Добръ ден, сър. Просто исках да ви уведомя, че повдигнах обвинения срещу Уорд преди пет минути. Не, изключено е да има грешка. Получихме положителен резултат от ДНК анализа, така че и само това е достатъчно. Но имаме и косвени доказателства. В бараката му открихме въже, подобно на използваното при госпожа Кларк, заедно с чанта, пълна със садистични порнографски списания, покрита с негови отпечатъци... Благодаря ви, сър. Реших да звънна първо на вас, за да можете да предадете добрата вест на Джон Кларк и разбира се, на министъра на вътрешните работи. Сигурен съм, че и двамата ще се зарадват... Благодаря ви, сър. Радвам се, че постигнахме бързи резултати. Не, сър, не съм видял вестниците днес, бях твърде зает, нали разбирате. Да, сър, веднага. Можете ли да ми кажете за какво се отнася? Добре, сър, ще ви се обадя отново след малко. — Подвикна на секретарката си: — Ема, имаш ли някой днешен вестник?

Тя влезе в кабинета нервно.

— Щях да ви го покажа по-рано, но бяхте толкова зает. — Пусна вестника на бюрото му и се измъкна набързо от стаята.

Адамс веднага разбра, че се задават проблеми. На първа страница имаше снимка на Сам, загърната само с хавлиена кърпа. Заглавието над нея гласеше: „Кавга на любовници във важно разследване на убийство“. Усети как пулсът му се учестява. Не се разтреперваше лесно, но това успя да го стори. От негова най-близка

приятелка и довереничка Сам се бе превърнала в преднамерена заплаха за живота и още по-важно — за кариерата му. Трябаше да се направи нещо, и то бързо.

Сам и Шармън знаеха, че той ще си е в кабинета по това време. Бяха проверили. Не си бяха уговорили среща, защото създаваха, че не е нужно. Но усещаха, че ако Стан бе отишъл сам, може би никога не би успял да се приближи до вратата, камо ли да влезе в участъка. Важна придружителка като доктор Райън бе несъмнено преимущество и отваряше всички врати, които иначе биха останали затворени. Въпреки че секретарката на Адамс бе изненадана от пристигането им, не посмя да отхвърли молбата на патологката да се види с шефа ѝ. Усмихна се мило, като пренебрегна Шармън, когото никога не бе харесвала.

— Ще проверя дали главният инспектор ще ви приеме.

Почука леко на вратата и я отвори.

— Доктор Райън и детектив Шармън искат да ви видят, сър. Да ги поканя ли?

— Влизай, Сам, и ти, Шармън — извика той покрай нея.

Двамата приятели подминаха Ема и влязоха в кабинета. Адамс се изправи.

— На какво дължа честта? Моля, седнете. Ема, би ли ни донесла кафе, ако обичаш?

Стан и спътничката му седнаха срещу него и изчакаха, докато секретарката напусне стаята.

— Дойдохме да докладваме за извършено убийство — усмихна му се Сам.

Новината не развълнува и не подразни Адамс така, както бе очаквала. Той просто се облегна в стола си и се усмихна.

— Да не би да е наркоманът?

— Да — кимна тя. — Как позна?

— Дик Медоуз ми каза. — Отмести поглед към Шармън. — Приличаш на куче, което не пуска проклетия кокал, нали, Стан?

— Всъщност кокали, сър — отвърна невъзмутимо той.

Адамс отмести очи, тъй като шагата не му хареса.

— Дик каза, че нямаш достатъчно доказателства, за да започнеш разследване. Да приемам ли, че си дошъл с такива?

Сам кимна.

— Да. Проведох съдебномедицинска експертиза на останките...

— Какво си направила? С чие позволение?

— С мое — запази спокойствие тя. — Детектив Шармън дойде при мен с някои съображения, с които се съгласих. В резултат проведох аутопсията и съм убедена, че младата жена е била убита.

Адамс се наведе напред над бюрото.

— Кой плати за процедурата?

Патологката му се усмихна унищожително в отговор.

— Направих го от добро сърце.

Той пренебрегна саркастичния й тон и продължи:

— Подготви ли доклада?

Подаде му папката.

— Е, как е била убита?

— Намушкана е с оствър инструмент.

Той прелисти папката заинтересуван.

— И можеш да го определиш със сигурност от няколко кости, така ли?

„Странно, каза си тя, не беше такъв преди няколко години. В онези дни и при най-малкото несъответствие искаше да се започне разследване. Как се променят хората с времето и поста си.“ Чудеше се какво ли би казала Хариет Фармър за него сега.

— Да, това ми е работата, забрави ли?

— Е, от един скорошен разговор помня, че просто съобщаваш наблюденията си и оставяш другите да си вадят заключения от тях! — отвърна рязко Адамс. — Добре — въздъхна той, — остави ми доклада и ще те уведомя какво мисля.

Сам внезапно се изправи в стола си.

— Да ти оставя доклада? Няма ли да направиш нещо сега?

— След като намеря време да го прегледам, ще стигна до свои заключения, убеден съм. Ще те уведомя, когато му дойде моментът.

— Но това е убийство! Смятам, че е нужен по-сериозен отговор, отколкото „когато му дойде моментът“. Вече съм свикала екипа на Фланъри.

Адамс стовари доклада на бюрото си.

— Тогава най-добре ги разпусни, защото не възнамерявам да плащам за тях. Следващия път си издействай разрешение, преди да се

втурваш да издаваш заповеди, за които не си упълномощена. Ясен ли съм?

— Напълно. — Изгледа го свирепо.

След това главният инспектор се обрна към Шармън.

— Кой ти е дал право да се замесваш в съдебномедицинска експертиза без разрешение, по дяволите, и да се опитваш да започваш разследване на убийство, без да минеш по каналния ред? Съвсем си му отпуснал края, Шармън, и това трябва да спре!

Стан се опита да се защити.

— Дик Медоуз ми даде разрешение.

— Имаш предвид инспектор Медоуз, мисля?

Шармън пренебрегна дребнавостта на началника си и продължи:

— Даде ми две седмици да предоставя допълнително информация, доказваща теорията ми за убийството. Точно това и направих.

Адам се изправи и се наведе над масата.

— Не си тук отчера, Шармън, знаеш процедурата...

Той изобщо не го слушаше.

— Имаш предвид детектив Шармън, нали?

Адамс не му обрна внимание, а продължи:

— Премина прекалено много граници.

Стан сви рамене, което го разяри още повече.

— Добре, докато не разбера какво точно си замислил, си отстранен и подлежиш на изслушване на дисциплинарната комисия. Разбра ли? — Протегна ръка. — Дай си служебната карта.

Бесен отвъд всякакъв предел, Станли внезапно скочи и сви юмрук. Сам хвана ръката му бързо.

— Стан, недей, той точно това иска. — Намесата й го успокои достатъчно, за да размисли. — Не си струва, Стан. Защо да му доставяш удоволствие?

Адамс се усмихна на Шармън.

— Права е, точно това искам да направиш. Тогава наистина ще те пипна.

Шармън се успокои и свали ръка. Извади служебната си карта от вътрешния джоб и я хвърли на бюрото му. Патологката, която все още го държеше за ръката, го поведе навън от кабинета. Когато стигнаха до вратата, Сам се обрна към бившия си партньор:

— Още не си чул края на историята.

Адамс я изгледа незаинтересовано.

— Нито пък ти. Между другото, виждала ли си днешния вестник? Струва си да му хвърлиш едно око. — Показа ѝ първа страница. — Все още изглеждаш добре, Сам.

Тя поклати глава, преди да хвърли вестника през стаята. Не ѝ харесваше да се счита за отмъстителна, но ако някога ѝ изскочеше възможността да си го върне на копелето, щеше да го направи.

Сам заведе Шармън в „Орелът“, любимата ѝ кръчма в града. Тук за пръв път бе обявено откриването на ДНК и дори и единствено заради тази причина изглеждаше подходящо. Тя взе питиетата въпреки негодуванието на Шармън и ги отнесе на масата.

— Как се чувствуаш?

Той отпи от голямата чаша скоч, която му бе подала.

— Добре. Няма да се дам на такива дребосъци като Адамс. — Поколеба се за миг. — Благодаря за онова, което стори в кабинета му.

— Не исках да го правя, повярвай — сви рамене Сам. — При други обстоятелства с удоволствие бих ти помогнала.

Той вдигна чаша към нея.

— Аз ще го ударя, ти го ритни.

— Дадено — вдигна чаша в отговор тя.

Пиха заедно.

— Досега никога не съм бил отстраняван. На няколко пъти се разминавах на косъм, но никога не съм стигал дотук. Винаги съм успявал да се оправдая.

Сам изведнъж изпита силно съчувствие към него.

— Какво ще правиш сега?

Усмихна ѝ се и отпи още една глътка.

— Ще продължа с разследването.

— След онова, което Адамс току-що каза? Не си ли търсиш белята?

— И какво ще ми направи? Ще ме отстрани ли?

— Може да те арестува.

— За какво, за любопитство ли? Не мисля.

— Може да влоши нещата с дисциплинарната комисия.

Шармън отпи отново, този път по-дълго.

— Ако не докажа убедително, че момичето, което открих, е убито, и без това ще ми е спукана работата. Така че какво губя? Имаш ли нещо против да запуша?

Тя поклати глава. Всъщност беше против, но нямаше да му противоречи точно в тази минута. Стан извади полуупразен пакет и си запали цигара, вдишвайки дълбоко.

— Може да подуша и около убийството на Кларк.

— Защо? — изгледа го заинтригувана.

— Мисля, че са пипнали погрешния човек.

— Нима?

— Инстинктивно го усещам. Подочух разни работи от Чоки, които някак си не се връзват според мен.

Сам ставаше все по-заинтригувана.

— Разказа ли му за възлите?

Той поклати глава.

— Как не! Нека свършат нещо сами. Но помолих Медоуз да попита Уорд дали е бил моряк. Ако не разбира от намек, няма да му го диктувам буква по буква. Освен това Фланъри знае, така че не мога да пробутвам дълго номера „знае нещо, което не ви е известно“.

— Нещо друго?

Шармън ѝ се усмихна.

— Може би. Ще ти кажа по-късно, когато успея да посьбера още малко сведения.

Сам подозираше, че ще се забърка в неприятности, но знаеше и че не може да го спре.

— Защо винаги си просиш неприятностите?

— Не е вярно. — Престори се на разтревожен. — Те сами ме намират.

— Дори и да си наслед скапаната пустиня, пак ще се натъкнеш на проблем.

— Е, може би — засмя се той. — Но не мога да понасям глупаците.

— Ти май никого не понасяш особено.

Шармън отново се засмя. Компанията ѝ му бе приятна.

— Е, теб те понасям, нали?

Тя отпи от тоника си.

— Знаеш ли, че това е най-наподобяващото комплимент изказване, с което някога си ме удостоявал?

— Наслади му се, сигурно ще е последното. — Обърна се към нея с надеждата да се възползва от настроението ѝ. — Предполагам, че би могла да ми окажеш малко помощ? Мисля, че ще имам нужда от всичката подкрепа, която успея да намеря.

— Съжалявам, Стан — поклати глава Сам, — бих го сторила, ако можех, но в момента съм затънала до гуша в работа. Освен това не ми се иска особено да се конфронтiram отново с Адамс.

— Страхуваш ли се от него? — извърна се той.

Това беше стар трик, но можеше да се окаже ефективен. Сам веднага го усети обаче и не смяташе да се поддава.

— Добър опит, Стан, но нямаш шанс.

Шармън изпразни чашата си и я погледна.

— Още едно?

Тя кимна и той се отправи към бара.

— Сега е мой ред да почерпя, ти стой тук.

Тревър Стюърт рядко викаше Сам толкова късно. В миналото излизаха доста редовно да пийнат или хапнат по нещо в опит да се отпуснат след тежък ден в моргата. Но с нарастването на работата това не се случваше толкова често, колкото биха желали. Докато стигне до кабинета му, секретарката му си бе тръгнала и той я чакаше там сам. Почука на вратата и влезе.

— Добър вечер, искал си да ме видиш?

Седналият зад бюрото си в далечния край на стаята Тревър се изправи.

— Винаги искам да те видя, Сам, но ти си все заета.

— Такива са правилата на играта. Отговорностите нарастват с ранга.

— На мен ли го разправяш? Седни.

Сам се отпусна на голямото канапе, което бе пренесъл в кабинета си. Стайте му започваха да приличат на луксозен апартамент в скъп хотел повече, отколкото тези на началника на отдела. Докато той се разполагаше, тя видя вестника в ръката му и изведнъж осъзна за какво става въпрос.

— Виждам, че си го чел. Не знаех, че се интересуваш от жълтата преса, Тревър.

Той сведе поглед към изданието.

— Не се интересувам, обикновено не бих го докоснал и с пръчка, нали знаеш.

— Тогава?

— Ами, когато се отнася за някой от високопоставените ми подчинени, тогава ме интересува.

— И по какъв начин? Загрижен си, че снимката е на първа страница, а не на трета ли?

Тревър се усмихна и поклати глава.

— Не, нищо подобно. Смятам да пиша на комисията за оплаквания срещу пресата. Направо е отвратително.

— Сигурна съм, че ще ги разтърсиш, Тревър.

Взря се в нея за момент, недоволен от несериозното й отношение към сериозния според него проблем.

— Става дума по-скоро за съдържанието.

— Също толкова скандално, колкото и снимката, сигурно?

Надявах се, че ще се оплачеш и от това.

Той се изправи и закрачи из кабинета. Това бе сигурен признак, че е нервен и неуверен.

— Е, щях да го направя, преди Том Адамс да дойде и да ми съобщи, че в основни линии е вярно.

— Какво? — Сам скочи. — Надявам се, че си му казал да се разкара!

Спря да крачи за момент.

— Не мога да заявя на главния инспектор да се разкара, нали?

— Е, и какво ти каза?

— Че заради предишната ви връзка отношението ти към него, а следователно и към разследването, е, да кажем, не съвсем професионално.

— И ти, разбира се, ме защити?

Той отново закрачи.

— Всъщност срещата свърши доста неприятно, Сам. Сигурна ли си, че не позволявалаш личната ти ненавист към Адамс да замъгли преценките ти?

Тя усети как се разярява.

— Не изпитвам лична ненавист. Всъщност не храня никакви чувства към него.

Тревър спря за миг и я погледна.

— Значи си ги оставила да се намесят.

— Какво?

— Сам, хората, които твърдят подобни неща, не изпитват нищо друго, освен ненавист към онези, за които го казват. Знаеш го.

— Нима не съм си свършила добре работата по случая?

— Не, не става дума за това.

— Тогава за какво, по дяволите?

— Адамс има чувството, че се опитваш да го омаловажиш.

— Няма нужда аз да се опитвам, той и сам се справя.

— Струва му се, че създава лоша атмосфера в екипа и не е от полза, когато всички би трябвало да вървят към общата цел.

— А коя е тя тогава? Повишението му в заместник-началник на полицията ли?

Тревър изглеждаше изненадан.

— Не знаех, че се стреми към този пост.

Сам го изгledа ядосано.

— Е, така е, и това е причината за всичко.

— Мислиш ли, че ще го постигне?

— Почти със сигурност. Особено след случая „Кларк“.

— Е, тогава най-добре да внимаваме. Това би го направило изключително важен фактор.

— А, значи така, Тревър! Вземи да вярваш на всичко, което ти каже.

Той смени посоката на разговора.

— Съобщи ми, че си извършила неразрешена съдебномедицинска експертиза. Истина ли е?

— Не. Извърших разрешена аутопсия, но просто внимавах малко повече. И свърших добра работа. Въпросният труп съвсем сигурно е на жена, загинала от насилиствена смърт.

Тревър отново тръгна из стаята.

— Разбрах, че бил един от случаите на Шармън.

— Е, и?

— Сам, той не е стока. Знаеш ли, че приятелката му е проститутка?

Не знаеше, но не бе съгласна с аргументите на Стюърт.

— Какво общо има това, по дяволите?

— Адамс ми каза, че го е изхвърлил от случая „Кларк“ заради некомпетентност и че това е начинът на Стан да му го върне. Разбрах, че бил отстранен.

— Задето се опитва да си върши работата по възможно най-добрая за него начин. Даже и да е настроен отмъстително, това не променя факта, че извърших аутопсия и съм убедена, че въпросното момиче най-малкото е претърпяло нападение преди смъртта си.

Тревър Стюърт седна до нея отново.

— Можеш ли да ме увериш категорично, че не позволяваш личните ти чувства да замъглят преценката ти в случая?

Сам се наведе напред и се взря в лицето му.

— Напълно!

Той се облегна назад.

— Помоли ме да извърша втора аутопсия върху останките и да видя какви ще са моите заключения.

— И ти, разбира се, отказа — изгледа го въпросително патологката.

— Не, съгласих се.

— Какво! — Бе разярена. — Да не би да оспорваш преценката ми?

Разтревожен от реакцията ѝ, той се оттегли зад бюрото си.

— Не, просто ще изразя второ и безпристрастно мнение.

— Нима? Въпреки факта, че може да бъде повишен в заместник-началник и следователно да се окаже важен за отдела ни?

Тревър усети, че му става горещо.

— Слушай, Сам, нямам избор. Моля те, не го приемай лично.

Тя изчака.

— Мисля, че може да е разумно поне за известно време да се пазиш на страна от Адамс.

— Какво правиш, Тревър, отстраниваш ли ме?

— Мили боже, не! — Изглеждаше поразен. — Просто ще ти възложа други задачи, докато нещата се поуспокоят.

Сам се изправи и тръгна към вратата.

— Ще си взема отпуск.

— Точно сега ли? — изгледа я Тревър. — Затънали сме до гуша в работа.

— Не съм имала и ден почивка повече от година. Работила съм бог знае колко извънредни часове без пени допълнително заплащане. Работила съм и през уикендите. Знаеш ли, че вече нямам личен живот, само професионален? Единственият мъж в живота ми е Фред. Така че се махам, ще се видим след три седмици.

Преди той да има време да отговори, Сам отвори вратата и излезе в коридора.

Тревър извика след нея:

— И стой настрана от Шармън! Не е стока. Ще те завлече със себе си!

Не можеше да си спомни някога да е била по-ядосана, отколкото сега. Според нея имаше само един виновник за настоящото ѝ настроение и това бе Адамс. Ако преди бе решила да откаже помощта си на Шармън, сега вече изобщо не възнамеряваше. Щеше да го подкрепи във всичко, което той поискаше.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Шармън не знаеше защо Сид Буут бе изbral такова потискащо място за срещата, но нали Сид му се бе обадил и му правеше услуга, така че какво право имаше да се оплаква. Паркира сред опечалените и се отправи към гробището. Докато си проправяше път сред тълпата, част от лицата му се сториха познати и усети, че някои го гледат по-дълго, отколкото му бе приятно, което показваше, че го намират или за познат, или за неприемлив, или и двете.

Сид стоеше в далечния край на гробището и наблюдаваше процесията иззад голям викториански надгробен паметник. Шармън се приближи към него.

— Добро утро, Сид.

— Стан, отдавна не съм те виждал. Как я караш?

Той посочи с глава към голямата погребална служба на няколко метра от тях.

— Някой роднина ли е?

Сид се засмя.

— Нещо такова. Мини Ситуел. Глава на една от най-големите криминални фамилии в страната. Майка е на повечето престъпници. Реших да ѝ засвидетелствам последна почит. А и да се убедя, че старата мръсница наистина си е отишла.

— Каква връзка имаше с нея?

— Арестувах я за убийство, когато бях в отдела. Преди около двадесет години беше очистила един лондонски гангстер на име Черния Хари. Разбила му главата с метален лост, когато я прередил за чипс в местния магазин.

— Така му се пада.

— Докара му голямо главоболие. Обвиниха я в убийство, осъдиха я до живот. Излезе след пет години. В Ийст Енд организираха едно от най-големите празненства от години. Дори и близнacите изпратиха картички.

— Как е стигнала дотук?

— Преди няколко години се оттегли, защото бе болна от рак и искаше да поживее кротко. Нещо като мен, всъщност.

— Не бих нарекъл работата в криминалното разузнаване „оттегляне“.

— Все пак не е като да си в бригадата. Сега, вместо да хващам престъпници, казвам на другите как да го правят. Не е същото, Стан. Липсва ми шумотевицата.

Шармън кимна съчувствено. Харесваше го. Беше страхотно ченге и един от най-добрите в залавянето на крадци сред познатите му.

— Знаеш ли, че старата кучка има племенник в „Джонс“?

— Издига се значи.

— Следва икономика. Очаква се да завърши с отличие.

— Значи тогава ще поеме семейния бизнес.

Сид се обърна към него и се усмихна с горчивина.

— Типично за проклетата мафия. Наркотици и проституция, собственост и холдинги. Странен свят, а, Стан? Престъпниците стават милионери, докато ние се трепем да докараме до пенсия.

— Адски нелепо, Сид — поклати глава Шармън.

Двамата детективи се отдалечиха от надгробния паметник и погребението. Тръгнаха из гробището.

— Бях единственото ченге, което успя да я опандизи. Това винаги я е разстройвало, не мисля, че пребиваването ѝ в затвора ѝ е харесало. Заплашваше, че ще се върне и ще ме пипне. Твърдеше, че щяла да ме докопа, дори и да се наложело да изпълзи от ковчега си и да си прокопае пътя.

— Това те тревожи, нали, Сид? — изгледа го сериозно Стан.

Буут поклати глава.

— Ни най-малко. Подкупих погребалния агент да я погребе с лицето надолу. Надявам се в Сидни да ѝ хареса.

Избухнаха в смях и се отправиха към колата на Шармън. Когато се настаниха в нея, Сид му подаде плик от кафява хартия.

— Вътре има някои неща, които може да представляват интерес.

— Стан го взе и го пъхна в жабката. — Е, за какво са те отстранили?

— Мислех, че вече може да ти е известно — хвърли поглед към приятеля си.

Буут се взираше безучастно в гробището и наблюдаваше тълпата, която се връщаше към колите.

— Дявол да го вземе! — Шармън проследи погледа му, докато Сид сочеше по-известните. — Половината гангстерски свят на Лондон е тук. Виждаш ли онзи тип там? — посочи мъж на средна възраст с елегантен черен костюм. — Един от племенниците на близнаците. Говори се, че ще поеме империята, ако не го е сторил вече. Сега, разбира се, всичко е съвсем законно. Притежава цяло състояние. Дочух няколко слуха, Станли, най-вече свързани с връзката ти с Кейт.

— Виждам, че отрядът по клюките отново се е заловил за това.

— Е, каква е истината тогава? — засмя се Буут.

— Адамс.

— Така си и мислех — кимна с разбиране той.

— Последното нещо, което би искал да се разчуе, е, че ме е отстранил, задето съм си вършил работата.

— Не бих се тревожил твърде много за това. Говори се, че ще те държи на страна, докато получи поста на заместник-началник, после всичко ще бъде простено и забравено.

— От негова страна — може би, но аз не забравям така лесно. Има ли нещо в пакета, което трябва да зная?

— Не е много, боя се. Повечето от престъпленията за времето, за което питаш, са били съвсем прозрачни.

Шармън бе разочарован. Не бе сигурен какво точно търси, но бе убеден, че ще разбере, когато го види. Искаше нещо, което би могло да му помогне да възстанови името и лицето на момичето, което сега лежеше на дисекционната маса в моргата на Сам.

— Между другото, през последните шест месеца от областта са изчезнали около сто момичета.

Шармън бе изненадан от числото. Знаеше, че редовно изчезват по няколко, но стотина — това си бе сериозна работа.

— Сто? Мамка му! Какво става с тях, по дяволите?

— Бягат в Лондон или с приятелите си, загиват, биват погребани — кой знае? Ако питаше мен, Стан, нагърбваш се с прекалено много работа без помощен екип.

Той сви рамене.

— Зная. Но ще трябва да се справя сам. Трябва да направя всичко по силите си.

— Така си е. Имената и адресите им са в плика. Опитай „Сузи Лампла Тръст“^[1], в миналото се оказаха изключително ефективни.

Може да ти спестят част от работата.

— Благодаря, Сид.

Буут замълча за миг.

— Има един случай, който може да се окаже интересен, въпреки че е малко съмнителен. — Шармън се обръна към него. — Една изгоряла кола била открита в гората на около две мили от мястото, където сте намерили трупа.

— Добре, но това вероятно не е нещо необичайно — сви рамене Стан.

— Да, но случаят е малко по-различен. Съпътстващите го обстоятелства са необикновени. Така и не са се оплакали, че колата е била открадната, а не е подадено и заявление за застраховката.

— А собственикът?

— Предишният собственик казал на Центъра за регистрация на превозните средства, че я е продал около две седмици преди това.

— На кого?

— Местните ченгета провериха. Купувачът е дал фалшиво име и адрес. Тогава за какво е било всичко това?

— Била ли е използвана за бягство при някакво престъпление — нали знаеш, обир или нещо такова?

— Няма данни.

— Навсякъде ли?

— Навсякъде, където проверихме.

— Добре, това е странно. Ще го проверя.

Сид Буут тръгна да излиза от колата му.

— Трябва да вървя, Станли, защото може да си загубя работата, ако ме видят с такива като теб. Ще ида да хапна със семейството и да им кажа каква прекрасна жена е била старата кучка според мен.

— Тези думи ще ти преседнат на гърлото.

— Може би, но ще ги проглътна с всичките онези безплатни напитки.

— Довиждане, Сид — засмя се Шармън. — Пийни едно и заради мен. И отново ти благодаря.

Буут се отправи към опечалените и се смеси с тълпата облечени в черни костюми престъпници.

Сам се огледа наоколо из запустялото място, където бе открито тялото на неизвестното момиче. Беше мрачно, неприятно кътче и човек не би го възприел като най-привлекателно за края на дните си. Горещината бе заличила всичко. Тревата покрай железопътната дига изглеждаше кафява и изсъхнала, а почвата в полето, вместо влажна, богата, тъмно кафява, се бе спекла и напукала и се ронеше на прах.

Хвърли поглед към Марша, която наблюдаваше сметището с известна степен отвращение. Въпреки че й харесваше да бъде криминален специалист, никога не можеше да свикне напълно с някои неща.

— Мразя да претърсвам бунищата, човек не знае какво го дебне там.

Сам се усмихна на приятелката си. Както винаги, достатъчно бе да я помоли само веднъж. Когато й обясни обстоятелствата около случая и най-вече намеренията на Адамс, Марша мигновено застана на нейна страна. Двете бяха като сестри, ако обидиш едната, другата незабавно също се засягаше.

Марша се обърна към Сам:

— Е, откъде искаш да започна? И не забравяй, че съм си взела само един ден отпуск, а се оплакват и заради него.

Патологката я прегърна с обич.

— Не мисли, че не го оценявам, Марша. — Двете жени се усмихнаха една на друга. — Поразрови боклука и виж дали ще забележиши нещо интересно. На този етап не съм сигурна какво точно търсим...

— Но ще разбера, като го видя? — Сам кимна. — Все така ясна и безцenna, както винаги!

Марша надяна белия си предпазен костюм и защитните обувки и тръгна към средата на бунището.

Сам се приближи до Шармън, който стоеше в подножието на дигата и се взираше в полята в посока Кеймбридж.

— За какво мислиш?

— Тъкмо се питах защо ли е дошла до тук — обърна се към нея той. — Защо точно тук?

Сам се озърна.

— Да, и аз се чудя. Това не е просто тихо местенце, където да се надрушаш, толкова много по-достъпни има. Причината трябва да е

друга. Може да е имала среща с някого.

— С убиеца си — кимна Шармън. — Но кой е той?

— Доставчикът ѝ на наркотици?

— Тези копелета не биха се мръднали, освен ако не се отнася за много пари.

— Може и да е било така. Може би го е настъпила за някоя сделка и в резултат се е стигнало до това. Често се случват такива неща.

— Може би, но все още не съм убеден.

— Ако знаехме причината, Стан, щяхме да сме разгадали случая.

Помисли си колко ще сме отегчени тогава.

— Така е. — Отмести поглед към Марша, която внимателно събираще проби и ги пускаше в торбички. — Как се справя приятелката ти?

— Добре. Ще стори всичко по силите си, но бих се радвала повече, ако Колин Фланъри и екипът му бяха тук, за да свършат работата както трябва. Между другото, Марша е ползотворен и зорък детектив, когато се задейства. Мислех си да помоля Колин и мисля, че би го направил заради мен...

— Харесва те, нали? — прекъсна я Шармън.

Отговорът ѝ бе по-рязък, отколкото бе очаквала.

— Имах предвид по-скоро професионално уважение, отколкото нещо друго.

Погледна я. Започваше да осъзнава, че няма да му позволява много волности.

— Освен това — продължи Сам, — колкото по-малко хора знаят замисъла ни, толкова по-добре. Особено Адамс.

— Смятам, че си права — кимна той. — Оценявам помощта ти. Зная, че си в немилост заради мен.

— Да, така е.

— Какво те накара да промениш решението си?

Сам се замисли за миг.

— Справедливостта и черните ти очи.

Лъжеше, но бе трудно да признае истината дори пред себе си, толкова бе неподобаващо и дребнаво. Проблемът бе в подозрението, че Шармън съзнава лъжата ѝ. Срамуваше се от себе си, но бе твърде

късно. Беше се посветила на задачата и любопитството ѝ бе възбудено. Щеше да стигне до края независимо от всичко.

— Приключи!

Шармън и Сам вдигнаха поглед и видяха Марша да се появява от бунището. Приближиха се до нея. Той спря очи на торбичките с проби в ръката ѝ.

— Намери ли нещо?

— Плъхове, много плъхове — сви рамене тя. — Ужасни, проклети твари! Какво ли не правя за теб, Сам!

— Съжалявам, Марша — намръщи се патоложката.

— Нещо друго освен плъхове? — попита Стан.

— Все още не зная. — Надникна в торбичките. — Може и да има нещо тук. Но на този етап всичко е малко субективно. Кой знае?

— Какво имаш предвид? — Шармън бе объркан.

— Ако не ми намерите материал, с който да сравня пробите си, всичко може да се окаже загуба на време. Разбирайте ли?

Стан кимна.

— Ще трябва да видим какво можем да открием тогава, нали?

Марша се усмихна и се извърна към старите казани в края на бунището.

— Интересно какво ли тече там? Може да си струва да се провери.

Шармън хвърли поглед към кафявата течност, процеждаща себавно от няколко преобърнати казана. Нещо, което вероятно трябваше да прегледат друг път. След като събра мислите си, той се обърна към двете жени.

— Готови ли сте да се преместим на следващото място, дами?

— Звучиш като продуцент на някой евтин филм, Стан, а не като безработен детектив. — На Сам ѝ се прииска да си бе отхапала езика в мига, в който думите ѝ се изпълзнаха, но бе твърде късно. — Съжалявам, не исках...

Шармън я изгледа смразяващо за миг, после избухна в смях.

— За какво съжаляваш? Че си казала истината ли? Никога няма да ти се наложи да ми се извиняваш за това, доктор Райън. Господи, а си мислех, че съм прям!

Отдалечи се към колата си, все още смеейки се, като остави Сам да се чувства неловко и притеснено.

Нужни бяха не повече от десет минути, преди Стан да се отклони от главното кеймбриджко шосе и да свърне по черен път сред гората. Сам, която заемаше предната седалка, се извърна с пакостлив поглед към Марша, която седеше зад тях и се бе навела напред, подавайки глава между нея и Шармън.

— Детектив Шармън, защо ни водите в тази самотна гора? Ще кажа на викария.

Той отвърна незабавно:

— Аз съм викарият, мадам. — Въпреки че шагата бе изтъркана, и тримата се засмяха.

Приблизително четвърт миля по-нататък пътят изведнъж се стесняваше и Шармън бе принуден да спре. Обърна се към двете жени:

— Нататък ще трябва да вървим пеша.

— Не можем ли да се приближим? — Марша се намръщи. — Нали крадената кола е успяла!

— Точно затова — засмя се той, — била е открадната и на шофьора не му е пукalo колко ще я смачка. А на мен ми пука, затова грабвайте ботушите.

Ако не друго, то поне годините опит в лутане из мрачни, кални, отдалечени поля ги бяха научили да са добре подгответи. Не им бе нужно напомняне, за да си донесат подходящи обувки.

След като изминаха около триста метра по пътя, излязоха на малко сечище, в чийто център се намираха почернелите и изгорели останки на голяма кола. Сам и Марша последваха Шармън през сечището, докато той спря до нея.

— Мисля, че това може да е автомобилът, използван от нашия убиец.

— Нали не си падаш по слепи догадки, а, Станли? Или щом е близо до местопрестъплението, значи си струва да я проверим?

— Не е подадена жалба, че е била открадната, след като е била купена от човек с фалшиво име и адрес.

— Откъде знаеш всичко това?

— От номера на двигателя. Онзи, който е зарязал колата, е взел табелите с номерата, а огънят е свършил останалото. Но е забравил номера на двигателя.

Сам обиколи овъглените останки и ги огледа.

— Би могло да има хиляди причини за това, че я е изоставил. Хората изхвърлят разни неща постоянно. Може би не е искал да плаща пътния данък. Или пък е имал поредица от огромни неплатени глоби. Може дори да е била използвана при друго престъпление.

— Не — поклати глава той, — проверих всичко това, нищо подобно, а и кой би запалил собствената си кола, за да избегне плащането на такса паркинг? Освен това дори и бричките струват нещо в автоморгите. Защо да не я продаде? Не, това е, убеден съм.

— Тогава с какво разполагаме? Аматъор, който се мисли за умник?

— Точно така — кимна Шармън.

— Тогава имаме шанс. Който и да е нашият убиец, допуска грешки.

— Човек би очаквал общината да я е преместила досега — заяви с негодувание Марша.

Сам и Шармън я изгледаха едновременно и тя внезапно се почувства много неловко.

— Е, нали знаеш, мястото е толкова красиво, а общината е имала месеци на разположение да я махне.

Двамата ѝ спътници избухнаха отново в смях, като заразиха и нея, и тя се почувства длъжна да се присъедини. Когато нещата се поуспокоиха, Сам най-после се обърна към Стан.

— Добре, какво искаш да направим?

— Съвсем същото като преди. Да претърсим района колкото се може по-щателно.

Марша се озърна из горичката.

— Имаш ли никаква идея как?

— Ти вземи участъка от пътя до тук. Обърни внимание на мястото, където аз паркирах. Който е изоставил тази кола, трябва да е имал друга, която да го върне в града или където и да е отивал, след като я е зарязал. Сигурно е паркирал превозното си средство на същото място като мен.

Марша кимна.

— Тръгвам.

Преди да се скрие назад по пътя в гората, тя подаде на Сам и Шармън няколко торбички за доказателства.

— Среща тук след час! — извика той след нея.

Жената вдигна ръка в знак на съгласие, докато се отдалечаваше.

— Къде искаш да търся аз? — обрна се Сам към него.

Шармън ѝ се усмихна пакостливо. Тя явно пренебрегна факта.

— Ако вземеш далечния край на гората и се движиш в полукръг до тук, ще взема останалата част.

— Какво търся?

— Нещо необикновено.

— О, боже, ама че е конкретно!

Разделиха се и търсенето започна.

Сам смяташе, че познава Кеймбридж добре, но никога преди не бе идвали тук. Мястото беше красиво. Изпъстрено с диви цветя, насекоми и животинки. Докато се озърташе и се възхищаваше отново на великолепието на природата, тя забрави за момент защо е дошла и трябва да се съсредоточи. Не се натъкна на нищо очевидно, въпреки че не можеше да спре да се пита какво ли бяха открили вече Фланъри и екипът му. Колкото и да презираше Адамс, можеше и да се наложи да обмислят включването му, ако искаха да отбележат сериозен напредък. Като се оглеждаше около дърветата, видя Шармън да претърсва земята около колата. От време на време спираше, клякаше и вдигаше някой предмет, който пускаше в торбичка, преди да продължи нататък. Тъй като и тя самата бе човек на инстинкта, почувства се по-близка до света на Шармън и по-чужда на този на Адамс.

— Елате насам!

Шармън и Сам бързо се запътиха към Марша. Тя стоеше на около двадесетина метра пред колата на Стан и сочеше нещо, лежащо под един храст.

— Мисля, че може да е важно.

Двамата погледнаха в посоката, в която се взираше. Точно пред нея имаше малък бял чорап, две трети от който бяха покрити от тъмно петно.

— Зная, че може и да греша и че трябва да направя някои анализи, но смяtam, че това е кръв.

Шармън се извърна към Сам, която кимна.

— И аз така мисля. Просто зависи чия е.

Шармън усещаше, че се вълнува.

— Можем ли да получим съпоставка с нашето момиче?

— Трудно. — Сам изглеждаше загрижена.

— Защо?

— Можем да сравним кръвта, но това няма да се възприеме като убедително. Може да се окаже от често срещан вид. Трябва да се направи ДНК анализ, за да сме сигурни, а това струва скъпо.

Стан усети обземащото го чувство на отчаяние.

— Не познаваш ли някой, който да помогне?

— Няколко души, но такива неща не се правят бесплатно и незабелязано. Особено след като дори не сме сигурни, че чорапът принадлежи на жертвата.

Започваше да се чувства потиснат.

— Виж, нека да поразпитам, може и да мога да направя нещо.

Марша също се намеси.

— И аз ще се опитам да измоля няколко услуги. Сигурна съм, че ще успеем да сторим нещо.

Шармън изгледа двете жени. Един бог знае защо помагаха на стар разбойник като него, но го правеха и им бе благодарен.

— Добре, дами, хайде да заснемем и да приберем всичко, както биха казали американците, и ще ви черпя по едно питие.

— Последният от големите баровци — каза Сам на приятелката си.

Не го биваше в работата с партньор, беше си самотник и обичаше да върши нещата по свой начин. Но при тези необикновени обстоятелства трябваше да направи компромис. Марша се бе върнала в лабораторията, за да започне работа по чорапа и да види дали не може да измоли няколко услуги. Колкото и да бе благодарен на себеотдаването ѝ, не бе оптимистично настроен. Тъй като криминалистите вече бяха притиснати, услуги се правеха трудно.

Когато Шармън най-сетне спря пред малка къща недалече от центъра на града, Сам се обърна към него.

— Какво търсим тук?

— Тук живее онзи тип, който е продал колата, която видяхме одеве. Реших, че може да поприказвам с него набързо.

— Не е ли разговарял вече с полицията?

— С две ченгета, които не могат да си различат задника от лактите. Записали са основното, но аз искам повече.

— Например?

— Дали казва истината, или той е нашият убиец. Ако казва истината, тогава да видим дали може да си спомни достатъчно, за да опише купувача.

Излязоха от автомобила и тръгнаха по тясната бетонна пътека край буренясалата градина, преди Шармън да почука силно на входната врата.

Сам се огледа. Постройката беше олющена и се нуждаеше от боядисване. Някой друг час работа в градината също не бяха излишни.

Отвори им едър мъж с наднормено тегло, близо петдесетгодишен, облечен в изцапан опърпан потник. Сам не помнеше да е виждала по-голямо бирено шкембе. Чудеше се как ли се справя сърцето му и още колко ще издържи, преди да го види отново.

— Кои сте вие?

Стан се взря твърдо в очите му.

— Полиция. Вие сте Джим Клемънс, нали?

Мъжът, изглежда, хранеше подозрения.

— Може и да съм, къде ви е служебната карта?

Шармън бръкна във вътрешния джоб на сакото си и я извади, за голяма изненада на спътницата си.

— Детектив Шармън. Искам да поприказваме за колата, която сте продали.

— Две от вашите момчета вече идваха и им разказах всичко, което зная.

— Възможно е да са забравили да ви попитат някои неща. Може ли да вляза?

С тези думи се промуши покрай мъжа, преди той да има възможността да отговори. Човекът го последва, а Сам вървеше най-отзад.

Вътрешността на къщата не бе по-приветлива от фасадата, мръсна и опърпана, а закуската на масата изглеждаше от вчера. На

всичко отгоре мъжът смърдеше, а тя не можеше да понася подобно нещо.

— Не помня да съм ви канил.

Шармън се извърна рязко и малко оставаше да се сблъскат с человека.

— Нали няма да си създаваме проблеми, а, Джим? Това е важно разследване, свързано със смъртта на млада жена. Сигурен съм, че с радост ще ни сътрудничиш.

— Е, щом е такава работата, ще се опитам да ви помогна доколкото мога.

Сам забеляза страха в очите му. Внезапното желание да изпълни обществения си дълг произлизаше по-скоро от изражението на полицая, отколкото от желание да сътрудничи.

— Бихте ли желали да седнете?

Двамата хвърлиха по един поглед на състоянието на столовете и решиха да останат прави.

— Не, няма нужда, сър, няма да се бавим. Но ако искате, вие седнете.

След това Шармън постави ръка на рамото му и го натисна на един от столовете. Обичаше да гледа разпитваните от горе, това му придаваше авторитет, нужен за изкопчване на необходимата информация.

— От колко време притежавахте колата, преди да я разкарарате?

— Около година. Оставаха ѝ още няколко седмици платен данък и месец от застраховката.

— Защо я продадохте?

— Не ми достигаха пари за наема.

— Колко взехте за нея?

— Триста, но струваше повече.

— А колко поискахте?

— Три стотачки.

— Но бихте взели и по-малко?

— Вероятно бих паднал на двеста.

— Той опита ли се да сваля от цената?

— Не, и плати в брой.

— Какъв беше?

— Нормален. Не говореше много. „Да... Не... Ето ти трите стотачки.“ Обичам деловите хора.

— Как изглеждаше?

— Обикновен.

— Бихте ли пояснили?

— Доста висок, кълощав.

— Цвят на косата и очите?

— Косата му бе черна, за очите не зная, защото носеше слънчеви очила.

— Как говореше?

— Доста тежкарски, като се има предвид какъв беше.

— Какво имате предвид?

— Беше механик.

— Как разбрахте?

— Носеше гащеризон на механик — нали се сещате, син, изцапан с масло и така нататък.

— А обувките?

— Не забелязах.

— Нещо друго?

— Не, нищо — поклати глава Джим Клемънтс.

Шармън се наведе и приближи лице до неговото.

— Сигурен ли сте? Ще бъде жалко да пропуснем някоя подробност.

Мъжът бе изнервен, но тъй като Сам го наблюдаваше, успя да отвърне на въпроса със слабо поклащане на глава, преди да изрече лукаво:

— Ами, паметта е странно нещо. Понякога ѝ е нужно малко поощрение.

Шармън се изправи веднага и небрежно се отдалечи от него.

— Добре, благодаря, че ни отделихте време.

Човекът се изправи рязко.

— Това ли е всичко? Нищо повече?

Стан кимна, отказвайки да приеме намека, и се запъти към вратата. Сам обаче бе извадила от портмонето си две банкноти от по двадесет лири и му подаде едната. Той погледна втората за миг. Усмихна му се, но продължаваше да я стиска здраво в ръката си.

— Сигурен ли сте, че нямаше още нещо? Съвсем нищо ли?

Клемънс я измери с поглед, а умът му действаше трескаво.

— Може и да имаше.

Шармън спря на вратата и се обърна, докато Сам продължаваше разпита.

— Какво?

— Мисля, че носеше перука.

— Какво ви наведе на тази мисъл?

— Не му прилягаше много добре. Косата му се подаваше отдолу.

— Какъв цвят беше?

— Русолява или светлокестенява.

Стан прекоси стаята мигновено.

— Защо не ми казахте това веднага?

— Трудно ми бе да се концентрирам с лошия ви дъх в лицето ми!

Шармън го изгледа с яд, а Сам му подаде втората банкнота от двадесет лири.

Когато излязоха, Стан я хвана за ръката.

— Впечатляващо! Къде научи този номер?

Тя се усмихна, доволна от комплиманта.

— От дългогодишното общуване с такива като теб. Не може да не усвоиш това-онова.

Той се засмя.

— Наблюдавай ме, скоро може да се кандидатираш за работата ми.

— Не бих могла да живея с твоята заплата.

— Самата истина!

Двамата се качиха в колата му.

— А сега накъде, Батман?

— Гранчестър.

— Сигурен ли си, че идеята е добра? — Изглеждаше загрижена.

— О, да — кимна той.

За да си спестят време и усилие, Шармън и Сам решиха да се разделят. Той щеше да отиде до Гранчестър, за да поговори с работника на Кларк и чистачката, докато тя проведе колкото се може повече запитвания с Марша Евънс, за която се надяваха, че вече се е върнала в лабораторията по криминалистика в Хънтингтън и е открила

нещо полезно. Стан остави Сам първо пред къщата ѝ. Искаше да смени работните си дрехи с нещо по-хубаво. Шармън се възхити на дома ѝ.

— Хубаво местенце, сигурно добре ти плащат.

Сам мразеше този израз. Сякаш ѝ намекваха, че изкарва прехраната си твърде лесно.

— Благодаря ти, доста се потрудих, за да си заслужа парите.

— Сигурен съм, че е така, но това важи и за мен, а изобщо не съм успял и да припаря до такава къща.

— Не съм предполагала, че си социалист, Стан.

— Не съм, просто ми се иска да имах малко по-добра отплата за тежкия ми труд, отколкото двустаен апартамент в бедняшката част на града.

Сам изведенъж изпита познат пристъп на смущение, който често получаваше пред членове на семейството си, които ясно бяха показали, че се главозамайва, но винаги бе работила усилено и бе амбициозна. През годините се бе научила да приема, че и финансовият, и професионалният ѝ успех са заслужени и спечелени с труд и няма причина да се притеснява от тях.

— Искаш ли да влезеш?

— На кафе ли ме каниш, доктор Райън?

Сам почувства, че се изчервява.

— Не, каня те на чай. Е, искаш ли, по дяволите?

Шармън се усмихна, доволен, че е успял поне да предизвика изчервяването на добрата лекарка.

— Не, благодаря, докторе. Времето върви, а ми остават още няколко задачи.

Сам усети едновременно облекчение и изненада от отказа му. Докато се обръщаше да влезе, той ѝ зададе още един въпрос.

— Познаваш ли някой си доктор Анди Хърман?

— Много добре — кимна тя. — Работеше като психиатър в „Парк“. Сега си има частна практика. И доколкото разбирам, се справя доста добре.

— Бил е психоаналитик на Софи Кларк.

— Ходела е на психоаналитик? — изненада се тя. — Защо?

— Надявах се ти да проучиш това. — Изгледа я с ъгълчето на окото си.

Сам го обмисли за миг.

— Искаш прекалено голяма услуга.

Шармън сви рамене.

— Дали ще говори с теб? Защото е адски сигурно, че с мен не би го сторил.

Сам не бе напълно уверена, но осъзна, че вече е затънала до гуша и едва ли може да откаже.

— Ще видя какво мога да направя. Но не обещавам нищо.

— Разбира се — кимна Шармън. — Има и още нещо, което можеш да свършиш.

Изгледа го въпросително.

— Още колко услуги, Станли? Този път какво е?

Той отвори жабката, бръкна вътре и извади найлонова торбичка за веществени доказателства, която ѝ подаде. Сам я вдигна към светлината и я разгледа за кратко. Вътре имаше часовник, и то скъп на вид. Обърна се към Шармън.

— Мога ли да го извадя?

Той кимна, патоложката дръпна лентата в горната част и пусна часовника в ръката си. Бе модерен златен „Ролекс“. Повъртя го. По него нямаше нищо кой знае колко необичайно, освен че гърбът му бе изплен, за да се заличи гравиран някога надпис. Отново върна поглед на Шармън.

— Тъй като не ми предстои излизане в пенсия, предполагам, че има някакво обяснение, задето ми даваш този часовник.

— Открих го под трупа на момичето.

— Откъде знаеш, че е бил неин?

Той сви рамене.

— Не зная, но е много вероятно. Женски е и казано честно, никой не захвърля такива часовници просто ей така.

— Може да е бил краден?

— Краден е и още как и смятам, че от нашата жертва.

Сам все още не разбираше защо Шармън ѝ го показва.

— Е, какво искаш да направя с него?

— Дай го на Марша. Виж дали не знае начин да разбере какво е било написано на гърба му. Това може да е най-голямата ни следа до момента. Поне може да открием самоличността ѝ. Тогава ще има вероятност да пипнем убиеца ѝ.

— И нашия досаден приятел Адамс.

Шармън се усмихна.

— Основният ми мотив. Е, можеш ли да го сториш?

— Мога да го предам на Марша. Но дали тя ще успее да разбере нещо от него — е друг въпрос.

— Ще направим всичко по силите си през този живот, повече не може да се желае.

— Философия преди чая. Не мога да го понеса. Тръгвам, преди да си започнал да цитираш поезия.

Шармън се засмя.

— Няма начин, освен ако не обичаш хумористични петостишия.

— Не и тези, които ти знаеш.

Докато Сам се извръщаше, забеляза, че Шармън ѝ се възхищава, и бе изненадващо поласкана.

— Доскоро, Стан. Ще ми звъннеш ли?

— Става. Обади се, ако Марша се натъкне на нещо.

Тя кимна. Докато вървеше към входната врата, Стан въздъхна. Наистина бе много привлекателна. Но както и къщата, и начинът ѝ на живот бе много над неговата класа.

Сам се изкъпа и преоблече бързо. Обади се на Марша, преди да тръгне с колата към Хънтингтън, за да сверят версите си, ако някой задава неудобни въпроси. За щастие при толкова много работа патологката можеше да измисли милион причини за посещението си в лабораторията и за срещата си с Марша, така че нямаше опасност.

Отне ѝ малко повече от час да стигне до лабораториите. Подълго от обичайното. На магистралата имаше малка катастрофа, но изглежда, цялата провинция се бе скovalа. Не бе сигурна колко часове бе прекарала в задръствания, но бяха много. С годините бе започнала да мрази шофьори, които предизвикват произшествия и задръствания. Особено когато злополуките бяха нелепи или можеха да бъдат избегнати. Дори се развива на двамата водачи, които бяха замесени, докато преминаваше покрай мястото на сблъсъка.

Когато стигна в Хънтингтън, Сам паркира колата си на обичайното място и се запъти към входа. За щастие никой не прояви интерес към нея. Толкова често влизаше и излизаше от това място, че

почти се считаше за част от мебелировката. Фамилиарността ражда презрение, помисли си тя. Вървеше през безкрайните коридори, докато накрая стигна до лабораторията на приятелката си. Надникна през стъклена врата. Имаше късмет, Марша бе сама. Почука леко и влезе.

— Имаше ли късмет?

— И да, и не — вдигна поглед от микроскопа си жената.

— Значи може би, а? Какво откри?

— Ами, първо, цигарите на местопрестъплението са „Марлboro Лайтс“ и са само за износ.

Сам се взря в Марша. За нея, както и за повечето хора, цигарите изглеждаха все едни и същи.

— Откъде знаеш?

— Първо, те са по-дълги. А и тютюнът. Знаеш ли, че има повече от хиляда тютюневи смеси? — Сам не знаеше, но не смяташе да се впуска в разисквания по въпроса точно сега, затова запази мълчание и остави Марша да продължи: — Хартията също е различна. Както и да е, сравних сместа от цигарите, открити на местопрестъплението, с различни марки и се оказа, че са „Марлboro Лайтс“ само за износ.

Въпреки че бе впечатлена, патоложката не виждаше действителната връзка и искаше да продължи нататък.

— Ами чорапът, който намери?

— По него има достатъчно кръв за ДНК анализ, но не мога да намеря кой да го направи.

— Не ти е присъщо, Марша. — Сам надникна през микроскопа ѝ.

Жената въздъхна.

— Слушай, опитах навсякъде, повярвай ми. Всички са или прекалено заети, или не желаят да си заложат главите.

— Защо? — Разочарована, Сам се намести на един стол.

— Защото се е разчуло, боя се.

— Кое? — разтревожи се приятелката ѝ.

— За спречкането ти с Том Адамс и факта, че те е отстранил от случая. Хората са изненадващо боязливи пред него.

— И с право — намръщи се Сам.

Марша зае мястото ѝ над микроскопа.

— И все пак, не всичко е загубено, успях да установя един интересен факт от чорапа.

— Какъв? — Патоложката се приближи до приятелката си.

— Помниш ли онези казани с кафявата гадост, които се търкаляха из бунището?

Сам кимна.

— Е, взех проби и тази кафява гадост се оказа битум.

Сам губеше търпение.

— И твоята теория е?

— Открих следи от битум по чорапа.

— Страхотно! Браво!

Патоложката се разтревожи, защото Марша не изглеждаше толкова щастлива, колкото се надяваше.

— Е, както казах, и да, и не. Да, открих следи, но проблемът е, че е доста често срецан химикал и може да се е взел от множество източници.

— И все пак съвпадението е странно.

— Не ме разбирай погрешно, това наистина е нейният чорап. Ти го знаеш, аз го зная, но не е убедително за пред Адамс, а доколкото разбирам, той си търси претекст да се измъкне.

Сам поклати глава отчаяно.

— Така е, Марша. Но поне се уверихме, което значи, че сме на правилен път. Имаше ли и нещо друго?

Тя кимна.

— Косата и ларвите са интересни.

— Открила си нещо? — Заинтересувана, Сам се изправи отново.

— Не — тръсна глава приятелката й.

— Не е време за шеги, Марша — въздъхна тя.

Лаборантката се усмихна на мрачната й гримаса.

— Въпросът е, че би трябвало да открия нещо.

— О, та какво не намери?

— Няма следи от хероин или какъвто и да е друг наркотик нито в косата, която ми изпрати, нито в ларвите.

— Значи, изглежда, изобщо не е била наркоманка?

— Да, била е чиста. Косата й е била черна, между другото, но се е боядисала в кестеняво, и то наскоро.

Сам остана замислена.

— Някой си е направил голям труд да прикрие убийството. Чудя се кой и защо. — Въздъхна. — Сега трябва единствено да убедя Адамс

да го третира като такова.

— Кой би допуснал, че това ще е трудната част? — Марша прегърна потиснатата си приятелка. — Ще се справим, не се тревожи.

Сам се изсмя кратко и саркастично.

— Нима? Съмнявам се. Може да претърпим и поражение.

Като че ли осенена от внезапно вдъхновение, тя зарови в чантата си и ѝ подаде часовника, който Шармън ѝ бе дал.

— Какво ще кажеш за това?

Марша го огледа през прозрачната найлонова торбичка.

— Да не би да намекваш, че е време да се пенсионирам?

Сам се усмихна.

— И аз така реагирах. Шармън ми го даде, открил го е под тялото на момичето. Сигурен е, че е неин.

— Около китката ѝ ли е бил?

— Не, под дупето.

— Странно място за носене на часовник.

— Възможно е да се е опитвала да го крие.

— Възможно е — кимна тя. — Мислиш ли, че смъртта ѝ може да е вследствие на обир?

— Не можем да определим със сигурност, в действителност нямаше никакви вещи на мястото.

— Какво искаш да направя с него?

Сам пусна часовника в ръката ѝ.

— Погледни гърба му, там, където е заличен надпис или нещо подобно. Питах се дали има някакъв шанс да възстановим гравираното, за да можем да го разчетем. Това би могло да ни насочи нанякъде.

Марша прегледа гърба на часовника отблизо.

— Може би, ще трябва да проверя. Първо ще опитам ултравиолет, за да видя какво ще изскочи.

— А ако не покаже нищо?

— Има още няколко възможности, които мога да пробвам. Но може да се наложи да продам тялото си.

— Марша, как би могла? — престори се на шокирана Сам.

Лаборантката изгледа приятелката си.

— Значи не искаш да го правя?

— Разбира се, щом се налага, само не го давай евтино.

Двете жени избухнаха в смях и за пръв път от началото на разследването усетиха искрица надежда.

Трескавата дейност, кипяща около къщата на Кларк само допреди малко, се бе поуталожила, въпреки че бе оставила следи навсякъде. Черно-жълта ограничителна лента се ветрееше свободно, увиснала от стълбове и клони. Полицейските конуси, които Шармън бе наредил младият полицай да сложи, все още си седяха.

Усмихна се на себе си. Може би се бе държал прекалено строго с него. И все пак, нямаше вреда от това. Дори можеше да внуши малко уважение на напереното копеле. Нещо, което според него липсваше в съвременната полиция, за жалост.

Паркира колата си на алеята пред къщата и извади лист хартия A4 от куфарчето си, като го разгледа внимателно. Майкъл Джон Роджърс. Роден на 11 ноември 1960 г. Висок метър и осемдесет и пет, тегло деветдесет и един килограма, сини очи, кестенява коса. Национално криминално досие №4356/78. Бе впечатлен от списъка с присъди. Според него досието му датираше от осемнадесетгодишна възраст, въпреки че Шармън подозираше, че е бил криминално проявен доста преди това. Кражба, взлом, кражба на кола, измама, тежка телесна повреда, телесна повреда. И все пак обвиненията, които го заинтересуваха най-силно, бяха за блудство и две за изнасилване. Не можеше да разбере само как човек като него работи за важна клечка като Кларк.

Излезе от колата си и заобиколи къщата отзад, където бе жилището на Роджърс. Докато влизаше в задната градина, огледа гърба на постройката. Наистина бе внушителна сграда. Днес за втори път виждаше нещо, което харесваше, но не можеше да си го позволи. Стигна до апартамента и почука. Вратата се отвори бързо от мъж, приличащ по описание на Роджърс, който го изгледа ядосано.

— Какво искате?

Шармън се насили да се усмихне. Човекът наистина не му харесваше и бе по-трудно от очакваното.

— Джон Хийп, „Дейли Мейл“. Бих искал да ви задам няколко въпроса, ако нямате нищо против.

Роджърс се наведе, докато лицето му застана на няколко сантиметра разстояние от това на Стан.

— Разкарай се, няма да разговарям с никакви журналисти.

Шармън едва се въздържа да не го просне в безсъзнание. Въпреки кипналите си чувства, запази спокойствие.

— Упълномощен съм да ви предложа петдесет хиляди лири за вашата история.

Изражението на мъжа и позата му изведнъж се промениха.

— Колко, по дяволите?

Шармън знаеше, че е пипнал алчното копеле.

— Петдесет хиляди.

Роджърс помисли за момент.

— Какво искате да знаете?

— Може ли да поговорим вътре?

Човекът кимна и покани госта.

— Откъде да зная дали казвате истината за парите?

Шармън бръкна в куфарчето си и извади разписка.

— Трябва само да подпишете това и чекът ще ви бъде изплатен тази седмица.

Беше подготвил разписката предварително и бе свършил впечатляваща работа. Никога не се впускаше в подобни ситуации, без да е напълно подготвен. Роджърс подписа с нетърпение. Подаде муния екземпляр и прибра оригиналата в плик, адресиран до главния счетоводител на „Дейли Мейл“. Изпипваше всичко до край.

Седна в голямо кресло, а домакинът се разположи срещу него.

— Взех ви за поредното ченге, когато почукахте на вратата. Ако видя още някое от онези копелета, ще го убия.

— Нима? Какво ви накара да мислите така?

— Приличате на ченге. А и миришете като тях.

— Журналист по разследванията. Същата работа, предполагам, само дето не арестувам никого.

— И вие си врете скапаните носове в хорските работи.

— Така е, но плащаме повече от полицията.

— Съвсем вярно — засмя се Роджърс.

— Какво означава татуировката на ръката ви — В.Ч.С.К.?

— Всички ченгета са копелета. И това е вярно.

Шармън забеляза лепенка в свивката на ръката му над татуировката.

— Да не сте се порязали?

Роджърс погледна мястото.

— Какво? А, това ли? Трябваше да дам кръвна проба на ченгетата. Ще ми правят ДНК анализ. За пръв път ми е. Както и да е, та какво искахте да знаете?

Преди да отговори, Шармън се озърна из апартамента. Беше мръсно и опърпано място, липсващо усещането за постоянно жилище. Напълно съвпадаше с излъчването на Роджърс. Изненада го само колекцията филми „Стар Трек“. Имаше около десет касети, подредени до видеото. Не приличаше на обичайните им фенове. Обърна се към домакина си.

— „Стар Трек“? Обичам този филм!

Само за миг Роджърс доби нервен вид, а аrogантността и агресивността му преминаха в овладян гняв. На Шармън толкова му стигаше.

— Да, беше страшен филм. Почитател съм му.

Гостът кимна и се усмихна отчаяно, като се опитваше да овладее собствените си чувства. Такива разпити бяха като игра на карти, в която никой не смееше да покаже емоциите си, за да не загуби.

— Как се срещнахте с Кларк?

— В затвора. По едно време го посещаваше.

— А вие какво правехте там?

— Излежавах тригодишна присъда за взлом и нападение.

— И какво се случи, когато излязохте?

— Писа ми, докато бях вътре. Предложи ми работа, когато изляза.

— Вие се съгласихте?

— Точно така. Заплатата беше добра, получих този апартамент, а задълженията ми не са тежки.

Шармън се усмихна и кимна.

— Значи имате алиби за въпросната нощ?

— При моето досие бе задължително да имам. Бях в Лондон. От хотела потвърдиха, че съм бил там. Преобърнаха ми къщата. Обаче не откриха нищо, затова няма от какво да се притеснявате. Чист съм.

— Какво сте правили там?

— Обичам да посещавам Уест Енд — сви рамене Роджърс и намигна на госта си. — Нали ме разбирайте.

Шармън му намигна в отговор, разбраł подтекста на мимиката. Изведнъж избухна в пристъп на кашлица. Мъжът изглеждаше сериозно разтревожен.

— Добре ли си, приятел?

Шармън подаде ръка напред.

— Вода, може ли да ми донесете чаша вода?

Роджърс бързо се скри в кухнята. Веднага щом се изгуби от поглед, Шармън се наведе бързо и взе една от касетите и я скри в сакото си. Домакинът се върна с голяма чаша вода и му я подаде. Стан отпи от нея, после я свали и се оправи бързо.

— Благодаря, съжалявам за това, не зная откъде се взе. Май е от прекалено много фасове.

След като си даде няколко секунди заради представлението, продължи:

— С какво се занимавате?

— Най-вече с ремонт, поправям разни неща, малко градинарство, малко охрана.

— Познавахте ли госпожа Кларк?

— Да, мила жена беше. И аз не съм бил светец на младини, но случилото се с нея е направо ужасно.

— Огромна трагедия — съгласи се Шармън. — Голяма красавица беше, нали?

— Да. Един господ знае какво търсеше с тип като Кларк.

— Нали се е погрижил за вас?

— И то доста. Но между тях имаше възрастова пропаст от двадесет години. Не зная как се е отнасял с нея.

— Парите и властта са чудесни неща. За повечето жени те са по-важни от външния вид.

— Съвсем вярно.

— Значи тя криваше? — Шармън му намигна с разбиране.

Роджърс се поколеба достатъчно дълго, та гостът му да осъзнае, че предстоящите му думи ще бъдат лъжа.

— Няма начин. Беше му вярна.

Полицаят се възползва от преимуществото си.

— Сигурен ли сте? Както сам казахте, била е много по-млада, нямаше да е първият подобен случай.

Мъжът кимна, но отново се долавяше колебание.

— Напълно.

Определено лъжеше. Трябваше само да разбере защо.

Сам тресна слушалката, докато Джийн влизаше в кабинета ѝ.

— Надявам се, че няма никакъв проблем, доктор Райън?

Патоложката се облегна в стола си и поклати глава.

— Толкова услуги съм вършила на този човек, а сега, когато поисках да ми върне една, ме прати по дяволите.

Секретарката постави кафето на масата.

— Кой човек и каква услуга?

— Доктор Сидни Джойс.

— Съмнявам се да ви е пратил по дяволите. Твърде възпитан е, за да изрече подобни думи.

Сам възнегодува.

— Е, не, но бяха с подобно значение. Само една малка услуга след всичките години познанство.

Колкото и да уважаваше Сам, Джийн знаеше, че може да е неразумна, когато се заинати на своето.

— Ами тогава каква бе услугата?

— Помниш ли младото момиче, което докараха онзи ден?

— Да, поне останките ѝ.

— Все още не сме я идентифицирали и исках Джойс да направи компютърна реконструкция на лицето ѝ. Ако можем да получим образа ѝ, може и да имаме шанс да я идентифицираме.

— Не е кой знае каква молба, съдейки по вида ѝ — усмихна се широко секретарката. — Ако извините играта на думи.

— Отвърна, че е твърде скъпо и ня мал време. Истината е, че Том Адамс е говорил с него.

— Не може да сте сигурна.

— О, да, мога.

— Откъде? — Джийн не бе убедена.

— Самият той ми призна. — Преправи се на Джойс доколкото можеше. — „Не съм сигурен дали главен инспектор Адамс ще одобри,

като се имат предвид последните събития.“ Вероятно всеки момент ще ми се обадят да ме уведомят, че играта ми на бридж се отлага, защото главен инспектор Адамс не одобрява.

— Е, хайде да не изпадаме в параноя заради властта му — скара й се Джийн. — Все пак винаги можете да го направите по старомодния начин.

— Какво имаш предвид?

— С художник.

— Пак ще е скъпо, а има ли в околността някой, който все още да се занимава с това?

— Има един. Младежът, за когото вестниците постоянно пишат. Онзи, който готви дисертация в „Тринити“. Нали знаеш, че прави маски от лицата на мъртвци и после кара моделите си да се разхождат с тях? Направил онази изложба — „Да върнем мъртвите“. Всичко е много странно. Как се казваше? Питър Хъд, точно така, Питър Хъд. Не беше ли спечелил някаква голяма награда за изкуство за възстановяване на лица по черепи? Наградата „Монтегю“.

— Да, тя има някои странини носители. И все пак може да ни струва цяло състояние, маските му, изглежда, се продават за хиляди в момента.

— Но е способен да го направи и ако е толкова арогантен, колкото го представя пресата — а мисля, че е — може да се съгласи и в името на славата.

Сам се замисли над идеята за миг. Определено си струваше да опитат. В края на краищата какво имаше да губи? Усмихна се топло на секретарката си, окрилена от нов оптимизъм.

— Ще пробвам.

Джийн поклати глава.

— Ами отпускът, който смятахте да си вземете? — попита тя, развеселена от ентузиазма ѝ.

— Отпуск ли? Твърде заета съм — засмя се Сам.

Шармън попипа касетата „Стар Трек“, която бе задигнал от дома на Роджърс. Мисълта, че кретен като него харесва подобни филми, все още не се връзваше. Почитателите на сериите бяха лунатици, луди и ексцентрични. А това не съвпадаше с характера на Роджърс. Пъхна

касетата във видеото и зачака. След логото на Би Би Си 2 се появи един от ранните епизоди на „Стар Трек“. За миг усети прокрадващо се съмнение. Взе дистанционното и натисна бутона за превъртане. Видеото препусна до надписите на края. Тогава картиината потъмня и затрептя. Точно се готвеше да натисне стоп, когато образът се върна. Този път не бе епизод на „Стар Трек“, а нещо много по-зловещо.

Филмът явно бе сниман от аматър с ръчна камера. Освен това бе втори или трети презапис. Въпреки това съдържанието бе достатъчно ясно. Четирима мъже пресъздаваха яростно изнасилване на млада жена. В един момент жената явно припадна. Един от мъжете изчезна от кадъра и се върна с кофа вода, която изля върху нея, за да я свести. След като свършиха с нея, един от тях взе въже от нощното шкафче и удуши все още борещата се жена, окурящаван от приятелите си.

Шармън изгледа записа два пъти. Сценарият бе тъжен и гаден, а бе виждал доста подобни неща, когато работеше в отдела за борба с порока. Никога не знаеше със сигурност дали филмите за удушаване са автентични, или просто добре изиграни, разкрасени с няколко специални ефекта. Мъжете приличаха на източноевропейци, а жената бе млада и привлекателна и Шармън трябваше да признае, че излъчващо неподправена уплаха и болка. Преди да предприеме ход срещу приятелчето Роджърс обаче, реши да покаже касетата на стария си приятел детектив Пана от отдела за борба с порока. Независимо от гледната точка, филмът не бе приятен, но ако беше и автентичен, то имаше вероятност домашен запис на злащастната кончина на госпожа Кларк да се намира сред колекцията на Роджърс. Макар да се радваше, все пак бе изненадан, че местните ченгета не са ги открили при обиска в апартамента му. Такива са новите полицаи, помисли си цинично той. Всички трябваше да са мили и състрадателни. Професията отиваше по дяволите.

Сам паркира в Ню Корт близо до два много стари и очукани мерцедеса. След като мина покрай въртележката с огромния конски кестен в средата ѝ, тя се отправи към „Невилс Корт“ и стълбище „И“. Обичаше старите дървени стълбища, изгладени и вдълбнати от хилядите нозе през стотиците години. Често се питаше кои ли велики личности са идвали тук преди нея и са изкачвали същите стъпала.

Особеното в Кеймбридж, и най-вече в колежа „Тринити“ бе чувството за история. Когато стигна до „И 5“, почука решително на вратата.

— Звучите като полицията, най-добре влезте.

Сам натисна старата дъбова врата и влезе. Питър Хъд бе седнал в средата на стаята и скицираше една от реконструкциите си, която току-що бе завършил. Вдигна поглед.

— Вие трябва да сте доктор Райън. Влезте, заинтригуван съм.

Хъд бе по-нисък, отколкото бе очаквала, около метър и шестдесет и осем, строен, много привлекателен, с дълга руса коса, сини очи и мила усмивка. Освен това бе типичен представител на своята класа. Самоуверен възпитаник на частно училище, човек, пред когото животът лежи като на карта.

— Моля, седнете.

Когато хора от „Питърс“ приканват някого да направи нещо, то често звуци като заповед и Сам винаги се дразнеше. Настръхна, но изпълни молбата — в края на краищата щеше да моли за услуга.

— Е, доктор Райън...

— Сам — прекъсна го тя.

Хъд продължи да рисува, без да вдига поглед ни за миг.

— Тогава Сам. Е, Сам, какво искате от мен?

— Да mi помогнете да идентифицираме тленните останки на едно момиче.

— Това не се ли прави от полицията обикновено?

Тя се поколеба, несигурна каква част да му разкрие.

— Обикновено да, но те не смятат, че е била убита...

Сега бе ред на Хъд да я прекъсне.

— Убита? Боже, става все по-интересно. Казвате, че полицията не се занимава със случая. Мога ли да попитам защо?

Сам реши да бъде откровена.

— Не mi вярват и не желаят да го третират като убийство.

— А не сте ли обмисляли употребата на компютър? Чувам, че са много ефективни.

— Да, но времето им трябва да бъде заплатено от бюджета, а аз нямам такъв.

За пръв път, откакто тя влезе в стаята, Хъд престана да рисува и я погледна.

— Значи очаквате да vi предложа услугите си бесплатно?

Сам кимна.

— Среща на изкуството с престъплението, мислех си, че може да представлява интерес за вас. Ако успеем да докажем теорията ми, това със сигурност би ви направило голяма реклама.

— Може би. — Усмихна й се. — Разкажете ми повече. — Той възобнови рисуването.

— Преди няколко дни под един стар железопътен мост бе открит трупът на млада жена. Смятам, че е била убита — намушкана с нож. Поради състоянието на тялото нямаме много възможности, за да я идентифицираме. Ако можете да направите лицева реконструкция, бихте ни оказали огромна помощ.

— Защо смятате, че е била намушкана?

— В долната част на гръденния кош има белег, за който съм сигурна, че е от нож.

— Нещо друго?

— Считаме, че нашият убиец е бил много внимателен. Около тялото нямаше нищо, по което да го разпознаем, а недалеч имаше изгоряла кола, която според нас е използвал, за да унищожи уликите.

— Щом всички улики са били унищожени, как може да сте сигурни, че е замесен който и да било?

Сам започваше да се дразни от въпросите му и се притесняваше, че издава всичката тази информация. Но все пак превъзмогна нежеланието си, тъй като съзнаваше, че няма голям избор.

— Открихме чорап с химикал по него, който съвпада с химикалите на местопрестъплението.

— Провървяло ви е. Това ли е всичко?

— Почти.

Хъд продължи да рисува още няколко мига, преди да се обърне към нея.

— Ще участвам.

Сам усети вълна на облекчение да се разлива по тялото й.

— Благодаря ви. Сигурна съм, че няма да го сметнете за загуба на време. Ще трябва да ви заведа до мортата, когато ви е удобно.

— Утре става ли?

Тя кимна.

— По кое време?

— Да кажем, към два?

Сам кимна и се изправи.

— Чудесно.

В това време Хъд нави рисунката си и ѝ я подаде.

— Реших, че може да искате да я задържите. Да ви покажа, че съм истински художник, не някакъв драскач, както ме наричат в някои безскрупулни вестници.

Преди да има възможност да му благодари, се чуха няколко тихи почуквания на вратата.

— Влизай, Фиона.

В стаята влезе красиво момиче на около двадесет години. Хъд я прегърна.

— Сам, това е Фиона, която понякога е моя приятелка.

Патоложката се ръкува с нея.

— Понякога?

— Понякога. Защото от време на време така я подлудявам, че ме зарязва, а после се връща. Както и да е. Доктор Райн, трябва да тръгвам, ще се видим утре.

— Да, до утре.

Докато Сам слизаше надолу по стълбите към „Невилс Корт“, разгърна рисунката, която ѝ бе дал. Вместо портрет на реконструираната глава, каквато бе очаквала, видя нарисувана себе си, и то обезпокояващо гола. Значи наистина има въображение в краищата.

[1] Тръст, основан през 1990 г. от Даяна Лампла в памет на изчезналата ѝ дъщеря Сузи, предлагащ помощ при издирването на изчезнали близки. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

За щастие отделът за борба с порока се намираше на доста разстояние от щабквартирата на полицията, а следователно и от Адамс и кохортата му подмазвачи. Инспектор Морис Пана отговаряше за отдела от почти три години и макар управлението му да бе успешно, готвеха му преместване. Поне веднъж Шармън удари късмет, защото това още не бе станало. Пана имаше необичайната и полезна дарба наистина да разбира хората и мотивите им, което повечето полицаи не умееха, въпреки всеобщата им вяра в обратното.

Морис Пана го чакаше, когато спря на паркинга. Докато Шармън излизаше от колата, той го поздрави.

— Стан!

— Морис! Отдавна не сме се виждали.

— А по чия вина?

— Съжалявам, но нали знаеш как е. Как са Джил и децата? — Знаеше, че пътят за сърцето на приятеля му минаваше през семейството му.

— Чудесно. Ребека току-що влезе в училището по драма.

— Бъдеща звезда. Може би ще успее да запази навиците на баща си.

— Трудна работа — засмя се Пана. — Още ли се виждаш с Кейт? Шармън кимна кратко.

— Все още е в занаята, знаеш ли?

— Зная — кимна отново.

Приятелят му поклати глава.

— Откажи се, Стан, няма да се промени заради теб. Казах на момчетата да не я закачат известно време, за да ти дам шанс, но мисля, че ще е мъчение да я промениш.

Стан прие съвета на приятеля си.

— Зная, но трябва да се постараю. Обичам я.

— Обичаш тялото ѝ, младостта ѝ — засмя се Пана.

Шармън трябваше да признае, че в наблюдението му се съдържа голяма доза истина.

— И двете. Но има и много други неща.

— Ти си непоправим оптимист, Стан. — Пана обгърна с ръка раменете му. — Качи се, кафето трябва вече да е готово.

Поведе го през вратата, нагоре по стълбите към кабинета си, където кафето вече бе приготвено. Седнаха един срещу друг.

— Чух, че вече официално си напуснал редиците ни.

— Не, отстранен съм на пълна заплата до второ нареждане.

Пана бе чувал тази фраза твърде често.

— Или докато Адамс получи достатъчно информация, за да те пипне.

— Нали знаеш как действа системата? — усмихна се мрачно Шармън.

Инспекторът отпи от кафето. Мразеше Адамс също колкото приятеля си, но играеше по-мъдро.

— Малкото лайно постъпи в криминалната полиция под мое ръководство. И тогава не го харесвах, а мнението ми не се е променило.

Понякога на Шармън му бе трудно да разбере Пана.

— Щом не си го харесвал, защо не го изрита, когато си имал шанс?

— Заради Фармър. Ползваше се с покровителството ѝ, а тя не бе от жените, която да ядосаш, ако искаш да си спасиш топките.

— Да, помня — засмя се Стан. — И все пак беше добро ченге.

Последва кратка пауза, докато двамата детективи си припомняха за загиналата приятелка.

Пана наруши тишината.

— Е, Станли, тъй като и за миг не си въобразявам, че това е приятелско посещение, и като се има предвид, че може да ме отстраният, ако ме видят с теб, за какво е всичко това?

Шармън бръкна в чантата си, извади видеокасетата и я подаде на полицая, който я разгледа набързо.

— Много хубаво, но съм почитател по-скоро на „Супермен“.

— Просто я пусни, Морис, и ще видиш за какво съм дошъл — изгледа го ядосано Шармън.

Пана пъхна касетата във видеото и тръгнаха началните надписи.

— Не ми казвай. Това е епизодът, където Спок го прави с едно куче от Марс, и си сметнал, че може да проява интерес.

— Чувал съм, че си го правил с няколко кучета, та с какво може да те изненада Спок? Превърти и да караме по същество.

Пана натисна бутона за превъртане и след малко загледа филма с удушаването в края на касетата. Докато двамата наблюдаваха, шегите пресекнаха. След края на записа Шармън се обърна към приятеля си:

— Е, какво мислиш?

— Удушвачески филми.

— Да, но автентични ли са, или просто изиграни?

Детективът се приближи до видеото и извади касетата, преди да го изключи.

— Мога ли да попитам откъде си го взел?

— Не сега, по-късно — поклати глава Стан. — Е, автентични ли са, или не?

— Кой знае? — Пана отново седна.

— Ти. Хайде, кажи си мнението.

Морис се замисли.

— Мисля, че са истински.

— Значи току-що станахме свидетели на брутално убийство?

— Да — кимна той.

— И какво ще направиш по въпроса?

— Нищо — сви рамене отново детективът. — Не мога да направя друго, освен да го предам в Хага на разследващите военните престъпления в Босна.

— Защо? — Шармън бе объркан.

Пана се поколеба за момент. Съществуването на тези записи бе почти държавна тайна и не бе сигурен дали е безопасно да го довери на стария си приятел. Накрая се реши. Познаваше Шармън отдавна.

— Европа е наводнена от стотици, а може би и от хиляди подобни касети. Интерпол проследи произхода им до Босна. По време на войната стотици млади момичета са били изнасилени и убити от двете воюващи страни. Някакви предприемчиви копелета решили, че може да направят някоя пара от това. Така че младите жени е трябало не само да изтърпят мъченията, изнасилванията и убийствата, а и някой го е филмировал и е натрупал състояние на порнографския пазар.

Шармън винаги се бе гордял, че е врят и кипял, но това надминаваше всички граници.

Пана продължи:

— Единственият шанс, който имаме, е да предадем касетите на Трибунала за военни престъпления и да се надяваме, че ще разпознаят някои от лицата.

— Ами разпространителите?

— Същото важи и за тях, само че шансът да ги открият е по-малък. Когато си готов да ми кажеш откъде си ги взел, може да опитаме да проследим източника им. Проблемът е, че повечето от тях са съмкнати от Интернет, така че сме затруднени от самото начало. Знаеш ли дали източникът ти има и други?

— Може би.

— Ако можеш да ми доставиш и останалите, ще направя всичко по силите си. Тези записи трябва да бъдат спрени.

Шармън се изправи.

— Дай ми ден-два и ще видя какво мога да сторя.

Пана не бе свършил.

— Това има ли нещо общо със случая „Кларк“?

Стан се поколеба за миг, несигурен какво да каже. Но като осъзна, че Морис току-що му се бе доверил, разбра, че няма смисъл да лъже стария си приятел. Освен това той вече знаеше истината, просто искаше потвърждение.

— Да.

— Така си и мислех. Внимавай, Стан, не харесвам Адамс, но е опасно копеле. Вече си загазил достатъчно, не задълбочавай проблема. Казват, че те е набелязал и няма да се откаже, докато не те съсипе.

Шармън оцени загрижеността му.

— Благодаря, Морис, но напълно осъзнавам намеренията му спрямо мен.

— Ситуацията е безнадеждна, Стан. Дори и да оцелееш този път, той има твърде много връзки и пак ще загубиш накрая.

Знаеше, че приятелят му е прав, но не можеше да постъпи другояче. Ако щеше да затъва, поне нямаше да се даде без борба.

Сам бе пристигнала рано от „Парк“, за да се опита да навакса с нарастващия куп бумащина, която трябваше да отхвърли. Джийн бе подредила папките според тяхната спешност. Нямаше нищо против, но повечето бяха рутинни боклуци, които, изглежда, служеха единствено за да оправдаят съществуването на бюрократите в болницата.

Джийн влезе в девет и направи кафе. Сам винаги се радваше да я види. Откакто сестра й Уин се бе изнесла от къщата, понякога се чувстваше самотна. Уин идваше да я вижда доста често, но не беше същото. Обикновено обичаше да е сама, а с ремонта на къщата, по-голямата част от който извърши сама, градинарството и селския хор, времето й бе запълнено с полезни дейности. Но в тихите мигове, най-вече вечер, наистина изпитваше нужда от компания и тя й липсваше. Винаги бе успокояващо да обсъди деня и проблемите си с Джийн. Въпреки че секретарката нямаше нейния мозък на учен, тя притежаваше достатъчно здрав разум, в който Сам често се вслушваше и следваше. Имаше моменти, когато наистина не знаеше какво би правила без нея.

В два се чу леко почукване на вратата на кабинета й и Джийн влезе.

— Господин Хъд е дошъл да ви види, докторе. Да го поканя ли?

Сам помисли за миг. Добре се справяше. Още двадесет минути и щеше да е разчистила повечето от важните задачи. От друга страна, струваше ли си да кара Питър Хъд да чака? Можеше да се засегне и да си тръгне или пък още по-лошо — да нарисува Джийн гола. Това последно хрумване я накара да вземе решение.

— Покани го да влезе, Джийн.

Секретарката му помаха да дойде в стаята.

— Кафе?

Той я изгледа изненадано.

— Опитвам се да избягвам отровите за тялото си. Имате ли вода, имам предвид минерална?

Джийн изглеждаше леко стъписана.

— Ще видя какво мога да намеря. — Обърна се кисело към Сам:

— А за вас кафе, докторе?

— Да, ако обичаш, с допълнително отрова — кимна тя.

Секретарката напусна стаята, а Хъд се настани срещу патоложката, като огледа кабинета й с вид на превъзходство и

увереност, което се развива само в школата на Оксбридж. Накрая се обърна към нея и каза:

— Пушите ли?

Тя поклати глава.

— Не, защо? Бихте ли желали цигара? Сигурна съм, че Джийн ще може да...

— Не, не пуша — прекъсна я Хъд. — Просто се чудех дали тъпчете тялото си с отрови.

Усмихна му се в отговор.

— Само толкова, колкото да не полудея.

— Човек би предположил — продължи той, — че лекарите и патологите биха избягвали всичко, което може да упражни негативно въздействие върху организма им. Имам предвид, че постоянно виждате вредите от тях, ако схващате мисълта ми.

Сам намираше забележките му за покровителствени, но подозираше, че той не съзнава ефекта им.

— Наистина схващам мисълта ви. Според моя опит медиците са най-лоши.

Сега бе ред на Хъд да изглежда обезпокоен.

— Нима? Изненадвате ме. — После, сякаш бе отегчен от разговора, продължи: — Къде е моргата?

— В подземието. Ще ви заведа след малко. Просто искам да обсъдя с вас едно-две неща...

Прекъсна я, незаинтересуван от тези „едно-две неща“:

— Имате ли много трупове в момента?

Тъкмо се готвеше да го предупреди за състоянието на тялото на неизвестното момиче, но бе толкова раздразнена от поведението му, че реши да го остави сам да се запознае. Гледката разстройваше повечето хора, но миризмата се отразяваше на всички. Зловонието на разлагаш се труп можеше да бъде толкова остро, че често се носеше из цялата болница и разстройваше всички.

— Пълна къща. Така е по това време на годината.

— Какво странно описание на морга, „пълна къща“ — засмя се Хъд.

Джийн донесе кафето и бутилката минерална вода. Художникът я взе без дума на благодарност и огледа етикета. Докато лицето на секретарката почервяняваше от гняв, той се обърна към Сам.

— Става. А сега ще слезем ли в моргата, докторе, тоест Сам?

Фред бе приготвил всичко, когато Хъд и Сам стигнаха до моргата. Бе оставил тялото на момичето на плъзгащата се поставка, която позволяваше труповете да се вадят и прибират в хладилниците с лекота. Макар температурата да бе под нулата, миризмата на все още бавно разлагашото се тяло бе силна и не му се нравеше идеята да го премести твърде далече от камерите. Искаше да се опита да овладее вонята и да не я остави да се носи из помещението и навън, в болницата.

Патоложката се обърна към асистента си:

— Готово ли е всичко, Фред?

— Както наредихте — кимна той.

Сам прехвърли вниманието си върху Хъд.

— Когато сте готов, просто кажете.

По лицето му познаваше, че смрадта вече е стигнала до сетивата на артистичния й приятел. Все още бе подразнена и реши да запази мълчание. Художникът се опита да запази увереното си поведение, но тя виждаше, че му е трудно. Накрая той кимна към Фред, който бавно дръпна чаршафа, покриващ останките. При разкриването на тялото очите му като че ли премигнаха и се разшириха. Цветът на лицето му се смени от розово до бяло и мъжът затрепери. Сам направи знак на помощника си, който бързо заобиколи тялото и хвана ръката на Хъд, докато тя взе от него бутилката с вода, отвори я и му предложи да пийне. След като пое голяма гълтка и я прегълътна с усилие, той ѝ върна шишето. Превъзходството и безразличието се бяха стопили напълно.

— Благодаря ви, ей сега ще се оправя. Шокът ми дойде в повече, отколкото си бях представял.

Патоложката кимна с разбиране, но тайно се радваше, че успя да сломи арогантността му.

— Мислех, че би трябвало да сте свикнали да виждате трупове.

Смятах, че е част от изкуството ви.

Хъд тръсна глава.

— Не и такива. Работя с черепи. Стари и гладки. Нищо подобно.

Просто не очаквах...

Сам започна да усеща сянка на истинско съчувствие към него.

— Бихте ли желали да излезете и да гълтнете малко чист въздух?

— Не, няма нищо, ще се оправя след малко. Просто тази миризма... — Хъд потрепери, но отказа да признае поражението си.

Фред бавно пусна ръката му, докато той се съвземаше. Накрая вдигна ръка и помощникът се отдалечи. Сам виждаше огромното му усилие, но Хъд бавно изви глава и отново погледна останките на момичето. Този път не се извърна, но когато заговори, гласът му все още трепереше.

— Ще трябва да направя някои скици.

Тя се възхити на усилието му да се окопити.

— Добре. Може да ви позволя да направите и няколко снимки, ако това ще ви помогне.

— Не, трябва да я скицирам. Ще гледам да е колкото се може по-бързо.

Патоложката кимна. Хъд все повече я впечатляваше. Може би не беше просто аrogантният малък негодник, за какъвто го бе взела в началото. Може би повечето бе фасада. Също като останалите възпитаници на Оксбридж.

— Мога ли да ви предложа да си облечете предпазен екип? Миризмата се пропива. В противен случай ще си я носите навсякъде с дрехите.

— Като цигарения дим ли?

— Точно като него — съгласи се тя.

Художникът сякаш изведнъж загуби интерес и към Сам, и към обкръжението си и се съсредоточи изцяло върху лицето на момичето. После, за голяма нейна изненада, протегна ръце и ги постави върху останките от главата и лицето. Много бързо пристъпи напред и се опита да го възпре с ръка. Предложи му да ползва ръкавици, но той отказа с обяснението, че биха притъпили усещанията му при докосването. Дори и когато му изтъкна рисковете и необходимостта да бъде защитен, наложени от Правилника за безопасност и опазване на здравето, той все пак отказа, като настоя, че рискът и изборът са си негови и че щял да поеме пълната отговорност.

Погали челото и скулите на трупа, а пръстите му от време на време минаваха под тънките слоеве кожа, която все още висеше по костите. Прокара ръка през останалите кичури коса, като се опита да ги върне на мястото им, когато те залепнаха за пръстите му.

Фред хвърли поглед към Сам и повдигна вежда, но патоложката не му обърна внимание, напълно погълната и впечатлена от представлението на художника.

Той придвижи ръка от косите към края на лицето, опира линията на челюстта и шията. Пръстите му бавно минаха по онова, което бе останало от устата ѝ. Част от устните ѝ най-после поддаде под лекото му докосване и падна във вътрешността на черепа.

Сам вдигна очи и се взря в лицето му, опитвайки се да разгадае мислите му.

За нейна голяма изненада очите му бяха плътно затворени, а той се опитваше да запамети всичко чрез докосването. Накрая ръцете му стигнаха до очните орбити. Първо прокара пръсти бавно по ръба им, после спря, сякаш ужасът от следващото му действие бе прекалено силен дори за него. После, като призова всичката си останала смелост, пръстите му се плъзнаха около тъмната, прогнила вътрешност на черепа. Отвътре костите бяха грапави, тук-там покрити с късчета разкапваща се плът. Накрая, като издърпа пръстите си от очните кухини, той ги постави нежно отстрани на скулите ѝ и ги задържа там за момент, като че ли се опитваше да извлече същността ѝ. После, така внезапно, както бе започнал, отмести ръцете си. Погледна към Сам.

— Има ли къде да се измия?

Тя го упъти към умивалнята, където той ми и търка ръцете си известно време. Докато го правеше, ѝ хвърли поглед.

— Изчезвай, проклето петно! Не зная дали ръцете ми ще са отново чисти някога.

Патоложката се усмихна съчувствено.

— Защо трябваше да опипвате лицето ѝ по този начин?

Хъд се обърна към мивката, като все още се търкаше.

— Трябваше да я опозная. Ако ще ѝ отдавам дължимото, нужно ми е да я опозная. А това бе единственият начин.

Сам трябваше да признае, че все още не го разбира напълно.

— Не можеше ли просто да я нарисувате?

— Ще го направя, но нямаше да е достатъчно. Искам да познавам всяка линия, всяка издатина по черепа, не бих могъл да ѝ отдам дължимото, ако не познавам лицето ѝ както подобава.

— Не е останало кой знае какво за опипване.

Хъд я погледна отново.

— Беше достатъчно. Вече улових душата ѝ.

Сам не бе сигурна дали наистина го мисли, или просто си придава артистичност. Вероятно бе нещо средно между двете.

— И сега какво следва?

— Ще завърша скиците си и после ще започна работа върху реконструкцията.

— Колко ще ви отнеме?

Хъд се замисли за миг над въпроса.

— Седмица?

Сам се намръщи. Беше твърде дълго.

— Няма ли никаква възможност да стане по-скоро?

— Няма да е лесно, ще ми е нужно време, ако искам да го направя както трябва. Но може да приключи и за четири дни.

Тя отново се намръщи, но той не отстъпваше.

— Съжалявам, но това е най-доброто, което мога да сторя, и помнете, казах, че може и да успея за четири дни.

Тя сви рамене. Не бе доволна, но какво можеше да направи?

— Ако това е най-краткият срок, хубаво. Само си свършете работата добре. Знаете ли, и аз бих искала да видя как е изглеждала.

Усмихна ѝ се широко. Установяването на самоличността на мъртвото момиче придобиваше почти същото значение и за него.

— Не се тревожете, това ще е най-добрата ми работа до момента. А сега наистина трябва да тръгвам, иначе никога няма да я видите, нали?

След като изпрати Питър Хъд, Сам се запъти обратно към кабинета си, а умът ѝ бе все още зает с видяното току-що. Джийн я чакаше.

— Не ми хареса особено, докторе.

— Нали ги знаеш какви са тези артистични натури.

Джийн я изгледа мъдро. Бе прекалено практична, за да подкрепя такива като Хъд.

— Повечето витаят из облаците.

Патоложката се усмихна на приятелката си. Тя беше права, но на Сам ѝ бе допаднала въпросната артистична натура.

— Това май се отнася за повечето студентки от Кеймбридж.

— А може би и за повечето студенти от Кеймбридж или където и да е — засегна се Джийн. — Ще свърши ли работа?

— Не мога да кажа със сигурност, докато не видя резултата, но съм много обнадеждена.

— Кога ще можем да го видим?

— След три-четири дни, ако имаме късмет.

Секретарката имаше скептичен вид.

— Ще видим. А сега какво сте намислили?

Песимизмът ѝ изнервяше Сам.

— Мислех си, че мога да се опитам да отметна част от работата.

— Но нали щяхте да си вземате няколко дни отпуск? — възнегодува секретарката.

Сам посочи купчината документи на бюрото.

— Това няма да се свърши от само себе си, Джийн. Ще съм по-спокойна, когато го приключя.

— Предполагам, че е така — кимна Джийн, все още малко негодуваща. — Кафе?

— Да, ако обичаш, това ще ме подкрепи за известно време. След тази купчина трябва да се погрижа и за следобедния списък.

Ако преди малко бе изпълнена с негодуване, новата информация я вбеси.

— Следобедният списък ли? Но той е на доктор Диксън!

Сам сви рамене.

— Повикаха го в съда, а някой трябва да го свърши.

— Да, но защо точно вие?

— Защото очевидно само аз оставам.

— Ами доктор Стюърт?

— Председателства една конференция.

— Какво, още една ли? — поклати глава Джийн. — Следващата стъпка е да започне да открива супермаркети.

Сам се засмя на недоволството на приятелката си.

— Колко случая имате?

— Девет — отвърна патоложката, след като прегледа книжата пред себе си.

— Боя се, че вече са десет. — Джийн ѝ показва още един формуляр.

— Какво?! — взря се в нея отчаяно.

— Починал е мъж на средна възраст, очевидно от сърдечен удар, на път за работа тази сутрин. — Отново прегледа листа. — Живеел е недалеч от мен. Но името не ми е познато.

Подаде го на Сам, която го взе и го разгледа бързо.

— Значи десет. Изглежда съвсем нормално. — Знаеше, че ще съжалява, задето го каза.

Разговорът им бе прекъснат от силно почукване на вратата. Джийн отвори и в същия момент се обърна объркано и изненадано към Сам, несигурна какво да прави.

— Главен инспектор Адамс. Влезте.

Докато мъжът минаваше покрай нея, тя го изгледа подозрително.

— Добро утро, Джийн.

Не му отговори. Всеки враг на доктор Райън бе и неин неприятел.

Сам я погледна.

— Най-добре приготви кафе за двама. Благодаря ти, Джийн.

Секретарката кимна, изсумтя шумно и напусна стаята. Сам не се изправи да поздрави Адамс, както обикновено, а остана седнала и го наблюдаваше, докато той прекосява помещението и сяда срещу бюрото й. Наведе се напред, като се опитваше да се държи колкото се може по-профессионално.

— Какво мога да сторя за вас, инспекторе?

Усмихна ѝ се.

— Като начало можеш да спреш с тези глупости, прекалено добре се познаваме.

Лицето ѝ остана намръщено.

— Е, толкова добре всъщност, че да се промъкваш зад гърба ми и да се опитваш да ме отстраниш от случая.

Той се облегна назад.

— Това нямаше нищо общо с компетентността ти, както добре знаеш, а с нашите отношения...

— Не знаех, че поддържаме такива — прекъсна го неубедено тя.

Този път Адамс се наведе напред.

— Така твърдят вестниците.

— Не се ласкай.

— Не аз се лаская, а те. Как си могла да позволиш да те снимат така? — неразбиращо завъртя глава той.

Макар да бе раздразнена от забележката му, Сам знаеше, че е прав, глупаво беше.

— Не съм го направила нарочно. Откъде можех да зная, че някакъв репортер се е скрил в храстите и дебне своята възможност? Не само ченгетата са копелета.

Адамс се отпусна отново.

— Виж, искрено съжалявам за онова, което стана между нас. Може би, като погледнем назад, бих могъл да постъпя по-добре, не зная. Но истината е неизменна. В момента, когато исках някого в живота си, ти не се отзова. — Взираше се в него, без да отговори. — Ако аз или някой друг се опита да застане между теб и проклетата ти кариера, резултатът би бил същият.

— Не е вярно! — Тя скочи на крака в самозащита.

— Да, истина е и ако си честна пред себе си, ще го признаеш. — Инспекторът бе непреклонен.

Сам знаеше, както винаги, че е прав. Не че не желаеше да си го признае. Не можеше. Все едно да признаеш, че може би не си така съвършен, както винаги си смятал. Хората избягват да си съставят лошо мнение за себе си и тя не правеше изключение.

— Единствената причина, поради която поисках да те отстраният от разследването бе — продължи той, — че никой от нас не го е преодолял все още и това си личи. Чувствах се омаловажен от отношението ти на местопрестъплението у Кларк, знаеш го. Каквите и чувства да изпитваме, не трябва да смесваме личния си живот с професионалния.

Сам го гледа един миг.

— Мислех, че не ги смесвам — изльга тя.

— Не е така. Сам, мисля за теб ежедневно. И на мен не ми е лесно.

Усети, че се разстройва.

— Само че ти има при кого да се прибереш вкъщи, да споделиш проблемите си. А аз кого си имам?

Адамс я наблюдава съсредоточено за миг.

— Трябва да се примериш с решенията си, Сам. Не е нужно да живееш сама, има много хора, които биха желали да споделят живота си с теб. Включително и аз преди.

Размисли над думите му. Бе прав, но проклета да е, ако го признае.

— Само за това ли дойде да ме видиш?

— Не съвсем — поколеба се той.

— Е, каква е истинската причина?

Отново се поколеба, несигурен в почвата под краката си.

— Питах се как напредваш с онова мъртво момиче.

— Добре — сви рамене тя.

— Откри ли някакви нови улики? Наистина бих желал да помогна, ако мога.

Лъжеше. Изобщо не го интересуваше оказването на помощ. Не можеше да си позволи още едно голямо разследване, но трябваше да се пази, в случай че тя се натъкне на нещо и той се окаже в неудобно положение.

— Кога е заседанието за поста на заместник-началник?

Адамс си пое дъх дълбоко. Започваше да губи хладнокръвието, което бе решен да поддържа.

— Това няма нищо общо, Сам. Просто се опитвам да помогна.

— Да бе! Дошъл си да се подсигуриш, ужасен, че може да открия нещо, което да опетни бляскавата ти репутация и да попречи на шансовете ти да получиш това вездесъщо повишение.

Адамс се изправи, най-сетне загубил търпение.

— Не е истина и си адски несправедлива!

Сам се взря в него, а на лицето ѝ бе изписана враждебност.

— Нима? Имаш нахалството да идваш и да ме обвиняваш, че поставям работата и кариерата си над всичко останало. А ти какво си мислиш, че вършиш? Не ми се прави на света вода ненапита! Ако успея да докажа на всички, че горкото хлапе, открито под моста, е било убито, ти последен ще узнаеш! Появрай ми!

— Прикриването на информация е криминално деяние, Сам!

Вече бе скочила на крака.

— Не смей да ме заплашваш, копеле такова! Нищо няма да укрия, просто ще докладвам първо на началника на полицията и ще подам оплакване в същото време!

— За какво? — Адамс вече напълно бе загубил самообладание.

— За пренебрегване на служебните задължения. Това ще опетни образа ти, не мислиш ли?

Хвърли поглед към нея, но не отговори. Накрая, почервенял, се завъртя на пети и се втурна към вратата на кабинета. Сам извика след него:

— Между другото, как е Ребека?

Спра и се извърна към нея.

— Бременна е!

Грубият му глас показа, че отговорът е преднамерено язвителен, и постигна целта си. Дори да я бяха цапардосали в лицето, не биха могли да я наранят повече, но бе решена да не го показва. Адамс спря за момент, търсейки признак, че я е засегнал и е спечелил в конфликта. Сам остана безстрастна и той не бе сигурен в успеха си. Накрая, уморен от играта, излезе от кабинета ѝ и мина покрай изненаданата Джийн, която току-що бе отворила вратата с две кафета в ръце. Тя погледна към Сам, която все още стоеше права, а ръцете ѝ бяха кръстосани в самозащита.

— Значи само едно кафе?

Патоложката кимна, като се опитваше с всички сили да сдържи сълзите си.

Уилям и Бети Уодъм живееха в малка, но красива къща на „Дъруън Истейт“. Бе добре поддържана, с PVC дограма на вратите и прозорците, оградата скоро бе боядисана, а предната градина — грижливо обработена. Биеше на очи като лъскава нова игла на иначе опърпаната улица, където повечето градини бяха обрасли или в средата им се мъдреше по някоя гниеща кола.

Шармън не бе изненадан от табелата „Продава се“ пред сградата. И той на тяхно място щеше да се радва да се измъкне от тук.

Излезе от колата, наблюдавайки малката банда дечурлига, седнали на ниската стена от другата страна на пътя. Помаха на главатаря да се приближи. Момчето се домъкна с нежелание и се взря в него. Колкото и голяма да бе физическата разлика помежду им, по лицето на хлапака не се четеше нито страх, нито загриженост, нито пък уважение.

— Ти ли си шефът?

— Кой питай?

— Ще ти дам една лира да наглеждаш колата ми, докато съм вътре.

Момчето го изгледа и размисли над предложението. После се обърна към приятелите си.

— Петарка?

— Много е — поклати глава Стан.

— Не мога да гарантирам, че колелетата ще са тук, като излезеш — сви рамене хлапакът.

— Два и петдесет?

Отново се замисли.

— Три...

— Дадено — прекъсна го бързо Шармън.

— ... и петдесет — довърши момчето.

Бръкна в джоба си и му даде парите.

— Ако има и една драскотинка по боята, като изляза, ще те пипна. Ясно ли е?

Момчето кимна и тръгна обратно към приятелите си, за да сподели печалбата си. Шармън поклати глава. Вместо да му дава пари, трябваше добре да го напердаши. Обществото се бе променило явно от времето, когато бе постъпил на работа в полицията, и действие от този род сега бе немислимо. Вместо това на подобни банди хлапета им бе позволено да се размотават из общинската собственост, да трошат и ритат всичко и всеки, който не им харесва. Странно, мислеше си той, как всички законодатели, защитаващи хлапетата, живееха в хубави имения за средната класа, далече от проблемите, причинени от политиката им.

След като подсигури безопасността на колата си, Шармън отвори портата на номер 47, отправи се към вратата и позвъни. Отвори му Бил Уодъм.

— Каквото и да продавате, не ни е нужно.

Полицаят извади служебната си карта и му я показа.

— Детектив Шармън. Чудех се дали не мога да ви задам няколко въпроса.

Знаеше, че е рисковано, но сметна, че си заслужава. Вярно, че бе принуден да предаде служебната си карта на Адамс, когато го отстраниха, но той си имаше няколко, събрани през годините за точно

такива случаи. Само трябаше да се надява Уодъм да не се обади в участъка да го провери.

Домакинът не изглеждаше много впечатлен.

— Още въпроси ли? По дяволите, колко още ще продължава това? Нищо не сме видели или чули. Вече ви казахме. И дадохме показания.

Шармън се усмихна възможно най-мило.

— Само няколко неща, които бих желал да прехвърлим с вас. Рутинна проверка, но трябва да бъде свършена.

Бил Уодъм въздъхна шумно, преди да се отдръпне встрани и да поведе полицая към дневната.

Когато влезе, Бети Уодъм, която седеше и плетеше, се изправи и го изгледа любопитно.

Съпругът й бързо я успокои:

— Няма нищо, това е... — Поколеба се, сякаш е забравил името.

Шармън му се притече на помощ. Подаде картата си в ръката на Бети.

— Детектив Шармън. Съжалявам за беспокойството, но има още няколко въпроса.

Домакинята отмести поглед към съпруга си.

— Вече дадохме показания.

Шармън повтори обяснението си:

— Зная, госпожо Уодъм. Както казах на съпруга ви, става дума просто за рутинна проверка.

Тя седна отново. След като посочи стол на госта, Бил се настани до жена си и я хвана за ръка. Стан не можеше да не забележи колко напрегната и нервна изглежда тя.

— Добре ли сте, госпожо Уодъм?

Мъжът отговори вместо нея:

— Все още не го е превъзмогнала. Бе много привързана към госпожа Кларк. Макар че работеше за нея, бяха приятелки, знаете ли...

Докато Шармън кимаше, Бети Уодъм запали цигара, а съпругът й предложи и на него:

— Бихте ли желали?

— Не, благодаря — поклати глава детективът.

— А чай?

— Не, наистина няма нужда. — Кимна отново в знак на отказ и отмести очи към жената.

— Вие открихте трупа, нали, госпожо Уодъм?

Тя потвърди.

— Беше ужасно! Горкото момиче, колко ли трябва да е страдало!

— По кое време я намерихте?

— Пише го в показанията ѝ — намеси се домакинът.

Шармън отново се усмихна мило.

— Зная, но при толкова много събития съм забравил.

Госпожа Уодъм изгледа успокояваща съпруга си, преди да върне вниманието си на полицая.

— Малко преди шест. Вечерта си бях легнала рано, но не спах добре и реших, че е по-удачно да стана. Странно, че не мигнах тогава. Обикновено спя като пън.

Шармън кимна окуражително и се обърна към съпруга ѝ.

— Вие сте я закарали, нали? — Мъжът поклати утвърдително глава. — И не сте се задържали там изобщо?

— Не, просто оставих Бети и се върнах обратно вкъщи.

— С какво се занимавате?

— В момента съм шофьор на микробус. Повече от двадесет години бях портиер в „Кингс“. Там се запознах с Бети, тя беше камериерка.

Шармън се усмихна. Трябваше да поддържа приятелски тон в разпита.

— Много романтично.

Уодъм стисна ръката на жена си.

— Как научихте за убийството, Бил?

Мъжът кимна към жена си.

— Тя ми се обади по мобилния телефон. Върнах се веднага. Беше в ужасно състояние. Да ви кажа, като видях тялото, и аз не бях по-добре.

— Какво стана после?

— Обадих се в полицията. Дойдоха доста бързо. Тогава се отдръпнахме. Е, докато не поискаха показания и никаква кръв за ДНК анализ. Просто за да ни елиминират, както обясниха. Май във вашата професия трябва да подозирате всички.

Стан кимна.

— Това е един от недостатъците. — После продължи. — Пипахте ли нещо, видяхте ли някого?

И двамата тръснаха глави, но точно преди да го направят, си размениха кратки погледи. Беше само за миг, но достатъчно, за да забележи Шармън, че прикриват нещо. Нямаше представа защо биха лъгали за подобно нещо, но го правеха. Продължи да задава въпроси.

— Госпожа Кларк добра господарка ли беше?

Икономката кимна енергично.

— Най-добрата, беше чудесна. Трябва наистина да си извратен, за да ѝ сториш подобно нещо.

— Тя познаваше ли Уорд? — настоя Стан.

— Да, понякога той идваше в къщата с господин Кларк. Но не го харесвах, беше твърде самомнителен за моя вкус.

— А госпожа Кларк харесваше ли го?

Шармън забеляза нова размяна на погледи, преди жената да отговори:

— Не зная. Не мисля. Да гори в ада дано!

— Идвал ли е някога, когато господин Кларк не е бил вкъщи?

— Не, никога. Никога не съм го виждала там в негово отсъствие.

Тя не би имала нищо общо с такъв човек — отвърна Бети.

Отговорът бе твърде бърз, твърде репетиран и прекалено уверен, за да се хареса на Шармън. Някой я бе инструктиран и му се искаше да знае кой.

— С какъв човек, Бети?

Тя разбра, че не е била достатъчно внимателна в отговора си и се опита да увърта.

— Беше щастливо омъжена. Не би имала нищо общо с друг, освен съпруга си.

Разпитът ставаше напрегнат, затова смени тактиката.

— Виждам, че се изнасяте. — Посочи през прозореца към табелата „Продава се“.

Бил Уодъм проследи погледа му.

— Вече не издържаме да живеем тук. Толкова години минаха. Когато се нанесохме, беше хубаво. Имаше много хора от работническата класа, но сега са само боклуци. Опитваме се да поддържаме нивото, но е безнадеждно.

— Къде ще се местите?

— Харесахме си една къщичка в Хистън.

— Много приятно. — Шармън кимна. — Там ще е различно. Харесвам Хистън, но не ми е по джоба.

Бил се съгласи.

— Другия месец се пенсионирал. Ще използвам част от голямата си пенсия, а изглежда, че ще приемат и тази къща като частична замяна. Иначе не бихме се освободили от нея. Не и в този квартал.

— Сигурно ще трябва да похарчите цялата сума, за да живеете там — усмихна се полицаят.

— Да, сигурно, но си струва. Бети има малко... — Бил кимна нервно, след като жена му му отправи такъв поглед, че той веднага мълкна.

Шармън реши да не реагира и да сложи край.

— Е, това беше. Не би трявало да има повече въпроси. Ще се опитам да държа момчетата настрана от вас. Да ви оставим на спокойствие.

Двамата кимнаха, а Бил стисна ръката му.

— Благодаря ви. Нервите на Бети не са наред, откакто откри трупа. Малко спокойствие ще ѝ се отрази добре.

Полицаят стисна и нейната ръка.

— Ще се погрижа да го получи. Успех при преместването.

С тези думи излезе.

Момчетата бяха изчезнали, когато се върна при колата си. Обиколи я, за да се увери, че е непокътната. Нямаше драскотини, а копелетата си бяха на мястото. Парите бяха оправдани, помисли си той. Запали и се отдалечи бавно от къщата на семейство Уодъм. Мимоходом погледна към прозореца на дневната. И двамата наблюдаваха как си тръгва. Веднага след като забелязаха, че ги гледа, дръпнаха завесите. Определено криеха нещо и той подозираше какво.

Фиона Хърбърт лежеше гола в леглото на Хъд и лекичко си играеше с русата си коса. Обикновено ѝ бе приятно да го наблюдава как работи, но точно сега искаше да я люби, а ако трябваше да бъде честна, не разбираше защо той не желае. Бе му обещала всичко, само и само да прекоси стаята и да легне с нея. Обикновено не ѝ отказваше, всъщност дори ѝ се налагаше да го отблъсква. По едно време бе

убедена, че би го правил през час седем дни в седмицата и не бе сигурна дали и това би го удовлетворило. Обикновено наистина бе ненаситен. Сведе поглед към себе си, за да се увери, че не е наддала някой килограм или пък няма някой друг ужасен дефект, който може да го отблъсква. Нямаше. Тялото ѝ бе източено и стройно, гърдите — твърди и високи, и притежаваше най-дългите крака в колежа. Тогава защо не искаше да иде при нея, макар и само за няколко минути? Опита се отново да го съблазни. Погали нежно тялото си с ръце и го повика:

— Питър, защо не дойдеш само за минутка-две, хайде, наистина умирам за това, нали знаеш?

Той внимателно разгледа две от снимките, които Сам му бе пратила, спомни си сцената в моргата и продължи със заниманието си.

— Фиона, престани, сега работя.

Тя се отпусна в леглото и изви гърба си така, че тялото ѝ се изпъна.

— Досега това не те е спирало.

Вярно е, но някак си работата му в момента изглеждаше далеч по-важна от любенето. Досега не се бе чувствал така, всъщност би казал, че е пристрастен къмекса и особено къмекса с Фиона. Тя бе не само красива, не само притежаваше едно от най-красивите тела, които бе виждал, но бе чудесна в леглото и обичаше да вика. Винаги беше харесвал момичета, които не се бояха да изразяват на глас удоволствието си.

— Никога не съм имал толкова важна работа.

Фиона не бе от онези, които се отказват лесно.

— Хайде, пет минути, не съм ли по-важна от никакво си мъртво момиче?

Хъд продължи да добавя глина към главата, без да се обръща да я погледне какво прави, защото се боеше, че решителността му може да бъде сломена.

— Фиона, на нас никога не ни стигат пет минути. По-скоро са пет часа.

— Може да ти дам вдъхновение?

— Вече го получих от доктор Райън, благодаря ти.

Най-сетне тя се отказа и седна в леглото.

— Значи предпочиташ по-възрастна жена пред мен?

— Не — поклати глава той, — макар че трябва да призная, тя е много привлекателна, не мислиш ли?

Фиона започна да се облича.

— Не съм забелязала — отвърна кисело.

— Сигурно спортува. Имам предвид, че не можеш да поддържаш тялото си в такава добра форма, освен ако не се упражняваш, нали?

Момичето приключи с обличането и се отправи към вратата.

— Ще ида да потърся някой, който да цени прелестите ми.

Хъд най-после вдигна поглед.

— Виж, защо не дойдеш след около час, когато ще съм приключил? Междувременно поддържай огъня. Какво ще кажеш?

Фиона постоя намусено до вратата известно време.

— Довечера, ако искаш?

Хъд кимна.

— Добре, но в дванадесет гасят лампите, а наистина трябва да довърши това.

На нея ѝ се стори малко рано, но бе сигурна, че може да удължи времето, щом само го пипне.

— Добре, дадено — изльга тя. — Но гледай да се представиш добре, иначе ще използвам някой от ножовете за глина не по предназначението му.

Замахна във въздуха, все едно че реже, и му даде да разбере какво има предвид, но за щастие той отново се бе върнал към работата си.

След като отвличащото го голо и прелъстително тяло на Фиона изчезна от стаята и погледа му, Хъд започна да се съсредоточава подълбоко. Никога не бе правил подобно нещо и бе очарован, почти обсебен от него. При самото докосване на лицето на момичето в моргата почувства, че е била красива, само че не знаеше колко красива и отчаяно желаеше да пресъздаде тази хубост в работата си. Дори и сега, на този ранен етап, не му изглеждаше съвсем в ред. Бе правил скулптури на стотици глави. Целта му бе да прави изкуство и да удовлетвори желанието си да стане достатъчно известен, за да живее в света, който обича. Това тук обаче бе различно. Трябваше да бъде

направено както трябва. Момичето трябваше да оживее отново чрез ръцете му, да я върне и да види каква е била.

Спра за миг и се отдръпна, преценявайки стореното до момента. Сравнено със снимките пред него, изглеждаше добре. Затвори очи и докосна очертанията на главата с върховете на пръстите си, прокара ги внимателно по всеки ръб, всяка линия и издатина. Усещаше го различно, просто не беше същото. Беше по-взискателен спрямо скулптурата си. В този портрет трябваше да улови същината ѝ, душата ѝ. Не можеше просто да бъде още един бюст, със или без прилика с оригиналa. Това момиче разчиташе на него да я върне, трябваше да бъде както трябва или изобщо да не съществува. Още веднъж погледна очертанията, след което вдигна ножа, лежащ наблизо, и го стовари върху творбата си.

Сам пристигна рано в отдела по криминалистика в Хънтингтън с надеждата да види Марша, преди да се появят останалите служители. Макар винаги да имаше подгответо извинение, ако някой попита защо е там, все пак бе по-добре, ако за съвместната им работа знаеха колкото се може по-малко хора. Най-малко ѝ бе нужно да я повикат в кабинета на Тревър Стюърт.

Докато спираше на паркинга, започна да съжалява, че е тръгнала толкова рано. Бе прекарала една от най-лошите нощи в живота си. След като се върна в уединението на дома си, заплака и не спря допреди няколко часа. Свали огледалото в колата и огледа лицето си. Колкото и да се бе опитвала, нямаше начин да скрие мъката си. Очите ѝ бяха подпухнали и зачервени, а мрежата от бръчици бе сякаш погъста от трамвайните линии в Сан Франциско. Сложи си допълнително грим, питайки се дали Марша ще забележи.

След като се обади на пропуска, тя се запъти по коридора към лабораторията. Приятелката ѝ я очакваше и вече бе приготвила голяма чаша кафе.

— Извинявай, но изглеждаш отвратително. Тежка нощ, а?

— Ребека е бременна — кимна Сам.

Марша ѝ подаде кафето.

— Откъде, по дяволите, разбра?

Сам ѝ отправи мъдър поглед и тя мигом се досети.

— Не, не ми казвай — почувстввал е нужда да дойде и да ти го съобщи лично.

— Да, макар да не бе съвсем така.

Лаборантката отпи голяма глътка кафе и поклати глава.

— И като си помисля, че едно време го харесвах!

— Вината не бе само негова — отвърна с разкаяние Сам.

Марша не бе съгласна.

— Зная, скъпа. По-добре ще ти е със Стан Шармън.

— Нямам такива намерения — усмихна се патоложката.

Сега бе ред на приятелката ѝ да се усмихне.

— А може би би трябвало да имаш, най-малкото да опиташи. Той поне е честен и прям. — Замисли се над думите си за миг. — Доколкото това важи за един полицай.

Засмяха се и двете и Сам започна да се разведрява. Не знаеше какво има у Марша, но винаги успяваше да повдигне настроението ѝ. Може би затова бяха приятелки от толкова отдавна.

Отпи от кафето си, а Марша извади златния ролекс и го размаха във въздуха, като го държеше за верижката.

— Както и да е, добрата новина е, че ни провървя с това тук.

Сам започна да се притеснява от небрежността, с която тя се отнасяше с вещественото доказателство.

— По- внимателно, в момента това е вещественото ни доказателство номер едно и единствената реална улика, която би ни помогнала да идентифицираме момичето.

— Натяквай ми, натяквай ми — усмихна се Марша. Отнесе часовника на масата и го постави с циферблата надолу, преди да започне с обясненията. — Опитах първо с ултравиолетова светлина и получих няколко нишки, но не достатъчно. Гледай...

Премести ултравиолетовата лампа над ролекса и я включи. Посочи към поредица букви, които не се виждаха преди.

— Виждаш ли ги? — показа на Сам съчетанието „Пода“, което се бе появило в единия край, и „Са“ на другия край. Като се придвижваше бавно по часовника и оглеждаше двете страни, изникнаха буквите „К“ и „М“, а също и „Ђ“ и „Р“. Същото се повтаряше по цялото продължение на ръбовете. Накрая, след като ѝ показва всички видими букви, тя се отдръпна.

— Е, какво мислиш?

Сам я изгледа с любопитство.

— Страхотно, но не ни помага много. Това е просто една бъркотия от букви.

— Още не съм свършила. След като видях, че е само бъркотия от букви... — Изгледа приятелката си с многознаещ поглед. — ... аз го занесох на Малкълм Браун отсреща и задействахме новия му рентгенов апарат.

Сам бе впечатлена.

— Безплатно? Много мило от негова страна.

Марша кимна в съгласие.

— Все още е в експериментален етап, затова гореше от желание да го пробва върху нещо истинско. Нали ме разбираш? Всъщност ни провървя, защото, ако се бе повредил, сигурно щеше да унищожи часовника.

Сам бе сащисана.

— Шегувам се — ухили се Марша. Патоложката поклати глава в отчаяние. — Както казах, имахме късмет. Надписът на гърба бил отпечатан с помощта на някакъв вид щемпел. Ако беше гравиран, късметът щеше да ни изневери.

— Какво значение има?

— Когато щамповаш нещо, то пропуква метала под себе си в същата форма, която си направил отгоре. Когато гравираш повърхността, не става така. Както и да е, Малкълм задейства машината си и хоп, резултатът бе налице. Беше много доволен от себе си.

— Е, и?

Марша се сепна, питайки се какво не бе наред, после разбра.

— О, извинявай! — Обърна снимката, която лежеше на масата с лицето надолу. — Ето го. Дано да ви помогне.

Сам разгледа фотоса. Там наистина се четеше целият надпис на гърба на часовника.

Подарен на Сали Ан Кромър по случай пенсионирането й в „Бийвър и синове“, 26.03.1999 г.

Сам се наведе и прегърна приятелката си.

— Гениално! Знаех си, че мога да разчитам на теб.

— Благодаря ви, почитатели, благодаря ви! Сега трябва само да открием коя е Сали Кромър и работата ни е в кърпа вързана.

— Да се надяваме, Марша. — Сам вдигна ролекса и го разгледа.

— Хубаво би било случаят да приключи добре.

Шармън знаеше, че поема голям риск, като разговаря с Медоуз, но не виждаше друг избор. Ако искаше изобщо да разгадае този случай, необходима му бе помощта на Дик. Освен това Медоуз вече съзнаваше, че премълчава нещо, и ако искаше да му признаят заслугите за разгадаването на този случай, беше достатъчно умен, за да се сети, че инспекторът ще му е нужен. За Стан повищението никога не е било движеща сила, за разлика от Медоуз, и можеше да се възползва от този факт.

Съгласиха се, че приемната в участъка не би била най-подходящото място, където да ги видят заедно, и накрая решиха да се срещнат в „Орелът“ в центъра на Кеймбридж. Въпреки шума, кръчмата бе удобна и Шармън бе останал доволен след последното си посещение там със Сам. Двамата мъже пристигнаха заедно и навреме. Медоуз почерпи пръв, след като се настаниха в един ъгъл далече от навалицата.

След като гаврътна огромната бира, Медоуз подкара по същество.

— Е, Станли, как е шпионската работа?

Шармън отпи една дълга гълтка от своята чаша, преди да отговори.

— Да не би да искаш помош при разследването?

— Не, нашият човек е сгашен на местопрестъплението.

Стан мразеше самодоволното му изражение и нямаше търпение да го изтрие от лицето му.

— Призна ли вече?

— Не е нужно, уликите от криминалистите са достатъчно силни, за да го обвинят.

Шармън отпи още една дълга гълтка.

— Нима? Ами ако ти кажа, че не го е извършил той и мога да го докажа?

Медоуз тъкмо щеше да отпие, но спря и се вгледа съсредоточено в лицето на стария си партньор. Шармън не бе от онези, които голословят. Очевидно знаеше нещо, което не му бе известно.

— Как можеш да го сториш?

Стан се отпусна и го изгледа над халбата си.

— Нека да го разпитам и ще ти покажа.

Медоуз едва не се задави с напитката си.

— Да не си полулял? Той е в затвора „Линкълн“. Адамс ще уволни и двама ни.

Шармън се изсмя саркастично.

— Мен вече ме е уволнил.

Медоуз направи пауза.

— Може би, но не и мен.

— Не е нужно да знае. Ще уредиш разпита в „Линкълн“, а аз само ще дойда с теб.

Дик поклати глава.

— Само едно малко непредвидено препятствие и ще трябва и теб да те вкарам там.

Шармън поклати глава в отчаяние, а умът му работеше трескаво.

— Ами доктор Райън?

Медоуз се изсмя високо, но се овладя, когато изведенъж стана център на внимание.

— Адамс чете данните за посещенията всеки ден. Какво ще си помисли, когато види името на бившата си приятелка в списъка с посетители? Не става.

Шармън го сграбчи за ръката.

— Нека поговоря с нея. Сигурен съм, че можем да измислим уважителна причина за присъствието й.

Медоуз се взря в него за миг, като се опитваше да реши дали все още е с всичкия си, или не.

— Искаш да кажеш, че не си я питал още? Откъде, по дяволите, знаеш, че ще се съгласи?

— Ще го направи, вярвай ми.

Никога не се бе чувствал по-сигурен в нещо.

Медоуз все още не бе убеден.

— Ами адвокатът му? И той ще трябва да присъства.

— Ще му кажем, че според нас разполагаме със сведения, които ще отърват клиента му. Сигурен съм, че ще ни сътрудничи. Хайде, какво ще кажеш?

Медоуз отпи нова дълга гълтка.

— Адски опасно е, това ще кажа. А и какво ще спечеля аз?

— Ще попречиш на Адамс, а и на полицията да заприличат на отбор глупци. Помисли си за онази трета звезда на пагона, която несъмнено ще получиш.

— Ако нещо се обърка, ще те убия, по дяволите!

— Какво може да се обърка? — усмихна се на приятеля си Стан.

— Ако получавах по лира всеки път, когато чувах този въпрос, вече щях да съм забогатял.

— Кога ще го направим?

Медоуз се замисли за момент.

— По-добре първо се увери, че Райън ще участва.

— И ако се съгласи?

— Дай ми няколко дни. Познавам някои момчета в „Линкълн“, ще видя дали не мога да я вкарам, без да я вписват в дневника. По този начин ще мога да си покрия гърба, ако стане гаф.

Шармън се усмихна и допи бирата си.

— Така те искам!

— Между другото, по въпроса за корабоплаването...

Взря се в него за момент с възбуден интерес.

— Да?

— Той никога не е плавал — сви рамене Медоуз.

— Така си и мислех — засмя се Стан.

Дик знаеше, че това не е всичко.

— Май не ти се ще да ми кажеш защо зададе този въпрос.

Той поклати глава.

— Заведи ни в „Линкълн“ и ще видя какво мога да направя.

Медоуз знаеше, че няма смисъл да настоява. И той самият разполагаше с допълнителна информация.

— Знаеш ли, че Джон Кларк финансира защитата на Уорд?

Шармън бе втрещен.

— Какво? След всичко, което се е случило?

Инспекторът кимна.

— Зная, звучи невероятно, нали? Явно е убеден в невинността му. Значи не си единствен.

— Изненадан съм, че вестниците не са го разгласили.

— Всичко е много потайно. Хора като Кларк купуват уединението си, така както и справедливостта.

Шармън изтласка мислите си на заден план за миг.

— Какво ще пиеш?

Медоуз изгледа празната си халба.

— Двоен скоч.

— Започваш да си падаш по пиенето. Знаеш ли, рангът май започва да те променя.

ШЕСТА ГЛАВА

Фасадата на „Линкълн“ напомняше средновековен замък. Гигантската порта, поддържана от двете страни от високи стени и кули, го правеше една от най-внушителните сгради в района.

Сам не бе от реформаторите на затворите, но това място бе така мрачно, че потръпна. Имаше и по-лоши места, разбира се, но представата да бъдеш затворен в подобна обстановка двадесет и четири часа, седем дни в седмицата, предизвика тръпки по гърба й.

Медоуз я бе взел в седем за двучасовото пътуване до тук. Така ѝ не бе успяла да се насили да го хареса, а знаеше, че и той не я харесва особено, така че по-голямата част от пътя прекараха в мълчание, нарушавано от някоя дума, произнесена от любезнотъ.

Когато Шармън я помоли да предприеме пътуването, пъrvата ѝ реакция бе да откаже, но след като го обмисли, осъзна колко важно бе да стигнат до Уорд, а щом имаха мълчаливото съгласие на Медоуз, можеше и да успеят. Рискът определено бе голям, но и това само по себе си я стимулираше. Единственото, което не ѝ бе приятно, бе фактът, че ще трябва да пътува с Медоуз. Прекараният с него ден нямаше да е много весел.

Шармън бе доволен, когато Сам най-сетне се съгласи да го направи, и предложи да я заведе на вечеря някъде след това. Зачуди се лукаво дали ще трябва да чака на ъгъла на улицата само с червена рокля и чорапи. Наистина трябваше да разбере защо мъж като него харесва проститутки.

Докато чакаха пазачите да ги пуснат вътре, Сам наблюдаваше лицата на роднините и приятелите, наредени в дълга върволица за свидѣдане. Питаше се от колко далече са дошли някои от тях и от колко ли време висяха тук. Именно те страдаха в действителност, когато партньорът им, баща им или синът им бе пратен в затвора. Дали престъпниците изобщо осъзнаваха болката, която бяха причинили на семействата и приятелите си, или живееха в свой илюзорен свят, където никога не ги грози опасността да бъдат заловени?

Сам забеляза доста от посетителите да я поглеждат, много от тях с презрение. Сигурно си мислеха, че е полицай. Не изглеждаше така, но Медоуз определено приличаше на ченге, така че за посетителите това бе вина по асоциация. Малко по-късно инспекторът натисна звънела и пазач в тъмна униформа им отвори и ги въвведе.

Вътре затворът бе по-мрачен от фасадата и Сам се надяваше, че няма да се бавят. След като Дик попълни формуляра и ги претърсиха, ги поведоха няколко етажа по-нагоре към стаята за разпити. Медоуз не бе вписал името й в справката, когато се регистрираше. Бе я предупредил, че ще се опита да го стори, но се изненада колко лесно му се бе удало. „Всички са навързани“, помисли си тя.

Когато стигнаха до стаята за разпити, Питър Апълярд вече ги чакаше. Вдигна поглед нервно при влизането им.

— Това наистина е крайно необичайно, съзнавате ли?

Инспекторът кимна и си придале самоуверен вид.

— Съзнавам, господин Апълярд, но го правим в интерес на вашия клиент.

Забележката му не успя да успокои напълно адвоката.

— Е, ще си запазя правото на преценка и няма да се поколебая да посъветвам клиента си да прекрати разпита незабавно, ако сметна, че е в ущърб на делото му. — Обърна се към Сам. — Изненадан съм, че сте замесена във всичко това, доктор Райън.

— Уверена съм, че това е полезно и необходимо начинание в името на справедливостта, господин Апълярд, и мога да ви уверя, че иначе нямаше да съм тук.

Адвокатът поклати глава обезнадеждено.

— Де да бях така спокоен, но се боя, че трява всички да сме полуреди.

Сам прекоси стаята и седна до неспокойния адвокат.

— Всички сме на една и съща страна, Питър. Вярваме, че Греъм е невинен, и сме дошли да му помогнем да го докаже.

Някъде иззад Сам, Медоуз изведенъж ги прекъсна.

— По-голямата част от разпита няма да се отразява в протокола. Ясно ли е? Дошъл съм да задам само някои основни въпроси, за да разсея някои неясноти. Само тези въпроси ще бъдат записани. За всичко останало ще тряба да ми се доверите.

Апълярд погледна Сам с изражение, което говореше, че й вярва, но това не се отнася и за Медоуз. Не би му се доверил дори и животът му да зависеше от това. Накрая кимна.

— Добре, хайде да се захващаме. Колкото по-скоро изляза оттук, толкова по-добре.

Медоуз направи знак с глава към пазача, който бе останал в стаята с тях.

— Готов съм, щом и ти си готов, Джон.

Фамилиарността му с пазача говореше много за неофициалното въвеждане и извеждане на хора от затвора, без да се налага да ги регистрира.

Когато Уорд влезе в стаята, Сам не можеше да не забележи колко блед и изпит изглежда, а бледата кожа подчертаваше тъмните сенки около очите му. Като че се бе състарил, а видът му бе напрегнат и неспокоен. Изглеждаше като човек, едва ли не различен от снимките във вестниците, като че ли вече бе разследван, обвинен и осъден на някакво ужасно наказание. Което щеше да е вярно, ако го обявяха за виновен при сериозността на престъплението и общественото негодуване. Той прекоси бавно стаята до твърдия метален стол и се отпусна срещу тях. Медоуз направи жест на пазача, който напусна помещението. Апълярд изглеждаше изненадан и доста смутен при лекотата, с която инспекторът ръководи ситуацията.

За миг настана неловка тишина, докато присъстващите в мрачната стая се наблюдаваха един друг и се опитваха да установят настроението и мотивите на другия. Наруши я Медоуз:

— Искате ли цигара?

Уорд кимна и пое новия пакет „Марлборо Лайтс“. Отвори го и си взе една, след което върна останалите на полицая, който вдигна ръка.

— Задръжте ги.

Уорд му благодари с жест.

— Имате ли огънче?

Медоуз му подаде кутийка кирит и той си запали. Последва нова тишина, докато групата остави задържания да се наслади на няколко дръпвания преди началото на разпита. Пущенето, изглежда, го успокои и Сам забеляза леко отпускане на чертите му.

Отново Дик наруши мълчанието.

— Трябва да ви зададем няколко въпроса, свързани с убийството.

Уорд погледна адвоката си.

— Не трябва ли да го записват?

Апълярд кимна.

— Обикновено да, но те са дошли да помогнат. Това е малко неофициално.

За миг Уорд се взря недоверчиво в адвоката си.

— Надявам се, че не си играете с живота ми, господин Апълярд.
Той поклати глава.

— Все още ви представлявам и контролирам нещата. Смятам, че присъствието на доктор Райън говори много за намеренията им, Греъм.

Уорд се обърна към патологката.

— Така ли е, докторе, наистина ли сте дошли да помогнете, или просто действате като изкупителна жертва на полицията?

Сам не обичаше да я наричат „изкупителна жертва на полицията“, но овладя бързия отговор, който се надигна до устните й, заради съзнанието за напрежението, под което се намираше той сега.

— Тук съм, за да помогна, Греъм, ако ми позволите.

Видя, че размишлява върху достойнствата на предложението й. Не го винеше — ако животът ѝ висеше на косъм, и тя би си помислила сериозно. Най-сетне взе решение.

— Добре, ще ви сътруднича. — Хвърли поглед към Медоуз. — Но ще разговарям само с нея, не с вас. Ясно ли е?

Инспекторът кимна.

— За мен напълно.

Уорд върна вниманието си върху Сам.

— Е, какво бихте искали да знаете?

Тя се замисли за малко. Не беше полицай, не бе обучена в техниките на водене на разпит и ако трябваше да си признае честно, изобщо не бе сигурна какво да каже. Щеше да е по-трудно, отколкото си бе мислила.

— Зная, че не сте убили Софи Кларк. Просто ми е нужна помощта ви, за да го докажа.

Преди да отговори, Уорд дръпна отново от постепенно смаляващата се цигара.

— Е, значи ставаме двама. — Хвърли поглед към адвоката си. — Защото не смятам, че господин Апълярд действително ми вярва. Така ли е, Питър?

Мъжът се смути и обърка от предизвикателството и се опита да се защити.

— Мога да ви уверя, господин Уорд...

— Стига, Питър, само се шегувах — прекъсна го арестантът.

Адвокатът прекрати опита си да се защити и се отпусна отново в стола си.

— Е, защо смятате, че съм невинен, доктор Райън? Доколкото зная, благодарение на учени като вас доказателствата срещу мен са необорими. Дори не ви е нужно признанието ми. Така че какво ви убеди в невинността ми? Женска интуиция ли?

Сам определено не харесваше Греъм Уорд. Но от друга страна, размишляващ тя, обстоятелствата бяха изключително мъчителни. Освен това какво значение имаше дали го харесва, или не? Истината си оставаше истина. Реши да не се поддава на предизвикателствата му, а да започне с първия въпрос.

— Някога били ли сте скаут?

Уорд се облегна назад и я изгледа, несигурен дали говори сериозно. Реши да направи компромис.

— Не, но имах няколко гаджета водачки едно време.

Държеше се шеговито в самозащита, но Сам продължи нататък.

— Ами корабоплаването? Занимавали ли сте се някога с това?

Уорд и Апълърд се спогледаха, преди да спрат очи на Медоуз, спомняйки си въпроса. Уорд му се усмихна.

— Здрави, моряко!

Сам почувства как гневът ѝ се надига.

— Въпросът е сериозен, Греъм, просто отговорете.

Той се взря в нея за миг, преди да бръкне в пакета, който Медоуз му бе дал, и да си запали друга цигара.

— Не, никога не съм се занимавал с плаване. Мразя корабите и не мога да плувам. Има ли и други тъпи въпроси, или да накарам инспектор Медоуз да прекрати разпита?

Сам реши, че може да му обясни, преди цялото начинание да се провали заради свадливото му настроение.

— Онзи, който е вързал Софи Кларк към леглото, е разбирал от възли. В случая възлите бяха с едно прехвърляне и две полупримки. Този вид се използва най-често от моряци. Човек трябва да знае как се

прави, не е обикновен, за него са нужни задълбочени познания в тази област.

Апълярд се ококори, а Уорд отново подръпна от цигарата си, преди да отговори. Знаеше, че тя не си играе игрички, и за пръв път, откакто го арестуваха, усети искрица надежда.

— Съжалявам.

Сам се възползва от възможността.

— Имахте ли връзка с госпожа Кларк?

— Не.

Сигурна бе, че лъже, но как да го накара да каже истината?

— Разбрах, че Джон Кларк плаща защитата ви.

Уорд насочи поглед към Апълярд, който се опитваше да изглежда спокоен.

— И какво от това?

— Много щедър жест.

Вдигна поглед и издуха няколко облачета дим нагоре към вече пожълтелия от никотин таван.

— Да, предполагам. Той е щедър човек.

— Значи не бихте желали да сторите нещо, което да го огорчи.

Например да признавете връзката си с жена му?

Заподозреният се замисли за момент.

— Не, но тъй като не съм имал такава, не можем да говорим за това, нали?

Сам се облегна и се замисли за миг.

— Това няма да е достатъчно, Греъм.

— Кое? — изгledа я той.

— Дребният въпрос за възлите. Изправен си пред угрозата да прекараш остатъка от живота си зад решетките. Тази мисъл всява страх у всекиго. А за интелигентен човек като теб е същински ад.

По лицето му четеше, че е улучила пътя. Имаше разлика между това забележката да бъде направена от полицай или от някой независим. Полицайите трябваше да я изрекат, тя бе част от техниките на водене на разпит. Но ако я изречеше човек, който не печели нищо, вероятността да му въздейства бе по-голяма.

Уорд погледна Апълярд, който остана невъзмутим, и след това се обърна отново към Сам.

— Наистина ли няма друг начин?

Тя поклати глава и се възползва от несигурността му.

— Не, мисля, че няма. Имахте ли връзка с нея?

Отново напълни дробовете си с дим.

— Това ще нарани Джон. Няма ли начин да го избегнем? Винаги ми е бил добър приятел.

Сам погледна Медоуз, който поклати глава решително.

— Ако това ще бъде част от защитата ви, той е длъжен да го научи. Съжалявам.

Уорд се отпусна в стола си и затърси изход от затруднението. Знаеше, че няма такъв. Алтернативата бе да нарани приятеля си или да излежава доживотна присъда и ако признанието за връзката щеше да подпомогне шансовете му, трябваше да избере първото. Извърна поглед към Сам.

— Добре де, да. Имах връзка със Софи.

Тя се отпусна. Искаше ѝ се да се усмихне. Имаше усещането за безрадостна победа.

Шармън реши този път да се обади на Сид Буут в местното управление на разузнаването, като използва фалшиво име, а не да се среща с него на друго скапано погребение. Даде му сведенията от разчетения надпис на часовника, намерен на местопрестъплението, и го помоли да ги провери. Винаги имаше шанс да се открие произходът на някоя вещ, за да бъде идентифицирана. Шансът невинаги бе голям, но все пак съществуваше. Сид се съгласи да свърши работата, стига да има „почерпка“, както обичаше да нарича подкупите. Шармън се съгласи с готовност, стига да не беше голяма. Вече нищо не бе бесплатно. Даже и между приятели и колеги. Къде се бяха дянали лоялността и другарството, питаше сам себе си.

За голяма негова изненада Сид му даде отговор за по-малко от два часа. Обади му се вкъщи от уличен телефон. Той не обичаше да поема рискове.

— Научих нещо за надписа, който ми даде.

Последва пауза, сякаш чакаше Шармън да скочи и да закрещи от благодарност в слушалката. Но той не го направи, защото бе просто бизнес.

— Задигнат е при обир на Кингс Лин. Гадна работа, имало е и загинал.

— Продължавай, Сид. — Шармън усещаше нарастващо вълнение. — Не ме дръж в напрежение.

— Било е взлом в малко селце, Бриджфорд, но нещата се объркали. Собственикът се върнал посред нощ и хванал крадеца да тършува из чекмеджетата. Онзи го нападнал и го пребил. Човекът починал няколко дни по-късно.

— Подвели ли са някого под отговорност?

Последва пауза, докато Сид прочете данните пред себе си.

— Не, но подозират кой е извършителят.

— Кой?

Последва нова пауза, докато Буут обърне страницата.

— Някакъв скитник на име Алекс Джонсън, известен иначе като Спейд. Гадно копеле, в досието му са изброени почти всички престъпления, но най-вече прояви на насилие.

Шармън усещаше, че започва да нервничи.

— Ще дойда да взема листовете.

— Хич не си го и помисляй — засмя се Буут. — Ще се срещнем на паркинга на „Теско“ след тридесет минути и гледай да ми приготвиш голямо питие.

Стан знаеше, че има предвид сто лири.

— Там ще съм, Сид, но гледай и ти да дойдеш.

Точно се готвеше да затвори, когато Сид извика, че не е свършил.

— Детективът, който се занимава със случая, е Бил Флеминг.

Може и да си струва да поговориш с него. Часовникът още ли е у теб?

— Не — изльга той, — беше унищожен при проверката на надписа.

После остави слушалката и тръгна към колата си. Спешно се нуждаеше от информацията на Буут.

След няколкото мига, в които всички осмислиха казаното, Сам продължи:

— Защо не сте признали пред никого досега?

Медоуз го изгледа подозрително, докато тя задаваше въпроса.

— Исках да запазя паметта ѝ и репутацията на Джон. Току-що стана министър в кабинета.

Сам кимна.

— Зная. Но репутацията му със сигурност не струва колкото живота ви. Все пак нали вината не е негова.

Уорд се усмихна и запали трета цигара.

— Обществеността не го възприема точно така. Възрастен мъж, чиято по-млада съпруга му слага рога. „Няма по-голям глупак от стария глупак.“ Нали знаете какво ще си кажат. А Джон струва повече от това.

Сам му съчувстваше, но не бе удовлетворена.

— Тогава защо изобщо сте имали връзка?

— Бяхме привлечени един от друг — сви рамене той. — Нищо особено. Не сме възнамерявали да избягаме заедно. Просто в онзи момент ни се струваше оправдано и бяхме много внимателни. Но нямаше да продължи много дълго.

— Кога я видяхте за последен път?

Той се поколеба за момент, като с поглед поиска от адвоката разрешение да говори, а после реши сам.

— В нощта, когато бе убита.

Медоуз се намести неудобно на стола си, ставаше много заплетено.

— Защо тогава? — продължи разпита Сам.

— Джон бе на някакво парти на Камарата на общините. Роджър — работникът, почиваше тази нощ, май беше в Лондон, затова къщата бе на наше разположение. Беше хубаво.

Медоуз се намеси внезапно, тъй като се чувстваше малко пренебрегнат и недоволен от разоя на събитията.

— Вързахте ли я, преди да правитеекс?

Уорд го изгледа кръвнишки.

— Ако пак ме прекъснете, ще спра.

Сам се обърна и вдигна ръка, за да накара инспектора да замълчи, преди да съсипе всичко. Обърна се отново към Уорд, който все още изглеждаше раздразнен от намесата на Медоуз.

— Правихте лиекс?

Той кимна, преди погледът му да мине край нея и да спре на Дик.

— И си беше нормално и старомодно, без никакви екстри.

Инспекторът го изгледа безучастно, без други забележки.

— В нея ли свършихте?

Уорд взе четвърта цигара и започна да я пали. Впил очи в пакета на масата, той отвърна:

— Да, и не веднъж.

Сам знаеше, че въпросът е труден, но трябваше да го зададе.

— Това не беше ли малко опасно?

— Защо? — изгледа я подозрително той.

— Не се ли придържахте към безопаснияекс?

— Тя вземаше хапчета, а никой от нас не смяташе, че представляваме заплаха един за друг. А и без презерватив е по-хубаво.

— Мислех, че господин Кларк се е надявал да имат деца.

— Така беше — сви рамене той. — И тя искаше да му роди деца, но не толкова скоро. Както казах, връзката ни не беше трайна.

— По кое време си тръгнахте?

— Около полунощ.

— В какво състояние беше тя, когато я оставихте?

Замисли се над въпроса за момент, сякаш си припомняше усещанията.

— Беше добре. Малко нервна, но напълно доволна.

— Работникът беше ли се върнал?

Отново се замисли.

— Не зная, не го видях. Не си спомням да е светело.

— Тя беше ли облечена? — продължи Сам.

Уорд поклати глава.

— Не, беше с копринена нощница... — Направи пауза за няколко минути и мислено отново се върна към въпросната нощ, а лицето му се смекчи при спомена. — Изглеждаше прекрасно.

Сам почака, като размишляваше какъв да бъде следващият въпрос.

— Сигурен ли сте, че наоколо не е имало и някой друг, когато напуснахте къщата?

Той бавно поклати глава, а умът му прехвърляше видяното през онази нощ като на видеофайл в забавен каданс, сякаш търсеше точния кадър. Не откри нищо. Поклати глава решително.

— Нямаше нищо, никого. — После, като че ли току-що му бе хрумнало, добави: — Всъщност имаше нещо...

Сам веднага скочи.

— Какво?

Уорд направи пауза, несигурен в основанията си и питайки се дали си струва да го сподели.

— Нещо я тревожеше, и то много.

— Какво например?

— Не зная — сви рамене той, — но имах чувството, че бе някак си нервна.

— Съпругът ѝ?

— Не, не беше той. — Уорд тръсна глава енергично. — Джон не би наранил и муха. На него само устата му е голяма, ако ме разбирате. Не, беше някой или нещо друго.

— Но нямате представа какво? — въздъхна Сам.

— Ако имах, щях да ви кажа — сви рамене мъжът.

Тя знаеше, че говори истината. Но се питаше каква би могла да е причината за беспокойството на госпожа Кларк. Може би срещата с психоаналитика Анди Хърман по-късно тази седмица щеше да разкрие нещо. Най-после можеше да обясни наличието на неговото ДНК у мъртвата. Сега трябваше само да докаже, че сношението е било доброволно и че Уорд казва пълната истина.

Ако пътуването до „Линкълн“ беше неприятно, то на връщане бе още по-лошо. Сам си купи списание от един павилион за вестници, така че разговорите щяха да бъдат още по-ограничени от преди. Дори бе помолила Медоуз да свали найлоновата му опаковка. Алергична към найлон или други такива глупости.

Медоуз бе облекчен от тишината. Не му бе нужно занимание, вече си имаше достатъчно грижи. Сякаш бе между два свята. Информацията, която Уорд бе дал на Сам, бе интересна и обясняваше наличието на неговото ДНК у жертвата, но той можеше и да лъже. Имаше достатъчно време да го съчини през дългите дни, прекарани в килията — хората, особено такива като Уорд, наистина много размишляват, когато са затворени. Вероятно бе получил и съвет от съкилийници. Проблемът бе, че това действително помагаше за защитата му, а отговорността бе негова. Какво, по дяволите, щеше да каже Адамс? Медоуз започваше да съжалява, че бе послушал Шармън.

И все пак сега, за разлика от преди, се съмняваше, и то сериозно, във вината на Уорд. Не беше просто заради ДНК, а и заради обяснението за възлите. Ето какво бе премълчал Шармън. Бе благодарен, че поне не се налага да се върне при копелето с протегната за милостиня ръка и да проси сведения.

Изведнъж гласът на Сам прекъсна мислите му.

— Къде бяха открити въжето и списанията?

Медоуз обрна очи към нея, несигурен дали да отговори — в края на краищата тя беше негов враг. Но от друга страна, вече знаеше достатъчно, за да го натопи, така че какво толкова.

— В градинската му барака.

— Какво, и въжето, и списанията? — изненада се тя.

Той кимна, а патоложката продължи упорито с въпросите си.

— А бараката беше ли заключена?

Медоуз сви рамене, опитвайки се да си спомни, но не можеше.

— Нямам представа.

— Значи всеки би могъл да се вмъкне вътре и да подхвърли тези работи. Имам предвид, ако не е била заключена. Значи не са влизали с взлом?

— Не. — Започваше да се чуди накъде биеха всичките тези въпроси.

— Значи уликите може да са нагласени? — Сам започваше да напомня на адвокат на защитата.

— Може, но не бяха. Не забравяй отпечатъците по чантата, в която бяха списанията със садистична тематика. Със сигурност са негови.

Тя кимна заинтересувано.

— Някога чел ли си женски списания?

— На такъв ли ти приличам? Я не се занасяй! — изсмя се презрително инспекторът.

Сам му се усмихна и му показва найлоновата опаковка, която бе свалил от любимото й списание.

— Но твоите отпечатъци са навсякъде по лъскавата му повърхност. Значи трябва да си го чел.

Медоуз се вгледа в нея, впечатлен и списан едновременно. Ако някога ѝ се приискаше да зареже медицината, помисли си той, от нея можеше да излезе страхотен адвокат.

След три дни почти непрестанна работа Питър Хъд най-после бе приключил. Творението му бе необикновено във всеки смисъл на думата. Обикновено градеше реконструкцията около действителния череп, но след като бе лишен от тази възможност, трябваше да го стори по памет и докосване. В процеса на работа той спираше от време на време и опипваше глината под пръстите си, опитвайки се да си представи черепа на мъртвата и усещането за него. Единственият му голям проблем бе Фиона. Първо тя идваше и не спираше да се оплаква, а после спря да идва и провеждаше само глупави кратки телефонни разговори, в които му съобщаваше с кого е и какво можели да правят по-късно. Само бълфираше, достатъчно добре я познаваше. Обичаше да си приказва, но не и да действа. И все пак я оставяше да се забавлява, като се преструваше, че се дразни и ревнува. Изглежда, това я устройваше.

Изненадан бе колко време и енергия бе вложил в изработването на главата. Почти не спираше за храна и сън, само работеше, решен да я завърши и да види как в действителност е изглеждало момичето от моргата. Отначало си мислеше, че се старае да спази срока на доктор Райън, тя изглеждаше така запалена, но после времето си вървеше, а той ставаше все по-обсебен от работата и осъзна, че го прави заради себе си. Може би Фиона го бе почувствала. Понякога беше доста избухлива, но поведението ѝ в момента бе нетипично. Обикновено бе толкова спокойна. Вероятно, мислеше си той, е започнала да ревнува от връзката му с мъртвото момиче. Всъщност, откакто бе с нея, никога не бе поглеждал друга. Сега обаче в живота му имаше жена, е част от жена, но тя заграбваше всичкото внимание, дължимо на Фиона. Не искаше да я загуби все пак, затова реши да ѝ се реваншира по-късно. След завършването на главата щеше да има повече време за нея, а новата му „любовница“ щеше да бъде прогонена обратно в моргата на доктор Райън, за да прекара там дните си, докато открият самоличността ѝ.

Още няколко движения с ножа и бе готова. Хъд се отдръпна и се вгледа в работата си. Обиколи я, попипвайки тук-там, като се опитваше да оправи това или да придаде вянрата пропорция. Искаше доктор Райън да е доволна от свършеното. И все пак най-много желаше

самият той да е доволен. Проблемът бе, че колкото повече я гледаше, толкова по-неудовлетворен се чувстваше. Нещо липсваше, но не знаеше какво. Също като в приказката за Мечо Пух — колкото повече се взираше, толкова повече го нямаше. Все пак бе сигурен, че има добра прилика и най-малкото щеше да помогне при идентифицирането на горкото момиче. Наистина беше красавица. Каква загуба! Знаеше, че има определени неща, които дори и неговият гений не би могъл да постигне, и си задаваше въпроси.

Какъв цвят са били очите ѝ? Колко дълга и гъста е била косата ѝ, каква е била усмивката ѝ?

Започваше да се чуди и за личността ѝ. Дали е била щастлива и весела? Кого е обичала и кой я е обичал? Била е почти на неговите години. Дали не е било възможно самият той да я обикне? Не се съмняваше, че би могъл. Но дали тя би отвърнала на чувствата му? Знаеше, че повечето жени го правеха заради артистичната му натура. Е, заради това и заради момчешката му хубост, разбира се. Колкото и странно да бе, съзнаваше, че Фиона е права. Влюбаше се в това мъртво момиче. Като мъж, обсебен от картина, той бе запленен от един натрапчив образ. Преди да покрие творбата си с влажен парцал, взе фотоапарата и засне главата от всеки ъгъл, за който се сети. Ако покъсно тя трябваше да отиде при доктор Райън, поне щеше да я има за спомен. Можеше дори да направи друга по снимките. Но тогава просто щеше да се сблъска със същия проблем. Как изкуството улавя същината на една личност? В отговора се състоеше разликата между посредствеността и гения.

Най-сетне, удовлетворен, че има всички снимки, които желае, вдигна влажния парцал и го положи върху главата, след което слезе по стълбите, за да се обади на патоложката от телефона на стълбището.

Медоуз остави Сам в къщата ѝ. Когато отбиваха по алеята, забелязаха стария форд на Шармън, паркиран до вратата. Дик изгледа първо него, после и спътницата си.

— Искаш ли да вляза? За да се уверим, че ще се държи подобаващо.

Тя се взря в колата му през задното стъкло. Наистина беше неговата, но от собственика ѝ нямаше и следа и се питаше къде ли е.

Обърна се към Медоуз.

— Не, няма нищо, съвсем способна съм да се справя със Стан Шармън.

— Е, щом си сигурна — кимна той.

Истински се радваше на решението й. Последното нещо, което му се искаше сега, бе да се сблъска с бившия си партньор.

— Сигурна съм. Благодаря ти за днешния ден. Надявам се, че не ти е дошло множко. Зная, че пое риск.

Усмихна й се. Това бе единственият път, доколкото си спомняше, когато Медоуз ѝ се бе усмихвал.

— Определено ми даде няколко теми за размисъл, доктор Райън. Преди нещата изглеждаха много по-прости.

„Почти комплимент“, помисли си Сам.

— Ще кажеш ли на Адамс?

— Трябва — кимна той. — Но засега ще го поотложа, за да съм сигурен, че ще му го поднеса по подходящ начин. Нали разбиращ?

Разбираще го.

— Успех!

Той кимна в знак на благодарност, а тя излезе от колата и тръгна към входната врата. Изчака я да влезе благополучно и най-сетне потегли.

След като се прибра, Сам нахрани Шоу, преди да ѝ е отхапал крака, и се запъти към задната градина да намери Шармън. Той седеше на най-високото място, на любимата ѝ дървена пейка с изглед към полята. Чу я да приближава.

— Страшно ми харесва къщата ти, има невероятна гледка.

Сам седна до него.

— Благодаря ти, и на мен ми харесва гледката. Една от причините, поради които я купих.

След като приключиха с незначителния разговор, Шармън започна по същество.

— Как мина? Медоуз се държа прилично, нали?

— Безупречно. И мина добре.

Той бавно извърна поглед към нея.

— Е, какво откри? Имаш доста самодоволен вид.

Наистина изпитваше самодоволство, но се разтревожи, че си е проличало. Опитваше се да контролира чувствата си.

— Уорд призна, че е имал връзка със Софи Кларк и че е спал с нея в нощта, когато е била убита.

Шармън отново насочи поглед към полята.

— Сериозно? Почти го бях отгатнал. Но това все пак не означава, че не я е убил, нали?

Тя се съгласи, но с известна резервираност.

— Не, не означава, но обяснява наличието на неговото ДНК у нея. Сигурна съм, че е невинен.

Шармън изръмжа.

— И аз, но не ние трябва да бъдем убедени, нали?

— Освен това не се занимава с корабоплаване и никога не е бил скаут.

— Зная — кимна Стан. Сам го изгледа въпросително. — Дик ми каза. Още нещо?

— Според мен успях да убедя Медоуз, че въжето и списанията може да са били подхвърлени в бараката на Уорд. — Шармън кимна доволен. — Но има и още нещо, което не споделих с Дик.

Той отмести очи от полето и ги извърна към нея.

— Какво?

— Изведнъж разбрах, докато разговарях с Уорд, защо филтрите на всички цигари, които намерихме на местопрестъплението, бяха откъснати.

Шармън не отговори, просто чакаше нетърпеливо Сам да му обясни.

— Убиецът не е искал неговото ДНК да бъде открито по тях, затова ги е приbral. Бил е наясно, че установяването на разликата между него и онова, което намерихме в тялото й, ще ни наведе на мисълта за намесата на друг човек.

Той се взря в нея за момент, после се наведе и я целуна по бузата. Сам бе изненадана и поласкана и усети, че се изчервява леко.

— А ти откри ли нещо? — попита го, като се опита да прикрие объркването си.

— Само това, че часовникът е бил откраднат от човек на име Спейд, който понастоящем се издирва във връзка с убийство, съпътстващо кражбата.

Сам се ококори.

— Божичко! В тази история пък нищо не е ясно! Има ли някакъв шанс да открием този тип?

— Направих някои сондажи, може да получа резултат. Проблемът е, че всичко това не е станало в Кингс Лин и е малко извън моя периметър.

Сам бе все по-заинтригувана.

— Откога те беспокоят полицейските граници? Както и да е, какви сондажи си направил?

— Познавам неколцина скитници, които ми дължат някоя и друга услуга — отвърна скромно той. — Ще видим.

Май познаваше доста хора, които му дължаха по няколко услуги. Сам често се питаше дали не преувеличава. Но вероятно не бе така.

— Нещо друго?

— Не е ли достатъчно? О, да, има още нещо. Трябаше да платя двеста лири за тази информация. Ако наистина ще делим по равно, дължиш ми една стотачка.

— Чудесно, взе ли разписка?

Шармън я изгледа навъсено.

— Само се пошегувах.

Докато седяха, потънали в размисъл, телефонът в къщата внезапно иззвъня. Сам бързо тръгна надолу по пътеката към кухнята и го вдигна. Беше Хъд. Когато приключи с разговора, тя се върна обратно по пътеката при Шармън.

— Беше Питър Хъд. Завършил е главата. Искаш ли да дойдеш с мен да хвърлиш едно око?

При неизменното натоварено движение в Кеймбридж им бе нужен малко повече от час, за да стигнат до „Тринити“. Сам все още имаше добри отношения с главния портиер и той ѝ разреши да паркира в Ню Корт. Докато вървяха към стълбище „И“, един глас изведенъж извика към тях от отсрешната страна на двора.

— Хей, почакайте! Ще се кача с вас.

Двамата спътници се обърнаха и видяха Питър Хъд да тича към тях със сандвич в ръка.

— Съжалявам, че не бях тук, излязах да хапна нещо. Е, искате ли да я видите?

Шармън остана равнодушен, но Сам кимна почти развлнувано.

— Благодаря ти, че свърши толкова бързо. Доволен ли си от резултата?

Художникът ги поведе по стълбището.

— Да. Смятам, че това е една от най-добрите ми творби.

Шармън се намеси.

— Поздравления, но прилича ли на нея?

Хъд стигна до вратата и пъхна ключа.

— Това не е точна наука, разбира се, но мисля, че да.

Отвори и пристъпи вътре. Докато влизаше, зяпна и от гърлото му се откъсна драматичен вик.

— Кой, по дяволите, е извършил това?

Шармън и Сам си проправиха път покрай него. Когато влязоха, видяха причината за нещастието му. Главата бе бутната на една страна, а лицето бе накълцано на парчета с ножа за глина и от него не бе останало достатъчно, за да свърши работа при разпознаването.

Докато Шармън наблюдаваше, явно раздразнен от събитията, Сам коленичи до разстроения творец.

— Имаш ли представа кой може да е го е направил? — Виждаше, че малко му остава да заплаче.

— Не, никаква — поклати глава той.

— Стаята ти беше ли заключена, когато излезе?

Той кимна.

— Нали видяхте, че отключих, когато се върнах.

— Кой друг има ключ?

Хъд отново поклати глава и повдигна в ръце късчетата глина, след което отново ги пусна на пода.

— Никой, абсолютно никой.

— Нито дори Фиона?

Художникът се изправи, вдигна ръце и се опита да залепи отломките отново към главата. Сам му помогна.

— Не би го направила. Зная, че може да е малко ревнива, но не е и злонамерена. Освен това тя няма ключ.

— Сигурен ли си? Възможно ли е да си й го дал някога и да не ти го е върнала още?

— Да, сигурен съм. Вижте, при мен идват доста голи модели, не исках Фиона да си направи погрешни изводи.

„Или пък правилни“, помисли си Сам цинично.

Шармън закрачи из стаята.

— Липсва ли нещо?

Хъд се огледа.

— Видимо не. — Приближи се до голям люлеещ се стол в далечния край на стаята и взе една червена възглавница, която седеше в ъгъла му. Под нея имаше висококачествен фотоапарат с някакъв специален обектив. — Photoaparatът е тук, това е добре. — Насочи поглед към Сам. — Направих й някои снимки, преди да я покрия. Лентата трябва да е все още вътре.

Сам му издърпа фотоапарата почти инстинктивно, страхувайки се да не загуби ценното му съдържание.

— Ще ги дам да ги проявят, може ли?

Хъд кимна. Нямаше голям избор, след като тя бе решена да задържи апаратата и филма.

Шармън отново се взря в стаята.

— Сигурен ли си, че нищо не липсва?

Хъд проследи погледа му.

— Напълно.

— Тогава извършителят е дошъл тук единствено за да разруши главата. Явно някой е по петите ни. Трябва да разберем кой.

Художникът беше обезпокоен от прямото съобщение на детектива.

— Нали не съм в опасност?

— Вече не. Човекът си е свършил работата, за която е дошъл. Добре че не си бил тук обаче, защото е можело да те нападне.

Хъд изведнъж седна с подкосени крака, осъзнал напълно възможните последствия от инцидента.

— Добре че не е знал за снимките, иначе щеше да се позабави. Тогава щяхме да те стържем от пода като глината.

Като забеляза нарастващото беспокойство на Питър, Сам се обърна към Шармън:

— Достатъчно, Стан, остави го на мира. Не забравяй, че ни направи услуга.

Полицаят вдигна ръце и възнегодува.

Тя прекоси стаята и седна до художника.

— Слушай, не обръщай внимание на голямото черно чудовище ей там, изобщо не си в опасност. Ако някой е застрашен, то това съние със Стан и да се надяваме, че ще се добере първо до него. — Шармън ѝ се ухили. — Тъй като не е успял да свърши онова, за което е дошъл, може и да се е издал, затова се съмнявам да се върне. Хайде да проявим тези снимки и да видим какво има на тях. Вероятно ще можем да отбележим някакъв напредък в идентифицирането на момичето, а това ще ни приближи и към откриването на убиеца ѝ.

Хъд я погледна.

— Мога ли и аз да получа копия от тях?

— Няма проблем — кимна тя.

Той не бе свършил.

— Ако откриете коя е и се натъкнете на истински нейни снимки, бих искал да дойда да ги видя.

С периферното си зрение Сам видя, че Шармън поклаща решително глава, но не му обрна внимание.

— Разбира се, че може. Да се надяваме, че ще е възможно най-скоро.

Докато шофираха бавно по моста на „Тринити“ към задните ливади, Сам насочи очи вляво към прекрасната гледка на колежа „Сейнт Джонс“. Често си мислеше, че от този ъгъл той е най-красивият колеж в Кеймбридж. Нищо чудно, че Хитлер е пожелал да го използва за щабквартира след нашествието си в Англия. Но повечето от колежите в града, каза си тя, имаха поне една малка част, която не можеше да бъде описана без употребата на суперлативи. Всички бяха красиви и въздействащи по свой собствен начин. Докато продължаваше да се възхищава на „Сейнт Джонс“ през опасаната от дървета улица, пронизващият глас на Шармън прекъсна мислите ѝ.

— Появява ли му?

Сам извърна поглед към него, питайки се за миг за кого говори. После, след като се съсредоточи, се досети.

— Да, повярвах му. Защо да се съмнявам?

Той явно не бе така сигурен.

— Просто ми се стори странно. Кой, по дяволите, би могъл да знае, че той изработва тази възстановка, да има сведенията и

решителността да я унищожи? А и би трябвало да разбира, че така само ще ни позабави.

— Кой знае? Но не мисля, че Хъд има нещо общо с това, иначе защо би направил снимките. Нали и само те са ни достатъчни всъщност?

Шармън кимна несигурен.

— Предполагам, че да. И все пак нещо не се връзва.

Докато пътуваха към „Парк“, той внезапно пое по друг път и се отдалечи от болницата. Обърна се към него смутена.

— Къде отиваме?

— В апартамента ми — отвърна ѝ, без да се обръща.

— Мога ли да попитам защо? — Надяваше се, че не е издала тревогата си.

— Не се притеснявай, докторе, зная си мястото, в пълна безопасност си.

Тя се опита да изкаже възмущение.

— Нямах това предвид!

— О, да бе, как не! Причината да отидем до апартамента ми е, за да ти покажа нещо, което би представлявало интерес. Исках да го видиш. — Тя кимна, но той чувстваше, че все още е неспокойна. — Повярвай ми, Сам, като имам предвид миналото ти и мястото, където живееш, водя те у дома само защото смятам, че е важно. Иначе не бих се оставил да бъда прицел на критика, след като зная, че ще разкрия недостатъците си.

Отговорът я засрами.

— Добре, да видим какво имаме.

Пътуването до дома му отне по-малко от десет минути. Тя забеляза контраста между разкоша на колежите и малко мрачния жилищен комплекс с общински сгради, в който се озова. Някои части все пак бяха приятни, имаше кътчета, които обитателите се бяха опитали да превърнат в колкото се може по-порядъчни места. При цялото си старание обаче не бяха успели напълно да заличат чувството на упадък, натрапващо се навсякъде из района.

Апартаментът на Шармън бе на третия етаж на жилищен блок, наречен „Мартин Лутер Кинг Тауърс“. Намираше се в една от най-добрите части на комплекса и се охраняваше двадесет и четири часа от пазач и няколко видеокамери. Жилището бе по-хубаво и интересно,

отколкото бе очаквала. Сам считаше, че повечето полицаи са еднообразни и им липсва въображение или притегателна сила и смяташе, че домовете им си приличат като живота им. Но апартаментът на Шармън не бе такъв. Беше светъл и просторен, с подобаващи тапети, килими и завеси. По стените имаше съвременни картини, интересни стъклени и порцеланови съдове по полиците и над дузина готварски книги в кухнята. Но най-впечатляващите предмети бяха десетките малки и големи изрисувани войници, подредени на полкове из апартамента. Имаше и множество купи и почетни значки, напомнящи различни конкурси за изобразително изкуство от Великобритания и почти всяка европейска страна.

Шармън влезе в кухнята и сложи чайника.

— Кафе?

Сам вдигна поглед.

— Да, моля! — Реши да се пошегува. — Не знаех, че си играеш с войничета, Стан. Не си ли малко старичък?

Той се върна в стаята.

— Не си играя с тях, оставям това на военачалниците. Рисувам ги. Това ме отпуска и успокоява разсъдъка ми.

Приближи се до лавиците с книги, където бяха разположени много от тях, и взе един особено красив офицер от кавалерията. Подаде го на гостенката си.

— Много е хубав, нищо чудно, че си спечели толкова много купи.

— Седемнадесети кадрил, 1854 г., щурмът на „Бригадата на Светлината“. Едно от най-големите военни поражения, претърпени от британския кавалерийски полк, и в същото време най-славно и паметно събитие.

— „Половин левга, половин левга напред, в долината на смъртта навлязоха със своите коне.“

— Тенисън?

— А, и от поезия разбиращ? — Сам бе впечатлена.

— Само ако е военна. — Шармън се отправи обратно към кухнята.

— Някои от най-въздействащите лирически творби в света се дължат на ужасите на войната.

Той се появи отново с две големи чаши кафе, от които се издигаше пара.

— „Лежим тук мъртви, прегърнали смъртта, избегнали позора на родната земя.“

Подаде на Сам нейната чаша, докато тя се опитваше да си припомни автора на стиховете. Накрая се предаде. Стан бе вътрешно зарадван, че накрая е успял да я надмине.

— Мислех, че ще го познаеш, Сам. А. Е. Хаусман, стар възпитаник на „Тринити“.

Тя му се усмихна. Добре де, едно на нула за него, но бе достатъчно впечатлена, за да се зарадва. Отпи от кафето си.

— Предполагам, че не си ме довел само за да ми покажеш войничетата си, така че какво искаше да видя?

Шармън се приближи до видеото и пъхна вътре касетата, открадната от дома на Роджърс.

— Сметнах, че трябва да видиш това. Не е много приятно, така че те съветвам да се стегнеш.

Пред очите ѝ се занизаха най-грозните картини на изнасилване, содомия, мъчения и накрая убийство. Стори ѝ се толкова жестоко и ужасно, че се наложи да се извърне и да помоли Стан да изключи видеото.

— Автентичен ли беше?

— Боя се, че да. Филмите идват от Източна Европа. От отдела за борба с порока смятат, че са правени в Босна по време на войната. Имало е много пленини жени и никой, който да спре изdevателствата.

— Ами Обединените нации?

— Я не се занасяй — тръсна глава той.

— Колко такива записи има?

— Хиляди, включващи стотици жени. Някой прави бизнес от това.

Сам отпи голяма глътка от вече изстиналото си кафе.

— Къде намери този?

Стан се изправи и взе чашата ѝ с намерението да ѝ направи друго кафе.

— От работника на Кларк. Държи ги в апартамента си. Успях да открадна само тази, но имаше още много.

— Откъде се снабдява с тях? — извиси глас тя към кухнята.

— Все още не зная, трябва пак да го посетя. Сигурен съм, че ще ми сътрудничи, ако го помоля любезно — провикна се Шармън в отговор.

Сам знаеше какво точно означава според Шармън „да го помоли любезно“, но не възрази. Ако някой заслужаваше да бъде сритан, то това бе Роджърс. Не можеше да си спомни да е била по-ужасена от нещо в живота си, а хората правеха пари от това. Накъде вървеше човечеството, по дяволите?

Шармън се появи с нови две димящи чаши.

— Добре ли си?

Тя кимна, но не се чувстваше добре, бе дълбоко потресена и ужасена от онова, което ѝ бе показал. Докато поемаше чашата от ръцете му, на вратата се почука. Стан отвори. В стаята влезе младо и привлекателно момиче, което я погледна заплашително.

— Коя е тая, по дяволите, някоя от твоите мръсници ли?

Изгледа го ядосано.

Сам бе стъписана и объркана, докато той изглеждаше развеселен от всичко това.

— Кейт, бих искал да се запознаеш с доктор Райън, за която съм ти разказвал. Сам, това е приятелката ми, Кейт.

Сам се изправи и подаде ръка.

— Радвам се да се запознаем, Кейт, или поне така мисля.

Момичето се изчерви и ѝ подаде ръка.

— Съжалявам, доктор Райън, просто си помислих, е, нали знаете какво. Извинете.

Патоложката остави чашата си на масата и се обърна към подсмихващия се Шармън.

— Ще ви оставя насаме тогава. Обади ми се, когато се видиш с Роджърс, за да ми кажеш какъв е резултатът, чу ли?

— Добре — кимна той. — Извинявай за Кейт, малко е избухлива и доста пряма понякога.

Сам насочи поглед към все още притесненото момиче.

— Налага се да е такава, след като е с теб.

Шармън трябваше да чака повече от половин час, преди Роджърс най-после да се прибере в апартамента си. Беше паркирал в далечния

край на улицата, за да може да наблюдава къщата добре, без обитателите ѝ да могат да го виждат. След като мъжът се върна, изчака няколко минути, за да го остави да се отпусне, преди да спре на алеята зад неговия рейндже ровър. Излезе от колата, отиде до полуотворената врата и почука. Роджърс се показва почти веднага и го изглежда ядосано.

— Питах се дали ще се появите отново. Не сте никакъв шибан журналист, обадих се въввестника.

Без да изчака отговор, сви пестник и замахна към лицето на Шармън. Той отстъпи встрани и го контрира със своя юмрук, като го уцели точно под ребрата и му изкара въздуха. Мъжът се сгърчи на земята, притискайки корема си, мъчейки се да поеме въздух. Сграбчи го за задната част на якето, вдигна го и го завлече по пода до дневната, където го стовари на килима. После се върна в коридора, за да затвори вратата.

Когато влезе отново в дневната, завари Майкъл да се мъчи да се изправи на крака, хванат за масичката за кафе. Отсечен ритник точно зад десния бъбрек го запрати отново на пода и сложи край на този опит. Мъжът лежеше проснат, държейки се за гърба и викайки от болка. Докато той се гърчеше, Шармън настъпи тежко врата му, пресече притока на въздух и започна да го души. Остана така няколко мига, като натискаше силно и затрудняващо дишането на вече изтощения човек. След като резултатът от дадения урок го удовлетвори, отпусна крака си.

— Ще ви задам поредица от въпроси, господин Роджърс, и единствено от отговорите ви зависи колко силно ще притискам крака си към гърлото ви. Разбирате ли?

Отново увеличи натиска. Задушавайки се, Майкъл направи безплоден опит да отблъсне крака му. Накрая, приел поражението си, даде знак, че е разbral. Шармън му се усмихна заплашително.

— Откъде взехте касетите?

— Какви касети?

Усили натиска, преди да размаха пред лицето му касетата, която бе откраднал.

— Да опитаме ли отново?

— От Интернет. — Човекът изглеждаше отчаян.

— Грешен отговор. — Натисна силно отново.

— Така е — отвърна той, давейки се, — ще ви дам адреса на уебстраницата, за да проверите сам.

Шармън леко отпусна крака си.

— Колко касети имате?

— Шест, всичките са ей там, вижте. Не съзnavах какво получавам. Сториха ми се малко пресилени, не съм ги гледал всичките.

Шармън извърна поглед и ги видя, подпрени до видеото.

— Сигурен ли сте, че това са всичките?

Отново понатисна, колкото да напомни на Роджърс кой командва.

— Да, да. Вижте, това са всички. И между другото, кой сте вие, по дяволите?

Въпреки че пренебрегна въпроса, Стан бе доволен от отговора на мъжа. Свали крака си от врата му, прекоси стаята и взе записите. Прокара ръка инстинктивно под шкафа, на който седяха телевизорът и видеото. Естествено, там имаше скрита касета. Издърпа я и я погледна. Въпреки болката, Роджърс го наблюдаваше внимателно и напрегнато.

— Тази я оставете, тя не е от тях.

Шармън я сложи при останалите.

— Щом не е, значи няма да имате нищо против да я прегледам, нали?

Удовлетворен, че е взел всички записи, откъсна един лист от джобния си бележник, извади химикалка от най-горния си джоб и му ги хвърли на пода.

— Напишете ми необходимия адрес.

Роджърс изпълни заповедта веднага. Подаде му бележката и се срина отново на земята. Стан се наведе над него.

— Ако нещо в тази бележка не отговаря на истината, ще се върна. Ясно ли е?

Роджърс кимна.

— Хубаво. Значи повече няма да се видим, нали?

Майкъл поклати глава.

Шармън обърна гръб на проснатата на пода фигура и си тръгна.

Когато се върна вкъщи, реши веднага да прегледа записите. Колкото по-скоро ги видеше и се убедеше, че на тях няма нищо особено интересно, толкова по-скоро можеше да ги предаде на Пана от

отдела за борба с порока, заедно с името и адреса на Майкъл, и да го остави да се занимава с останалото. Надяваше Роджърс да гnie в затвора с години. Тази вечер имаше среща с Кейт, но й се обади по мобилния телефон и я отложи. Не бе доволна от решението му, но бе готова да се примери. Най-много харесваше непредвидимостта му, така че едва ли можеше да се оплаче.

Той си направи кафе и пъхна във видеото първата касета. Беше подобна на предишната. Млади момичета бяха нападани, изнасилвани, измъчвани и накрая убивани по различен начин. Записите му напомняха на сериите „Петък, тринацсети“, но ужасите бяха истински. Когато стигна до четвъртата касета, вече му се гадеше от всичко това. Изправи се да изключи апаратурата, допускайки, че останалите ще са подобни. Но изведнъж бе прикован на място. След като записът свърши, вместо да остане черен, на екрана се появиха кадри на покойната Софи Кларк. Явно бяха заснети тайно иззад стени и храсти. Някои я показваха да плува в басейна по бански или просто да се пече на шезлонг. На други се разхождаше из градината със съпруга си или с Уорд или просто се занимаваше с градинарство сама. Онези, които го заинтересуваха най-силно обаче, бяха направени очевидно от дървото срещу прозореца на спалнята ѝ. Тя бе записана как се съблича („Наистина е била красива“, помисли си Стан), после в стаята влезе мъж. Разпозна го веднага — беше Уорд. Двамата започнаха да се любят и продължиха, докато касетата свърши около петнадесет минути по-късно. Сексът бе страстен и за своя голяма изненада Шармън усети, че се възбужда. Превъртя набързо другите касети, за да види дали няма нещо друго, но бе разочарован. Явно Роджърс държеше ключа към целия случай. Трябваше да се върне и бързо да говори с него отново. Този път щеше да му се наложи да си понапрегне паметта повече.

Преди това остави шест от филмите в отдела за борба с порока заедно с обяснителна бележка до Пана. С касетата, на която бе записана Софи Кларк, отиде у Сам, но първо й се обади, за да се увери, че си е вкъщи. За негова голяма изненада тя го бе поканила на вечеря. Това би забавило срещата му с Майкъл и разпита, който нямаше търпение да завърши, но възможността му се струваше твърде хубава, за да я пропусне. Освен това имаше отличен шанс да ѝ покаже какво е

открил и да го обсъди с нея, преди да се върне при Роджърс, за да му измъкне истината с бой.

Лампичката на охраната присветна и докато той паркираше, котката на Сам се втурна от сенките в храсталака в далечния край на алеята. Опита се да я повика, но както собственичката ѝ, Шоу ценеше независимостта си и не му обърна внимание.

Сам се появи на вратата, преди Шармън да успее да почука. Усмихна ѝ се топло, преди да ѝ подаде бутилка вино, видеокасетата и грижливо опакован подарък изненада.

— Какво е това? Наистина не беше нужно. — Тя бе зарадвана и трябваше да се бори с изкушението да го целуне по бузата. — Влизай, но и за миг не си помисляй, че мога да бъда лесно спечелена с подаръци.

Стан ѝ се усмихна, прекрачвайки прага.

— Зарежи тая мисъл.

Сам се бе подготвила внимателно. От количеството готварски книги по лавиците в дома му бе заключила, че обича готвенето и добрата храна, затова не искаше да покаже недостатък, особено пред един мъж. Той изяде всичко сервирано и изглежда, искрено го хареса. Прекараха приятна вечер. Накрая взе касетата, която ѝ бе дал на входа, и я пъхна във видеото. После седна на дивана до нея.

— Стан, това не е поредният филм с удушавания, нали? Не бих издържала още един такъв.

— Само гледай — поклати глава той.

Сам се съсредоточи, когато еcranът светна. Бе искрено смяяна от внезапната поява на кадрите със Софи Кларк. Остана още по-втрещена от сексуалния акт с Уорд.

— Откъде я взе?

— От апартамента на Роджърс. Беше скрита под телевизора.

— Какво каза, когато я намери?

— Беше малко нервен, но не особено. Мисля, че му имаше нещо на гърлото.

— Значи, ще го посетиш отново?

Шармън се усмихна и кимна.

— Това ще бъде първата ми работа сутринта. Сега той е заподозрян, като Уорд.

— Значи това ще разбуни духовете.

Преди Шармън да успее да каже нещо повече, на входната врата се почука силно. Бе изненадана и хвърли око на часовника си. Минаваше полунощ. Кой, по дяволите, можеше да е? След като се изправи, тя тръгна към вратата и я отвори. За голяма нейна изненада отпред стояха Адамс, Медоуз и поне шестима униформени полицаи. Главният инспектор заговори пръв.

— Добър вечер, доктор Райън. Тук ли е Стан Шармън?

Преди да усети, Стан вече бе до нея.

— Тук съм, какъв е проблемът?

Адамс го изгледа право в лицето.

— Станли Шармън, арестувам ви за убийството на Майкъл Джон Роджърс. Имате право да мълчите...

Сам погледна шокирано първо Шармън, после отново Адамс. Това беше нелепо — трябва да имаше някаква грешка. Но нямаше. Главният инспектор пристъпи в коридора и хвана Шармън за ръката. Той се дръпна и полицайтите отвън бързо се втурнаха към него. Сам нежно хвана другата му ръка.

— Няма нищо, Стан, ще се оправим.

Той я погледна и в този момент сякаш всичкият гняв го напусна. Протегна ръцете си и Медоуз, който не желаеше да поема рискове, бързо му закопча белезниците и го поведе навън към очакващия ги микробус. Докато си тръгваха, Адамс се обърна към нея:

— С теб ще поговорим по-късно.

Сам искаше да му отвърне, но ѝ се стори, че моментът и мястото не са подходящи, а и бе разстроена от развоя на събитията, затова го отмина. Върна се в дневната, а в главата ѝ препускаха мисли около случилото се току-що. На масата видя все още неразопакования подарък, който Шармън ѝ бе донесъл. Вдигна го и го отвори внимателно. Беше войникът от полицата, на който се бе възхищавала.

СЕДМА ГЛАВА

Сам знаеше, че не може да направи нищо повече тази вечер, затова, след като подреди, реши да си легне. Беше грешка и се оказа невъзможно да заспи. Арестуването на Шармън и събитията, които го съпътстваха, непрекъснато се въртяха в главата ѝ. Накрая се измъкна от леглото, уморена от взирane в тавана на спалнята си, осветена от издигналата се високо над къщата луна. Минавайки през дневната на път за кухнята, хвърли поглед на стенния часовник. Беше три и половина, прекалено късно, за да се върне в леглото. Направи си кафе и пусна изненадания Шоу обратно в къщата по-рано от обичайното. Отиде бавно до дневната, тръшна се на канапето и се опита да се отпусне. Беше невъзможно. Накрая, след като хрумванията ѝ се изчерпиха, се облече и се запъти към оранжерията, за да засади някои късни цветя. Знаеше, че това е единственото нещо, което ѝ гарантираше времето да мине бързо и едновременно с това да я успокой.

Пристигна в „Парк“ рано, но не чак толкова, че да изпревари Фред. Той седеше в малката си стая в дъното на моргата, посръбващ чай и слушаше радио. Сам почука.

— Добро утро, Фред. Няма други наоколо, нали?

Изненадан от гласа ѝ, той подскочи и разля чая в ската си. Изтръска го бързо, преди да се е попарил, и вдигна поглед към нея.

— Доктор Райън, не очаквах да видя толкова рано.

Сам грабна един парцал от кухненската мивка и бързо попи панталона му.

— Извинявай, Фред, беше глупаво. Добре ли си?

Той кимна неубедително.

— Ще се оправя, доктор Райън, моля ви, не се тревожете.

Сам наля две нови чаши. Беше малко преварен, но бе пила и попош чай, а знаеше, че Фред го обича силен. Подаде му едната.

— Изпрати ми сметката за почистването.

— Не е нужно, доктор Райън — поклати глава той, — това са само старите ми работни дрехи. И без това вече целите са в лекета.

Тя погледна към табелата със задачи.

— Имаме ли много работа днес?

Той кимна ентузиазирано.

— Убийството в Гранчестър, на същото място, където бе убита Софи Кларк. Обвинили са Стан Шармън. Кой би повярвал?

Сам се намръщи.

— Зная, беше ми на гости и вечеряхме, когато го арестуваха.

Този път Фред се намръщи.

— Извинете, доктор Райън, нямах представа. И все пак това обяснява защо...

— Какво? — прекъсна го тя.

— ... защо доктор Стюърт ще прави съдебномедицинската експертиза.

Макар да мислеше, че трябва да е изненадана, не беше.

— Той ходил ли е на местопрестъплението?

— Да, по специална молба от страна на главния инспектор Адамс.

„Гледай ти, изненада“, помисли си саркастично тя.

— Предполагам, че още не е направил предварителния доклад, а, Фред?

Той се изправи и тръгна към кабинета.

— Ще погледна, останете тук, докторе, няма смисъл да ни пипнат и двамата за кражба.

Сам изпълни заръката му и изчака. Отшивайки от почти негодния за пие чай, тя се питаше какъв ще е резултатът от изминалите четиридесет и осем часа. Въпреки че Фред се забави повече, отколкото бе очаквала, той скоро се върна с доклада на Тревър Стюърт в ръка.

— Заповядайте, доктор Райън.

Тя го грабна от ръката му и го отвори, без да му благодари, нетърпелива да прегледа съдържанието му.

— Ще гледам да се бавя възможно най-малко, Фред.

Асистентът прекоси стаята и отпи голяма глътка от чая си.

— Не бързайте, докторе, направил съм копие.

Сам го погледна, широко усмихната. Трябваше да се досети.

Докладът бе съвсем стандартен. Госпожа Уодъм, на която, изглежда, ѝ ставаше навик, открила трупа в седем и десет, когато дошла да заключи къщата за нощта. Джон Кларк бил в Лондон. Съпругът ѝ се обадил в полицията, която пристигнала, и тъй нататък, и тъй нататък. Следваше обичайната формула. Смъртта бе настъпила вследствие на масирани наранявания по главата, причинени от някакъв тъп предмет. Стюърт продължаваше с известна доза догадки. Поради овалната форма на раните допускаше, че може да е използвана бейзболна бухалка или нещо подобно. „Е, това изключва Стан“, помисли си тя. Ако го бе направил, нямаше да използва бухалка, а юмруците си. Гордееше се с тях. Продължи да чете. Имаше и допълнителни повърхностни наранявания по ръцете, гърба, врата и краката, получени при самозащита. Стюърт бе определил часа на смъртта в три следобед — малко самонадеяно според нея. Сигурен ли бе, че не е било три минути по-късно, запита се саркастично. Останалата част от доклада бе доста стандартна. Температура на стаята, предварителния доклад на Колин Фланъри, включващ скица на петната от кръв, описание на местопрестъплението, снимки на мястото и тялото, което бе излязло изненадващо добре на копирната машина. Дори и в черно-бяло пак изглеждаше голяма неразбория.

— В колко часа е съдебномедицинската експертиза? — обърна се Сам към Фред.

— В десет.

— Ще му асистираш ли?

Той кимна.

— По специална молба. И да, ще се обадя да ви кажа всичко важно, когато приключим.

Както винаги, Фред предугаждаше желанията ѝ.

— Благодаря ти. Просто Стан Шармън ми е приятел и знае, че не го е извършил, по дяволите!

Асистентът остави чашата си и седна до нея.

— Дори и да не бяхте толкова сигурна, пак щях да ви дам доклада.

След като той ѝ направи втора, по-приемлива чаша чай, Сам се запъти към кабинета на Тревър Стюърт, за да види дали вече е дошъл

на работа. Имаше късмет. Също като нея, и той бе подранил, за да се приготви за натоварения ден. Знаеше, че отдавна не бе правил пълна съдебномедицинска аутопсия и не бе убедена, че е най-добрият за тази задача. Почека и влезе в кабинета му. Стюърт седеше на бюрото си и се потеше над бележките си от предишния ден.

— Добро утро, Тревър.

Той вдигна поглед и свали очилата си.

— Добро утро, Сам. Радвам се, че си тук.

Патоложката прекоси стаята.

— Така не се налага да изпращаш да ме викат. Заприличваш повече на директор, отколкото на патолог, Тревър.

Стюърт се изправи и отиде до кафемашината в далечния край на стаята.

— И кой е виновен? Кафе?

Сам се настани на доста хубавото му канапе.

— Да, благодаря. Да разбираш ли, че имаш предвид миналата нощ?

Той започна да налива кафето.

— Между другото. — Занесе чашите и седна до нея в края на канапето. — Та откъде да започна?

Тя повдигна вежда и се приготви.

— Съжалявам, че ще ти прозвучи изтъркано, но защо не започнеш от началото?

— Добре. Какво правеше заподозрян в убийство в къщата ти миналата нощ?

Подразнена от въпроса, Сам реши да запази самообладание.

— Не беше заподозрян при пристигането си, а чак когато си тръгна.

На Стюърт не му допадаше отношението й, но за момента не му обърна внимание.

— Предупредих те, че Шармън не е стока, казах ти да се пазиш настрана от него.

— С кого общувам и с кого не, изобщо не е твоя работа, Тревър. Ти си ми шеф, не баща.

— И като твой шеф съм длъжен да ти изтъкна, че си обществена фигура и действията ти стават обект на интерес от страна на

обществото. Вече имахме един инцидент с вестниците и не са ни нужни други, нали?

Сам чувстваше как се разярява все повече от отношението му.

— Не нося друга отговорност за неприличните снимки във вестника, освен задето отворих вратата на собствената си къща. Стан Шармън не е осъден за нищо и много се съмнявам, че ще бъде.

— Главен инспектор Адамс е на друго мнение — прекъсна я Стюърт.

— А както знаем, при вероятността да стане следващият заместник главен началник, не е възможно да греши.

Стюърт се изправи и закрачи, което винаги бе лош знак.

— Той оглавява разследването и мнението му има някаква тежест.

— И все пак това не значи, че е прав, нали?

— Но не значи и че греши.

Сам усети, че разговорът се върти в кръг, и се опита да смени темата.

— Успя ли да извършиш втората аутопсия на момичето?

— Да. — Той започна да влачи крака.

Усещаше по поведението му, че има проблем.

— И?

— Боя се, че не съм съгласен с твоите открития.

Чувстваше, че всичко започва да ѝ се изпълзва.

— С кое, че е момиче или че е била убита?

— Че е била убита.

Сам се изправи внезапно с почервяло лице.

— А според теб от какво е белегът на реброто ѝ?

— Плъхове. Не виждам разлика между белега, на който отделяш такова внимание, и другите вдлъбнатини, които открих по тялото.

Сам взе чантата си и за миг Стюърт си помисли, че ще го удари.

— Това твое мнение ли е, Тревър, или на новия ти приятел Том Адамс? Наистина си се продал, нали?

— Не съм заслужил този упрек! Виж, нали трябваше да си в отпуск? Защо не приключиши с това и не се върнеш другата седмица? Може да го обсъдим много по-спокойно.

Сам го изгледа гневно, преди да тръгне към вратата.

— Не е нужно да се беспокоиш за връщането ми, Тревър, защото напускам!

С тези думи тя отвори вратата и се втурна навън, оставяйки го смяян и объркан.

Господин Морис Куик бе известен като най-добраия адвокат в Кеймбридж, затова от полицията го използваха, когато имат затруднения. Не бе нужно да ѝ казват, че Стан Шармън ще се свърже първо с него след ареста си. Той силно мразеше адвокатите, но чувството му за самосъхранение надделяваше. Куик поне бе отзивчив към молбата на Сам да го придружи, за да се види с арестанта. Шармън вече му бе дал някакви сведения за отношенията им и тя запълни празнините. Когато пристигнаха, ги въведоха в стая за разпити номер четири, където разрошеният Стан се изправи и ги поздрави. Изглеждаше едновременно изненадан и доволен да я види.

— Хубава изненада, Сам.

Тя се приближи до него и му стисна ръката. Искаше да го прегърне и да му каже, че всичко ще се оправи, но ѝ се стори неподобаващо.

Куик насочи поглед към страховития полицай в ъгъла на стаята.

— Бих искал да прекарам известно време насаме с клиента си. — Полицаят се поколеба, несигурен дали да изпълни молбата. Адвокатът продължи без колебание: — Не ме карайте да повтарям, защото, ако се наложи да го правя, ще се ядосам сериозно.

По-позитивното отношение, изглежда, свърши работа и младият плещест полицай ги оставил незабавно. Куик погледна клиента си.

— Е, Стан, нещата излязоха от контрол. Какво става?

Шармън сви рамене.

— Адамс отново е погнал погрешния човек.

— Явно той не смята така, иначе нямаше да си тук.

Стан прехапа устна. Не му харесаха думите на Куик, но знаеше, че е прав.

— Посетил ли си Роджърс малко преди да бъде убит? — продължи адвокатът.

— Посетих го през деня, не зная дали е било малко преди да го убилят.

Куик прегледа бележките си.

— Според доктор Стюърт той е бил убит около три часа следобед. Кога го видя?

Шармън размисли над въпроса. Въпреки че не бе погледнал часовника си в онзи момент, беше сигурен, че е било около два.

— Някъде около час по-рано.

— И колко време прекара с него?

Отново се замисли сериозно.

— Най-много половин час.

— Защо си ходил да го видиш?

Стан потърси с поглед подкрепата на Сам. Тя сви рамене.

— Разследвах убийството на Кларк.

Куик изглеждаше объркан.

— Мислех, че са те отстранили от случая.

Шармън не бе сигурен доколко откровен да бъде. Адвокатът не беше от хората, на които човек се доверява лесно.

— Работех извънредно.

— Малко глупаво. Да разбирам ли, че по-скоро е свързано с враждата ти с Адамс, отколкото с търсенето на справедливост?

Стан бе впечатлен и смутен от прозрението му.

— По малко и от двете.

— И какъв е смисълът тогава?

— Ако отбележа резултат, злепоставям него.

— Сега той отбеляза резултат, а злепоставеният си ти — облегна се назад адвокатът.

Шармън постави ръце зад главата си. Куик имаше ужасния навик да бъде прав.

След час адвокатът му бе задал всеки въпрос, който би му хрумнал, плюс няколко, за които Шармън не се бе сетил. Дори го бе убедил да признае, че е пребил Роджърс, нещо, което Стан смяташе, че никога не би направил, независимо кой го моли. Всъщност бе толкова впечатлен от начина, по който Куик го бе притиснал, че се чудеше колко ли добро ченге би излязло от него. Но от друга страна, адвокатът печелеше три пъти повече от него, и то без да се налага да си цапа ръцете. Така че бе ясно кой от двамата е изbral по-добър път в живота.

Докато събираще бележките си, Куик погледна Сам.

— Бихте ли желали няколко минути, за да планирате стратегията си?

Сам и Шармън кимнаха едновременно, докато адвокатът закопчаваше куфарчето си.

Веднага щом той напусна стаята, Шармън заговори:

— Виж, сега си сама, Сам, затова внимавай много. В тази работа са замесени някои много жестоки хора. Ще ми се да можех да ти кажа да прекратиш разследването, но би ми било трудно, тъй като си последната ми надежда.

— Какво искаш да направя?

— Иди да се срещнеш с детектив Бил Флеминг в Кингс Лин. Виж какво можеш да научиш за Спейд. Опитай се да откриеш къде е. Той със сигурност представлява разковничето към убийството на момичето.

Сам бе по-загрижена за настоящото положение на Шармън.

— Ами ситуацията в момента?

— Ще се разреши от само себе си. Освен факта, че съм бил там малко преди Роджърс да умре, не разполагат с нищо. Никакви улики, никакви свидетели, а със сигурност няма да получат и самопризнания.

Сам се замисли за миг над казаното.

— Тогава как, по дяволите, са разбрали, че си бил там, и още повече — къде да те намерят?

— От анонимно обаждане явно.

— Още едно ли? — засмя се престорено тя. — Трябва да имат добри информатори в Гранчестър, защото нищо не им убягва от погледа.

Шармън се изправи в стола си и я погледна.

— Мисля, че е по-сериозно от това. Информаторът е искал да се отърве от два проблема едновременно. Роджърс е мъртъв, а аз съм в пандиза. Добра работа.

Сам кимна, вбесена от ситуацията.

— Сигурен ли си, че ще се оправиш?

— Да, ще се оправя — кимна той. — Само се надявам Адамс да реши да ме разпита. Така поне ще имам удовлетворението да го поизтормозя. А ти просто иди до Кингс Лин и намери Спейд.

— Няма проблем.

Вратата се отвори и едрият полицай, когото Куик преди бе изгонил, влезе и поведе Шармън обратно към килията му. Като излязоха и тръгнаха по коридора, той се извърна бързо.

— Сам, намери Кейт и ѝ кажи какво се е случило. Наглеждай я. Веднага щом разберат, че съм на топло, сводниците ще я погнат.

— Остави на мен, Стан, ще се погрижа за нея.

Благодари ѝ с поглед, преди най-сетне да бъде изблъскан в килията. Когато се извърна да си върви, тя се натъкна на застаналия пред нея Адамс.

— Може ли да поговоря с теб, доктор Райън?

Въпреки че Куик предложи да я придружи, Сам се чувстваше напълно в състояние да се справи с Адамс, затова отхвърли предложението му. Последва го из лабиринта от коридори, който съставляваше главното управление на полицията. Когато стигнаха в кабинета му, той се обърна към нея.

— Кафе?

— Не, благодаря — поклати глава тя. — Няма да се бавя.

Адамс не се опита да прикрие презрението си.

— Добре. Какво правеше Шармън в къщата ти миналата нощ?

Тя се ядоса на въпроса.

— Чукаше ме, щом искаш да знаеш.

Не беше истина, разбира се, но ѝ се прииска да му отмъсти, след като ѝ бе нанесъл удар със съобщението, че Ребека е бременна.

Адамс не направи опит да скрие гнева си.

— Тъпа кучка! Е, надявам се, че е използвал предпазно средство, защото, когато не е с теб, оправя никаква проститутка.

Беше доволна, явно го бе жегнала.

— От години ме карат да се чувствам като пачавра, така че какво толкова, ако ме използват като такава?

Изведнъж той пристъпи напред и за миг Сам си помисли, че ще я удари, затова се отдръпна, закривайки лице с ръце, за да се предпази. Видът на свитата жена го накара да се спре и да си възвърне самообладанието.

— Кога дойде в дома ти?

Тя свали ръце и го изгледа ядосано в лицето. След този изблик искаше единствено да се обърне и да се втурне навън, но реши да остане. Осъзнаваше, че рано или късно трябва да отговори на тези въпроси, и сметна, че може да го стори и сега.

— Кога дойде Шармън в дома ти миналата нощ?

— Малко след девет.

— Наред ли ти се стори?

— Изглеждаше нормално. Не направи самопризнание, не бе облян в кръв и не носеше чанта с етикет „плячка“.

Въпреки сарказма ѝ, той продължи да настоява.

— Каза ли ти изобщо нещо за събитията от деня?

— Нищо — поклати глава тя.

— Тогава за какво си говорихте?

Сам размисли над въпроса за момент.

— За Седемнадесети кадрил и ролята им в щурма на „Бригадата на Светлината“.

Адамс я изгледа вбесен.

— Уж си интелигентна жена, но ако пожелаеш, можеш да се правиш на идиотка.

Вторачи се арогантно в него, неспособна да търпи присъствието му в стаята.

— Ако искаш повече сведения, разговаряй с господин Куик. Сигурна съм, че ще се отзове с радост.

— Искам да дадеш показания.

— Ще ги получиш. Само кажи кога.

След това се обърна и излезе от стаята, без да поглежда назад, въпреки че Адамс ѝ подвикна няколко пъти.

След като излезе, тя се запъти към колата си, която бе паркирала в малка пресечка точно зад полицейския участък. Когато се приближи, с изненада видя Кейт да я чака, облегната на капака.

Макар да знаеше, че е проститутка, разбираше какво намира у нея Шармън. Наистина бе много красива. Дълга естествено черна коса обграждаше мургавия овал на лицето ѝ, а очите ѝ бяха най-тъмнокафявите, които бе виждала. Сам си помисли, че с тези поразителни черти прилича на истинска испанка. Освен това бе

облечена безупречно в розова рокля с дължина до коляното, прекрасни италиански обувки с висок ток и пищни сребърни бижута. Видът ѝ бе едновременно скъп и класически, съвсем различно от очакванията ѝ. Запита се как Кейт е разпознала колата ѝ и откъде знае къде се намира.

— Кейт! Какво правиш тук?

Момичето се изправи и Сам се смили. Беше много висока, като че се извисяваше над нея.

— Дойдох да се опитам да помогна на Стан, ако мога.

Патоложката ѝ се усмихна, питайки се как е научила толкова бързо. Дори и вестниците още не бяха го публикували.

— Какво си бе наумила?

— Не зная — сви рамене тя, — мислех си, че ти може да имаш някаква идея.

— Още не. Ако се свържеш с господин Куик, той може и да е в състояние да те вкара да го видиш.

— Не искам да му ходя на свидъдане. Нагледала съм се на достатъчно килии, та ми стига до края на дните ми. Искам той да излезе от там и да се срещнем.

Сам реши, че Кейт ѝ харесва.

— Сега аз работя по случая. Не мисля, че ще го държат дълго.

Между другото, как разпозна колата ми?

— Беше пред апартамента на Стан онзи ден.

— Както и десетки други.

— Но само твоята ми беше непозната, а и беше малко тузарска за онзи район. Нали ме разбираш?

— Откъде знаеше къде да ме намериш?

Кейт вдигна пръст към носа си.

— Имам си начини.

Шармън явно не бе единственият ѝ познат в полицията. Отвори вратата на колата.

— Мога ли да ти предложа да те откарам?

— До някой приличен хотел — кимна Кейт.

— Да не би да имаш среща с някой джентълмен?

— Надявам се, че не. След като Стан е на топло, сводниците започват да настъпват. Реших да се покрия за известно време. Докато Стан се измъкне.

— А ако не успее?

— Нов град — нов живот — сви рамене момичето. — Ще го чакам. Имам достатъчно заделени пари, за да изкарам известно време. Вероятно ще отворя цветарски магазин.

Изразът „ще го чакам“ изненада Сам. Смяташе, че връзката им се основава само наекса и е съвсем едностранчива. Но явно е грешила. Питаше се дали Шармън знае какво изпитва Кейт към него. И да знаеше, никога не бе го издавал.

— Тогава накъде?

— Към „Гардън Хаус Хотел“, ако обичаш.

Сам кимна и след като тя взе куфара си, скрит зад колата, потеглиха.

Кейт и отношенията ѝ с Шармън очароваха Сам. Дори усети, че ревнува от нея.

— Откога сте заедно със Стан?

— От две години, на приливи и отливи. Нали се сещаш.

— Къде се срещнахте?

Кейт се засмя.

— Арестува ме, когато работеше в отдела за борба с порока. После си допаднахме. Кой би предположил, че ще излизам с ченге?

Сам усещаше как започва да омеква по отношение на момичето. Ако трябваше да бъде честна, а знаеше, че е ужасно дори да си го помисли, изобщо не можеше да си представи, че ще хареса проститутка, но Кейт ѝ харесваше.

— Питах се дали не би желала — просто докато Стан е зад решетките — да дойдеш да живееш у дома. Ще бъде по-безопасно от хотел, дори от „Гардън Хаус“, а Стан ще може да се свързва с теб лесно.

Кейт изглеждаше изненадана и зарадвана. Изрече с префинен акцент:

— Ако си сигурна, би било прекрасно.

В действителност Сам бе самотна и считаше, че присъствието ѝ наоколо за известно време ще е приятно.

— Но няма да работиш вкъщи.

Момичето бе подразнено от забележката, но след като видя широката усмивка на лицето ѝ, също се засмя.

Сам отведе Кейт вкъщи, представи я на Шоу, остави я да се настани и тръгна обратно към Кеймбридж, за да се срещне с доктор Анди Хърман. Той се бе устроил в офисите точно зад „Раунд Чърч“ и сградата на Клуба за дебати на кеймбриджката общественост. Мястото бе удобно, близо до колежите, а отсреща имаше голям паркинг. Офисите бяха модерни и елегантни, личеше опита да им се придае успокояващо въздействие чрез умело използване на картини и цветове. Липсваше само онази ужасна музика за повдигане настроението, помисли си Сам. На влизане бе посрещната от красива млада жена на около двадесет и пет години, която я погледна с ясните си сини очи, усмихвайки се с такова спокойствие, че Сам веднага разбра защо Анди я е наел.

— Мога ли да ви помогна?

Забеляза едва доловим акцент. Шведски, реши тя. Анди наистина осъществяваше фантазиите си.

— Идвам да се срещна с доктор Хърман. Аз съм доктор Райън от „Парк“.

— О, да, очаква ви.

Натисна с пръст малък бутона на интеркома, наведе се и заговори на машината. В това време Сам успя да надникне в деколтето на бялата ѝ престилка. Не носеше сutiен.

— Кажи ѝ да влиза — дочу се гласът на Анди веднага.

Момичето посочи вратата.

— Моля, влезте.

Изпълни молбата и след като почука леко на вратата, влезе. Хърман вече бе станал и правеше кафе. Той обичаше сам да приготвя тази напитка. Никога не използваше нес, купуваше си от човек на пазара, който се бе специализирал в кафето и чая и имаше чудесен избор от различни страни.

— Взел съм нова кубинска смес и бих желал да я опиташ. Сядай.

Сам седна на удобно кресло, докато Хърман довършваше и наливаше двете чаши.

— Новата ти секретарка изглежда приятна. Различна е от Бети.

— Не много — засмя се той. — Бети бе чудесна по свой начин, но в частната практика се иска повечеексапил, нали разбираш.

Сам го разбираше. Като повечето мъже на неговите години и той преживяваше кризата на средната възраст.

— Холандка е. — Почти бе познала. — Взех я от една от езиковите школи преди месец. Много е добра.

„Взех я“ и „Много е добра“ бяха употребени на място, помисли си тя.

Той донесе кафетата и ги сервира на масата.

— Е, Сам, посещението приятелско ли е, или професионално?

Тя отпи от чашата си. Беше много хубаво.

— Нито едното, ни другото. Искам малко информация за един от твоите случаи.

Хърман изглеждаше загрижен.

— Би трябвало да си наясно, Сам. Това е невъзможно.

Тя поклати глава.

— Не оставай с погрешно впечатление. Не искам никакви подробности, само впечатления, ако разбираш какво имам предвид.

Не бе сигурен, че схваща.

— За кой пациент?

— Софи Кларк — стегна се тя.

Хърман остави чашата си.

— Мога да ти кажа само това, което споделих и с полицията. Досието е поверително и съм задължен да не разкривам съдържанието му. Знаеш това, Сам.

След още няколко гълтки, тъй като наистина беше добро, патологката остави своята чаша до неговата.

— Не съм от полицията, Анди, и не желая да надничам в досието ѝ. Интересуват ме само някои основни въпроси, за да опозная жената.

Хърман размисли за момент.

— Винаги си обичала да научаваш повече за дадена личност от онова, което ти казва мъртвото ѝ тяло, нали?

Сам се усмихна мило. Знаеше, че винаги я е харесвал, и сега бе моментът да се възползва от ситуацията.

— Добре, питай, но не мога да обещая да отговоря на всички въпроси и трябва да го пазиш в най-строга тайна.

— Колко време те посещаваше Софи Кларк?

— Около година.

— Защо?

Психиатърът размисли над въпроса. Искаше да отговори, но не желаеше да издава твърде много подробности.

— Най-вече заради депресия.

— От какво се е депресирала? Нима не е имала всичко? Известен съпруг с много връзки. Богат и бурен начин на живот. Какво повече би могла да иска?

— Не зная, но не бе щастлива — сви рамене Хърман.

„Парите не са всичко“, каза си Сам.

— Заради съпруга си ли? Задето е по-възрастен?

Той решително поклати глава.

— Не, не мисля, изглеждаше напълно доволна от него. Възрастта не е толкова важна, Сам.

Така твърдяха хората, които преживяват криза, смяташе тя.

— Кларк е богат, преуспяващ и влиятелен, а това са много привлекателни качества.

Знаеше, че е прав, но все още се питаше дали говори като професионалист, или от личен опит.

— Тогава за какво?

— Така и не разбрах със сигурност. Не се отпускаше лесно. Задържаше нещата, като че ли се боеше да ги обсъжда.

— Боеше се? — Сам се вкопчи във важната дума.

— Да — кимна той, — определено имаше нещо такова. Нещо или някой със сигурност я беспокоеше.

— Имаш ли представа кой? — Бе заинтригувана.

— Не, никаква. Питах я, дори се опитах да отгатна, но така и не пожела да ми каже. — Замисли се над последната си забележка за миг.

— Е, казах „не пожела“, но имахме уговорена среща в деня след онзи, в който бе убита, и ми бе казала, че иска да сподели нещо важно. Така че може и да се бе решила накрая.

— Значи никога няма да разберем. — Не можеше да преодолее разочарованието си.

— За съжаление няма — съгласи се Хърман.

Сам взе кафето си и отпи от него, преди да го остави отново.

— Някога споменавала ли е, че има връзка?

— Не, защо, имала ли е?

— С Уорд.

— Онзи, когото арестуваха за убийството й?

Тя кимна.

— Не е споменала и дума. Но както казах, най-големият ми проблем бе да я накарам да сподели нещо от личния си живот.

— Някога разговарял ли си с нея заекс?

— От време на време.

— Падаше ли си по някакви извращения?

— Например? — Хърман бе озадачен.

— Не зная, връзване, кожени дрехи, белезници. Маски с лика на Мики Маус. Нали се сещаш какво имам предвид.

Психиатърът отново поклати глава.

— Не, нищо подобно. Явно харесвашеекса, но останах с впечатлението, че това се отнася до съвсем нормалните неща. Нищо необично.

Въпросите ѝ се бяха изчерпили, а също и кафето, затова стана да си върви.

— Благодаря ти, Анди.

Той се изправи срещу нея.

— Е, не зная доколко съм бил полезен, но ще се радвам, ако съм помогнал.

— Помогна ми, затова ти благодаря отново. — Замисли се за момент, после зададе още един въпрос. — Намираше ли Софи Кларк привлекателна?

Той помисли, преди да отговори, опитвайки се да установи наум дали въпросът крие някакъв подтекст или не.

— Да, намирах я привлекателна, защото си беше такава. Но само толкова, Сам. Надявам се, че разбираш.

Усмихна му се мило отново.

— Разбира се. Просто исках да съм наясно как другите мъже са я възприемали, това е всичко.

Не че искаше да научи дали Хърман някога се бе опитал да я сваля, или бе имал връзка с нея. Въпреки професионалната си етика, лекарите понякога наистина се впускаха в авантюри с пациентките си.

— Доколкото разбирам от този разговор, не смяташ, че Уорд е убиецът.

— Убедена съм, че не е — поклати глава тя.

Хърман се усмихна. Знаеше, че ако наистина мисли така, вероятно е права.

— Когато откриете убиеца, обади ми се, бих искал да поговоря с него.

Молбата бе странна, но разбираема за нея.

Сам знаеше, че следващата ѝ задача е да се срещне с детектив Флеминг, за да се опита да научи всичко възможно за Спейд и дейността му. Тръгна обратно към дома си, за да се преоблече и да си вземе дрехи за двудневното отсъствие. Не си представяше да се задържи повече, но кой знае. Освен това, помисли си тя, ако поостанеше, винаги можеше да си купи необходимото.

Сам влезе през задната врата и извика към гостенката си с надеждата, че вече се е настанила:

— Кейт!

— Тук съм, доктор Райън — долетя веднага гласът на момичето.

Сам отиде в дневната и я видя да лежи гола на канапето, а Хъд я рисуваше, седнал на креслото срещу нея със скицник в ръка. Художникът се обърна към нея.

— Сам, радвам се да те видя. Чудех се колко ли още ще се забавиш.

Гледката на голата Кейт на канапето я порази и известно време не знаеше как да реагира. Накрая, понеже не желаеше да вдига твърде много пари, тя прекоси стаята и застана зад Питър, наблюдавайки работата му. Скицата бе хубава. Отмести поглед към модела и после го върна на скицника. Кейт бе наистина красива и можеше да си обясни защо Шармън бе толкова пленен от нея.

Момичето ѝ подвикна:

— Как изглеждам? Не ми разрешава да я видя, докато не я завърши.

Сам бе развеселена от притеснението ѝ.

— Има много голяма прилика.

Кейт не бе убедена.

— Това хубаво ли е, или лошо?

— Хубаво. Много си красива.

Момичето се усмихна, зарадвано и поласкано от комплиментата.

Сам върна вниманието си върху художника.

— Какво правиш тук, като изключим, че рисуваш Кейт?

Той продължи да я скицира, докато отговаряше.

— Чух, че полицаят, който доведе в стаята ми, бил арестуван за убийство. Реших да разбера какво става.

— Нищо. — Сам поклати глава. — Просто хванаха не когото трябва, това е.

Хъд явно не бе доволен от уверението ѝ.

— Мислиш ли, че може той да е унищожил главата?

— Не.

Изведнъж Кейт скочи от канапето и се нахвърли върху художника.

— Стан Шармън не би наранил и муха! — Размисли над изявленietо си. — Е, поне не би я убил. Ако нямаш добра дума за него, защо просто не си затвориш плювалника!

Хъд бе едновременно изненадан и притеснен от избухването ѝ.

— Кейт е неговата приятелка — обясни Сам.

Той вдигна поглед към все още зачервеното ѝ лице.

— Съжалявам, не исках да...

— Не искаше да бъдеш какво? Груб, по дяволите!

Питър върна поглед върху рисунката си, добави няколко финални щриха и ѝ я подаде. Но моментът не бе подходящ. Без да я поглежда, тя я скъса на две, захвърли я обратно към него, грабна дрехите си и се втурна на горния етаж.

Хъд последва Сам в кухнята.

— Кафе? Не, съжалявам, ти не пиеш отрови, нали? Вода?

— Ако обичаш — кимна той.

— Имам само чешмяна. — Сам взе една чаша.

Художникът показва с кимване, че приема.

— Няма проблем. Не исках да бъда груб.

Сам му наля чашата и му я подаде.

— Не беше груб, наистина, просто тя е малко чувствителна в момента.

Хъд погледна чашата и започна да пие от нея.

— Изглежда доста млада за твоя приятел.

— Какво общо има възрастта с това? — повдигна рамене тя. —

Става въпрос само за чувства.

Художникът не бе убеден.

— Трябва да имат двадесет години разлика.

Сам си наля кафе.

— Не мислех, че си тесногръд.

— Не съм, просто съм реалист — защити се той. — Не може да имат толкова общо помежду си.

Тя отпи от топлата течност в чашата си.

— Вероятно, но въпреки това се обичат, а това струва повече от всичко друго.

— Може би — кимна той. — Сигурна ли си, че той не преживява просто кризата на средната възраст?

Сам поклати глава.

— И аз така си помислих отначало, но след като разговарях с Кейт, смятам, че нещата са много по-сериозни.

Хъд кимна с ленива, смътна заинтересованост. После, отегчен от темата, продължи:

— А какво ново за тайнственото неизвестно момиче?

— Може да имам някакви сведения за теб по-късно.

— Колко по-късно?

Сам се замисли за момент.

— Няколко дни. Трябва да отида да се срещна с един детектив в Кингс Лин. Той може да има някаква информация за нея.

Изведенъж художникът излезе от отегчението и летаргията си и се оживи, възбуден от мисълта, че най-сетне ще открият самоличността на момичето.

— Може ли да дойда?

— Не — поклати глава патологката. — Това е разследване на убийство.

Хъд се изсмя кухо.

— Неофициално разследване, без бюджет. Не съм сигурен, че това се брои.

Сам остави чашата си.

— Нямаш подготовката и опита за подобно нещо.

Той поставил полупразната си чаша на кухненската маса.

— Странно, не говореше така, когато ме помоли да направя възстановката бесплатно.

Тя размисли над думите му.

— Беше различно.

— Така си и мислех — сви рамене той. — Виж, или участвам, или не. Но ако не участвам, сега ще си тръгна и край.

Сам обмисли заплахата му. Знаеше, че ако от пътуването до Кингс Лин не излезе нищо, тогава единственият шанс да идентифицира момичето оставаше Хъд и съзнаваше, че не бива да го отблъска на този етап.

— Добре, можеш да дойдеш. Но не се пречкай, дръж си устата затворена и прави каквото ти казвам.

— Благодаря, благодаря много, страхотно! — усмихна се широко той.

— И още нещо... — Сам не бе свършила.

— Каквото и да е! — Изглеждаше разкаян.

— Няма да позирам гола.

— Дадено — засмя се той.

Един глас от далечния край на кухнята изведнъж се намеси в разговора им.

— Ако той ще идва, ще дойда и аз. Стан се нуждае от приятели, които да се погрижат за интересите му. А не от някакви си студенти с мяко около устата.

Сам насочи поглед към Кейт, която се бе облякла и сега стоеше с непоколебим вид до вратата на кухнята.

— Освен това — продължи момичето, — не ми се ще да ме оставите тук. Някак си самотно е, нали разбирате.

Сам поклати глава. След като покани Хъд, трудно можеше да откаже на Кейт. „Какъв екип, помисли си тя, патолог, студент художник и проститутка.“ Ако Адамс някога разбере, тя трябваше да напусне не само графството, но и страната.

— Добре, Кейт, и ти можеш да дойдеш.

Момичето се усмихна и вдигна рисунката, която бе скъсала на две.

— Някой да има тиксо? Доста е добра.

Всички избухнаха в смях.

Пътят от Кеймбридж към Кингс Лин, макар и не дълъг, определено не беше прав. На Сам ѝ се струваше, че попада зад всеки бавен камион, трактор или каравана. А и шосето не бе от най-удобните

за изпреварване. Затова трябваше да се примери с влченето зад бавните превозни средства с часове. Накрая стигнаха до стария площад, известен наоколо като Вторник пазара, и паркираха. Сам имаше късмет — в „Джордж“, хотела, където си бе направила резервация, имаха две свободни стаи, така че щеше да настани и двамата си спътници там. Макар че никой от тях не предложи да си плати, както забеляза тя. След като се нанесе в стаята, позвъни на детектив Флеминг и си уговори среща с него на следващия ден.

След вечеря Сам излезе да се поразходи сама, докато Кейт и Хъд отидоха да потърсят някой клуб. Докато вървеше покрай водата, край старите складове и митническите сгради, събитията от последните няколко седмици се въртяха в главата ѝ. Струваше ѝ се поразително, че в рамките на няколко дни Шармън бе арестуван за убийство, тя бе подала оставка, а все още оставаха три неразплетени случая.

Погледна над прибоя, наблюдавайки отражението на луната да трепти по мрачните води, които се плискаха на брега. Опита се да осмисли всичко, но не можеше. Приличаше на гигантски пъзел с няколко липсващи парчета. Докато се оглеждаше наоколо, изведнъж забеляза, че е сама. Кингс Лин трябва да бе едно от най-тихите кътчета, които някога бе посещавала. Дори и сега, в десет и половина вечерта, улиците и булевардите бяха на практика пусти и въпреки че все още бе лято, с приближаването на нощта и стихването на бриза над прибоя започваше да се захлажда. Потрепери. Придърпа сакото пътно около раменете си и се запъти обратно към хотела.

Изведнъж доби усещането, че я следят. В такова тихо местенце всяко отклонение от обичайното бе изумително очевидно. Сам не бе сигурна каквоолови първо — стъпките или онова чувство за непознато и нежелано присъствие? Каквото и да бе, знаеше, че я следят. Ускори крачка и както очакваше, стъпките зад нея сториха същото. Липсваше само гъстата мъгла, плъзнала от морето, помисли си тя. Когато стигна до далечния край на пристанището, човекът зад нея, когото бе успяла да задържи на прилично разстояние, извика:

— Доктор Райън!

Сам спря и се извърна, изненадана да чуе собственото си име. Мъжът, който се приближи към нея, не бе такъв, какъвто очакваше. Беше около петдесетгодишен и не по-страховит от мушица. Почака известно време, докато, кашляйки и хриптечки, той най-сетне я

настигна. Междувременно човекът, който я бе следил, се вкопчи в една улична лампа, за да си върне равновесието. Погледна към нея.

— Мама му стара, госпожо, ама че сте пъргава!

Сам го измери с поглед за миг.

— Кой сте вие, по дяволите?

Мъжът вече се бе превил на две и се опитваше отчаяно да си поеме въздух.

— Стан, Стан Шармън ме изпраща.

— Стан? Защо? — Сам бе изненадана.

Той бавно се окопитваше.

— Каза, че търсите мъж на име Спейд.

— Да, но какво общо имате с това?

Подаде й ръка.

— Дейвид Крос. Със Стан бяхме колеги в полицията преди няколко години.

Сам се надяваше, че тогава е бил в по-добра форма.

— Господин Куик ми се обади от името на Стан. Каза, че се нуждаете от помощ.

Сам го подхвани под лакътя, за да го подкрепи.

— Но защо вие?

— Сега съм частен детектив. Дължа на Стан няколко услуги.

Тя никога не се изненадваше колко хора му дължат услуги.

— И как можете да ми помогнете?

— Зная къде е той.

— Спейд?

— Да — кимна човекът.

Патоложката чувстваше, че се вълнува.

— Полицията знае ли?

— Не бих им казал на тези некадърници — поклати глава той.

Изненада се от отношението му.

— Но нали и вие сте били от тях?

— Аз бях истински полицай. Но с възрастта и професията се мени.

Тя не се интересуваше от мнението му за съвременната полиция, а само къде се намира Спейд.

— И къде е той?

— Сред едни полета в околностите на Дис.

Беше конкретно, но недостатъчно.

— Дис е голямо селище. Къде точно?

Мъжът пъхна ръка в джоба си и извади нескопосана карта.

— Това ще ви упъти. Внимавайте, той е гадно копеле. Нали знаете, че го издирват за убийство?

— Да. — Хвърли бърз поглед на картата. — Благодаря ви за нея.

— Предайте на Стан, че вече сме квит.

След това той се обърна и се отдалечи в посока на пазара.

Като пресичаше Вторник пазара, Сам забеляза Кейт да се качва в непозната кола в далечния край на площада. Вгледа се през мрака във вътрешността на автомобила, за да зърне шофьора. Често се бе питала как изглеждат мъжете, които прибягват до подобен род жени. Сякаш си затворен в колата си и си ням свидетел. Просто се опитваше да разбере какво представлява този тип. Хрумна й да я повика, но промени решението си. В края на краищата животът си беше неин.

Когато стигна в „Джордж“, Хъд внимателно се приближи иззад нея.

— Какво ще кажеш за едно питие, Сам?

— Мислех, че не пиеш — изгледа го изненадано тя.

— Ще си взема плодов сок — сви рамене той. — А ти?

— Брэнди, и то голямо.

Двамата влязоха в бара, където тъкмо вземаха последните поръчки.

— Портокалов сок и голямо брэнди, моля.

Барманът кимна и погледна часовника си.

— Тъкмо навреме идвate.

Хъд отнесе напитките при Сам.

— Заповядай. Това ще ти помогне да заспиш.

Тя го взе, вдигна чашата си, отпи голяма гълтка и я прегълътна с усилие. Свали ръка, хвърли поглед на художника и се усмихна. Колебаеше се дали да му каже за тайната среща с приятеля на Шармън край кея. Но все пак, след като почти със сигурност щеше да я придружава до бърлогата на Спейд, почувства се задължена да го осведоми.

— Зная къде е Спейд.

— Какво, къде? — изненада се той.

Тя отпи нова голяма гълтка, като този път почти пресуши чашата.

— В едни поля край Дис — подаде му нескопосаната карта. —

Това би трябвало да ни посочи точно къде.

Художникът прегледа картата съсредоточено. Вече бе осезателно близо до откриването на онова, което търсеше.

— Кога ще отидем?

— Утре следобед, след като се срещнем с детектив Флеминг.

— Добре. Ако питаш мен, колкото по-скоро, толкова по-добре.

След като го решиха, Сам смени темата.

— Да си виждал Кейт?

Знаеше къде е, но искаше да чуе и Хъд, за да прецени честността му.

— Не. Не намерихме свестен клуб, затова тръгна да се види с някакви стари приятели. Каза, че щяла да закъсне.

„И още как!“, помисли си Сам.

На следващата сутрин Сам се събуди рано и след кратка разходка по кея отиде да закуси. Нощта й бе неспокойна. Лицето на неизвестното момиче изплуваше ту наяве, ту насън, а чертите й ставаха почти ясни, след което потъваха обратно в бездната на мозъка й. Знаеше, че е близо до идентифицирането й, и все пак то някак си й се изпъзваше. Прекара на масата само няколко минути, когато се появи Кейт и седна срещу нея. Огледа лицето й за признаци на тежката нощ, която смяташе, че е прекарала, но нямаше и следа от подобно нещо. Бе красива като всякога. Гладки черти, широко отворени ясни очи и коси като коприна. След като си поръча закуска, тя бръкна в чантата си и подаде на Сам пачка банкноти.

— Тук има около сто лири. Надявам се, че е достатъчно, за да покрият хотела и горивото ти.

Сам ги отблъсна.

— Не, благодаря. Мисля, че не ми харесва как си ги спечелила.

Кейт бе изненадана, смяяна и разстроена.

— Какво имаш предвид?

Сам отхапа от малката си препечена филийка.

— Видях те снощи да се качваш в онази кола.

— О, нима? — изгледа я ядосано момичето. — И като събра две и две, получи шест.

Сам се облегна назад, сигурна във фактите.

— А Стан ми разправяше, че си била интелигентна. За твое сведение онзи мъж беше негов приятел. Каза, че вече се е срещнал с теб. Даде ми малко пари от Стан, за да ти помогна с разходите.

Кейт се изправи рязко, гледайки я свирепо.

— Следващия път първо си провери фактите, преди да започваш да размахваш пръст. А аз те мислех за приятелка. Как се лъжат хората!

— Хвърли парите над масата в лицето на Сам, преди да излезе от трапезарията.

Сам се зарадва и изненада, че завари Кейт и Хъд да я чакат до колата, когато излезе от хотела. Изминаха в мълчание краткия път от пазара до полицейския участък. Художникът направи няколко опита да завърже разговор, но усилията му бяха посрещнати с ледена тишина. Сам искаше да се извини, но определено не пред Хъд. Бе сгрешила и си бе въобразила твърде много. Точно тя, която предпочиташе никога да не прави предположения — това бе почти девиз на професията. И все пак го бе направила по отношение на Кейт и сега се чувствува ужасно виновна. Паркира зад участъка и един млад и нервен на вид полицай ги въведе в кабинета на Бил Флеминг.

При влизането ѝ той се изправи и ѝ подаде ръка.

— Доктор Райън, предполагам?

Сам бе развеселена от посрещането и стисна ръката му силно, преди да се обърне и да представи двамата си спътници. Въпреки че изглеждаше малко смутен, той се ръкува и с двамата и бе достатъчно сърден с тях, без да задава неудобните въпроси, от които тя се боеше. Когато и тримата седнаха на пригответените столове, Флеминг заговори направо по същество.

— Стан Шармън ми каза, че търсите Спейд.

— Да.

— Нали знаете, че го издирват за убийство?

— Да, чухме — кимна Сам.

— И че е много опасен?

Тя кимна отново.

— Мисля, че се досетихме, като се има предвид за какво го издирват.

Флеминг направи пауза за момент, като я гледаше и се опитваше да събере мислите си.

— И с какво мога да ви помогна? Ако ме питате къде е Спейд, нямам представа. Ако знаех, нямаше да си седя тук.

— Съзнаваме това, но просто искахме да разберем дали не можете да ни дадете някаква допълнителна информация за него.

— Съвсем малко — въздъхна той. — Истинското му име е Алекс Джонсън. Цял живот се забърква в неприятности. Училище за малолетни закононарушители, изправителен дом за малолетни и затвор. Осъждан за почти всичко, за което се сетите. Това е. Мести се, трудно е да го откриеш, нали разбирате?

— Ами приятели? — Хъд се наведе напред, когато чу информацията.

— Винаги е арестуван сам. Не ни е известно да има партньор. Сам чувстваше, че губи надежда.

— А някакви данни от разузнаването, които да ни дадат някаква следа към негови съучастници?

— Никакви, освен тези, които вече ви дадох — поклати глава отново Флеминг. — Както казах, той е скитник и самотник.

Сам се чудеше какво друго да каже. Полицаят или не знаеше много за престъпника, или не желаше да разкрие каквото му бе известно на тримата представители на заподозрян в убийство, бил той приятел или не.

Флеминг прекъсна мислите ѝ със своя въпрос.

— Съжалявам, че трябва да ви питам, но от бележката, която получих от Стан, останах с впечатлението, че може вече да знаете къде е.

Сам не знаеше как да отговори. Ако кажеше твърде много, можеше да издаде местонахождението на Спейд и никога да не получат възможност да разговарят с него. Укриването на сведения бе криминално деяние и можеше да я забърка в повече неприятности от настоящите. Като че ли отгатнал дилемата ѝ, Флеминг ѝ предложи приемливо разрешение.

— Защо да не направим така: отивате и се виждате със Спейд, където и да се намира, и получавате необходимите на Стан сведения.

След като си тръгнете, ми се обаждате, казвате ми къде е и ще идем да го задържим. По този начин вие ще си получите вашето, а аз ще арестувам един убиец. Справедливо, нали?

Полицаят седна и зачака отговора ѝ. Тя огледа набързо лицата на двамата си спътници в търсене на някакво хрумване, но не откри нищо. Върна поглед към Флеминг.

— Добре, договорихме се. Но без номера. Пътят беше твърде дълъг, а свободата на Стан може до голяма степен да зависи от онова, което ще научим при срещата си със Спейд.

Флеминг постави ръка на сърцето си.

— Имате думата ми. Харесвам Стан, помагал ми е неведнъж. Не бих сторил нищо, застрашаващо свободата му. Имайте ми доверие.

Сам се усмихна, чувствайки се по-уверена. Ако не друго, приятелите на Стан поне бяха лоялни.

Веднага щом приключиха разговора с детектив Флеминг, те се отправиха към Дис. Сам все още не бе имала възможност да поговори с Кейт за спречкването им на закуска, но се надяваше, че по-късно ще може. Пътуването до Дис бе по-кратко, отколкото си беше мислила. Имаше късмет и по някаква причина дългите опашки от влачещи се автомобили, на които се натъкнаха на път за Кингс Лин, просто липсваха. Когато влязоха в малкия пазарен град, тя подаде на седналата до нея Кейт нескопосаната карта, която Крос ѝ бе дал. Едновременно с това стисна ръката ѝ, нещо като извинение за случилото се по-рано. Кейт я погледна и ѝ се усмихна. Сам почувства облекчение. Знаеше, че не заслужава прошката.

— Можеш ли да следваш картата до караваната на Спейд?

Момичето кимна и започна съсредоточено да разчита скицата. Когато Сам стигна центъра на градчето, Кейт ѝ каза да завие надясно. Патологката последва наредданията ѝ. След около половин миля я накара да напусне главното шосе и да свие по тесен прашен път, който бе означен с името „Кървавата ферма“. „Много подходящо“, помисли си Сам. Неколкостотин метра по-нататък стигнаха до малко сечище, зад което се простираше широколистна гора, където младата жена ѝ каза да спре. Кейт насочи поглед към Сам.

— Е, ако картата на приятеля на Стан е вярна, пристигнахме.

Сам се огледа, но не видя признания на живот, нито пък каравана. Кейт понечи да отвори вратата на колата.

— Караваната трябва да е в далечния край на гората. Не можем да я видим от тук. Ще трябва да повървим.

Сам и Хъд я последваха. Слязоха от превозното средство и тръгнаха след нея в горичката. Когато стигнаха другия край, патоложката изведнъж забеляза караваната и голямо сребристо волво, паркирано до нея. Малката групичка се отправи натам.

Щом се приближиха до нея, Сам почука на вратата и зачака. Не последва отговор. Почука отново и този път извика истинското име на Спейд.

— Господин Джонсън, вътре ли сте? Господин Джонсън?

Не последва отговор. Обърна се към двамата си спътници, като се чудеше какво да предприеме. Кейт първа излезе с предложение.

— Бутни вратата.

Сам обмисли идеята за миг, питайки се дали непозволеното нахълтване в караваната няма да е прекалено опасно. Но взе решение бързо. Беше стигнала до тук, а и до момента всичките ѝ действия бяха доста необичайни, така че защо да спира сега? Натисна дръжката и побутна вратата. Не беше заключена и се отвори лесно. Тримата приятели се спогледаха в търсене на взаимна подкрепа за следващата очевидна стъпка. Както обикновено, Кейт се реши първа и проправяйки си леко път покрай Сам и Хъд, се вмъкна в караваната.

Следващото нещо, което Сам помнеше, бяха писъците ѝ, а също и грубият мъжки глас, който ѝ крещеше:

— Коя си ти, по дяволите? Коя си ти, по дяволите?

Вдигна поглед и видя момичето, застанало с гръб към мърляв и рошав мъж, който с една ръка я държеше през талията, а с другата бе насочил страховит нож за линолеум към гърлото ѝ. След няколко мига Сам си възвърна достатъчна част от самообладанието, за да реагира.

— Успокойте се, искаме само малко информация.

Мъжът, за когото предполагаха, че е Спейд, я изгледа кръвнишки. Имаше най-злата и ядосана физиономия, която бе виждала.

— Кои сте вие, от шибаната полиция ли?

Тя забеляза, че върхът на ножа вече е пробол кожата на Кейт и тънка струйка кръв се стича по шията ѝ към роклята. Разбра, че ще трябва да обяснява бързо.

— Аз съм лекар, намерихме тялото на едно момиче и си мислехме, че може да е ваша приятелка.

Спейд бе все още силно разярен и недоверчив.

— Какво момиче, как се назава?

Сам поклати глава отчаяно.

— Не знаем, затова сме тук.

Оня се измъкна от караваната, като побутваше Кейт пред себе си, а ножът бе все още силно притиснат към гърлото ѝ. Щом излезе, започна да се оглежда и да търси скрити врагове. Сам се опита да го успокои.

— Сами сме, не лъжа. Приличаме ли ви на полициай?

Спейд прекрати търсенето. Погледна Хъд, после и Сам, след което взе решение — грубо бутна Кейт на земята, пристъпи към Сам и със същото зловещо изражение притисна силно ножа към нейното гърло.

— Е, изглежда, ти си водачката. Ако ме ядосаш, ще ти прережа гърлото, преди някой да може да ти помогне, ясно ли е?

Тя прегълътна с мъка и кимна. Разбираше го много добре.

След като Хъд помогна на Кейт да се изправи на крака и ѝ подаде кърпичка, за да притисне малката раничка на шията си, Спейд въведе тримата в караваната, затвори и заключи вратата след себе си.

— Е, какво момиче и къде?

Макар да бе нервна, Сам успя да се окопити достатъчно, за да отговори без заекване.

— Тялото ѝ бе открито преди около месец под един железопътен мост. Престояло е там дълго време и се боя, че бе доста разложено. Нямаше по какво да я идентифицираме, но знаем, че е била убита.

Спейд отново я изгледа кръвнишки и заби ножа яростно в плата на масата.

— И мислите, че аз съм я убил?

Сам поклати глава енергично и успокоително.

— Не, не смятаме така! — Не бе съвсем вярно, но ѝ се стори разумно при дадените обстоятелства. — Но считаме, че сте я познавали, и можете да ни помогнете да я идентифицираме.

Лицето му започна да се отпуска. Сам бръкна в чантата си. При този жест Спейд се наведе напред, насочил ножа срещу нея.

— Не прави глупости!

Тя поклати глава.

— Нямам такова намерение. Просто исках да ви покажа това. Намерихме го у нея.

Внимателно извади часовника и го подаде на мъжа, който посегна със свободната си ръка и го взе. Взря се в него за момент и го повъртя, вглеждайки се в изтрития надпис на гърба му. Накрая вдигна поглед към Сам.

— Казваше се Клеър Армстронг. Беше ми гадже. Подарих ѝ часовника за рождения ѝ ден.

Сам не възнамеряваше да се впуска в темата за произхода на ролекса.

— Кога я видяхте за последен път?

— Преди около месец. Имаше някаква сделка в Кеймбридж, не искаше да ми сподели каква, казваше само, че може да припечели малко пари за нас.

Хъд се намеси.

— Имате ли някаква нейна снимка?

Спейд го изгледа за момент.

— Да, тук някъде. — Озърна се из караваната. — Виж в чекмеджето, мисля, че е някъде там.

Художникът започна да преравя посоченото място.

— Сигурен ли сте, че нямаете представа какво е правела в Кеймбридж?

— Както казах, зная само, че имаше някаква сделка.

— А миналото ѝ? — продължи Сам.

Той сви рамене.

— Никога не говореше за него. Мисля, че беше избягала заради проблеми с родителите си. Но не съм сигурен.

— А рождената ѝ дата, номер на осигуровка?

Спейд се обърна към Хъд.

— Общественоосигурителната ѝ карта и другите документи трябва също да са там. Вземете ги, ако искате.

Хъд изведенъж извика и стресна всички в караваната.

— Изглежда точно както я бях изобразил! Бил съм прав, бил съм адски прав!

Спейд го изгледа свирепо, подразнен от сепването. Художникът подаде снимката на Сам с разтегнато в триумфална усмивка лице. Щом тя я взе, той продължи да претърсва за документите. Сам се вгледа в образа с надигащи се чувства. Пред нея стоеше изображението на привлекателна, бликаща от енергия млада жена, съвсем различна от изсъхналите и разложени останки, върху които бе работила неотдавна.

Пренесе вниманието си отново върху мъжа. Като имаше предвид, че току-що му бяха съобщили, че приятелката му е убита, бе изненадана, че не вижда и помен от чувства. Вглеждайки се в него, се запита дали този човек е способен на други емоции, освен гняв. Сметна, че липсата на реакция може да го уличава и като заподозрян, но от друга страна, заподозрените обикновено демонстрират престорени чувства, за да прикрият следите си. Случаят със Спейд определено не бе такъв, той просто бе съвършен непукист.

— Виж, давам ви всичката тази информация — обръна се към нея той. — Имам предвид, нали се сещаш, колко ще получа?

Сам реши да действа тактически.

— За кое? За няколко снимки и осигурителната й карта? Ще ви дам десет лири.

Спейд се изсмя саркастично.

— Не стигат да си напълня резервоара.

— Ще ви дам повече, ако имате още сведения — сви рамене тя.

Той се взря твърдо в очите й, опитвайки се да я сплаши.

— Мога и сам да си ги взема.

Сам се усмихна. Беше изплашена, но не смяташе да го показва.

— Какво ви кара да мислите, че ги имам?

— Мога да проверя.

Тя взе чантата си и я сложи на масата. В нея имаше повече от триста лири в брой плюс всичките й кредитни карти. Това бе най-големият бълф, който някога бе правила. Спейд изгледа чантата, а после и нея.

— Тогава как ще ми платиш, ако ти кажа още нещо?

Сам върна чантата си на земята.

— От банкомат. Ще ме закараш до банката, ще изтегля парите, ще ми дадеш сведенията и всеки тръгва по пътя си.

— Колко? — попита той след кратък размисъл.

— Зависи какво знаеш.

Съзнаваше, че е рисковано. В момента, в който изтеглеше парите, Спейд можеше просто да я принуди да му ги даде. Единственото обстоятелство в нейна полза бе, че ще е на обществено място и той може и да се въздържи от такъв опит в присъствието на толкова много хора.

— Мога да ви кажа с кого имаше среща.

Сам се развълнува, но запази външно спокойствие.

— Откъде знаете това?

Спейд ѝ отправи зла усмивка.

— Клеър се мислеше за много умна, но не чак толкова, колкото си въобразяваше — прозрях намеренията ѝ.

— И какви бяха? — прекъсна го тя.

— Първо парите. Колко? — засмя се той.

Сам се замисли за момент.

— Петстотин лири.

Мъжът направи презиртелна гримаса.

— Хиляда.

Патоложката се опита да се престори на изненадана и шокирана, но не беше. Точно това бе очаквала да каже. Но ако се поддадеше твърде лесно, той можеше да поиска и повече.

— Колко? Сигурно се шегуваш!

Подразнен от отношението ѝ, Спейд се заинати.

— Приемаш или отказваш!

Сам се обърна към Кейт и Хъд, които свиха рамене, преди да върне вниманието си отново върху него. Опита се да си придаде колкото се може по-пораженчески вид. Въздъхна шумно.

— Добре, печелиш, ще си получиш парите.

Спейд се наведе през масата и завръ лицето си в нейното.

— Винаги печеля. По-добре свиквай с този факт!

Искаше ѝ се да го зашлеви, но знаеше, че е лудост.

Той се изправи от мястото си.

— Така, можете да ми помогнете да закача караваната.

Сам бе смутена от искането му.

— Защо?

Мразеше да го разпитват. Особено хора в тяхното положение.

— Ако си мислиш, че ще семотая тук, та да ме изدادеш на ченгетата, дълбоко се лъжеш!

— Щом така ти е удобно — сви рамене тя.

Спейд пренесе вниманието си върху Кейт.

— А ти оставаш с мен, докато получа парите!

Сам погледна към нея, после към престъпника.

— Действително ли е необходимо?

Момичето постави ръка върху нейната.

— Няма нищо, доктор Райън, ще ида с него. Свикнала съм да се качвам в чужди коли с разни хора, забрави ли?

Сам се впечатли от храбростта ѝ, но в същото време се почувства като истинска кучка. Кимна, защото нямаше друг избор. Просто се надяваше нещата да не се объркат ужасно.

Докато Сам и Кейт се изправяха, Спейд отиде до шкафа. Отвори вратичката, издърпа долното чекмедже и извади пистолет, а от тайна ниша отдолу — и малко пакетче. Показа им оръжието, размахвайки го решително.

— За застраховка. Само да ме ядосате и ще ви избия всичките, независимо дали сте на улицата. Ясно ли е?

Патоложката кимна. Развитието на събитията бе неочеквано и можеше да провали плановете ѝ. Сега Спейд бе в състояние да вземе парите и въпреки това да не ѝ каже нищо. Той пъхна пистолета в колана си и ги изведе навън. Сам, Кейт и Хъд слязоха по единственото стъпало на караваната и зачакаха по-нататъшни наредждания. Мъжът ги последва.

— Стойте тук, ще докарам колата. — Тръгна към волвото, паркирано в далечния край на сечишето.

— Залегнете, залегнете, полиция!

Високият командващ глас сякаш се понесе от нищото. Сам реагира бавно и внезапно усети, че Кейт я дърпа към земята и пада върху нея. Когато вдигна поглед, цялото действие сякаш се развиваше в бавен каданс. Спейд се обърна в посока на невидимите гласове с гневен и почти обезумял поглед. В същия момент извади пистолета си. Сам знаеше, че креши нещо, но думите му бяха заглушени и безполезни. С ярък проблясък, последван от силна експлозия,

оръжието му стреля отново и отново. После, докато тя го наблюдаваше, гърдите му сякаш избухнаха и той политна назад към земята. Разбра, че е мъртъв, преди тялото му да се свлече безжизнено на тревата. Когато разумът и сетивата ѝ се върнаха в реалността, цялата околност сякаш се изпълни с хора. Крещяха и издаваха заповеди, но Сам не разбираше и дума от казаното. Накрая, след като си припомни част от последните секунди, тя повика Кейт.

— Всичко е наред, Кейт, можеш да станеш, мисля, че свърши.

Но момичето не помръдна и едва тогава Сам забеляза кръвта, стичаща се от главата ѝ към пръстта под лицето ѝ. Почувства надигаща се паника. Побутна я леко, преди да види колко зле е уцелена. Куршумът бе пробил дясното ѝ око и бе излязъл отзад, отнасяйки голяма част от черепа ѝ. Сам изпищя и прегърна главата на мъртвото момиче в ската си.

— Кейт, Кейт, о, не, за бога, не!

ОСМА ГЛАВА

Следващите няколко часа преминаха като в мъгла. Съзнаваше, че е заобиколена от хора, но не знаеше и не я бе грижа кои са. Говореха ѝ тихо и бавно, с меки и успокояващи гласове, след което отново се стопиха в замъгленото ѝ съзнание.

Живееше, обградена от смърт, това бе работата ѝ, страстта ѝ. Сблъскваше се и се занимаваше с нея ежедневно. До този момент смяташе, че я разбира. Студена, несправедлива, безчувствена. И все пак смъртта за нея бе винаги някак си далечна. Виждаше какво остава, след като тя е отнесла другото. А този път бе толкова близко! Живот и смърт в един удар на сърцето. Единственият ѝ сериозен сблъсък със смъртта в личен план бе кончината на майка ѝ и въпреки че бе съсипана от загубата ѝ, събитието бе свързано с известно очакване и неизбежност.

При Кейт нямаше нищо подобно. Бе млада и преливаща от жизненост и хубост. Може и да не одобряваше начина ѝ на живот, но какво право имаше да я съди? Въпреки недостатъците ѝ, наистина я харесваше. А фактът, че бе загинала, за да я защити, задълбочаваше раната, която съзнаваше, че ще трябва да носи до края на дните си.

Не можеше да си спомни кой я премести накрая. Смяташе, че бяха шофьорите на линейките. Спомняше си единствено, че внимателно я слагат на стола и я откарват в чакащата линейка. Струваше ѝ се, че Хъд може да е бил до нея, но не бе сигурна. Ясно и живо обаче виждаше тялото на Кейт все още да лежи в полето, а около и над него бавно да се издига полицейско заграждение.

Не бе сигурна колко бе траяло пътуването до болницата, но и нямаше значение, времето сякаш бе спряло в мига, когато осъзна, че момичето е убито. В спешното отделение я прегледаха и лекарят и сестрата, но не откриха друго, освен че е насинена и е изпаднала в шок. Настояха да остане в болницата до следващия ден, за да е под наблюдение, но въпреки депресията, тя отказа и предпочете да се върне с Хъд и да прекара нощта в хотела. Докато пътуваха обратно към

пазара, в главата ѝ непрестанно се въртеше една мисъл — как ще съобщи на Шармън, по дяволите? Отговорността за Кейт бе нейна, а тя го бе подвела ужасно.

Щом пристигнаха, Хъд ѝ помогна да се прибере в стаята си. Преди да я остави да поспи, отчаяно искаше да поговорят след събитията от деня, да успокои и нея, и себе си. Но повече от всичко му се щеше да се върне в безопасност в Кеймбридж и в спокойното уединение на колежа. Изобщо не бе очаквал това. Бе възприемал начинанието като необичаен подход към изкуството. Преди желаеше слава, но сега копнееше само да си иде вкъщи и да забрави последните двадесет и четири часа. И въпреки това знаеше, че не може, имаше още несвършена работа, трябваше да се правят проучвания, а съзнаваше, че докторката ще се нуждае от него повече от всяко.

След като художникът си тръгна, Сам бавно съблече дрехите си и ги сложи в бялата чанта, оставена от хотела. Палтото, панталонът и обувките ѝ бяха пропити с кръвта на Кейт. Чувстваше се донякъде като Джаки О и започваше да разбира какво трябва да е изпитвала тя, когато е изпълзяла от багажника на колата, изцапана с кръвта на съпруга си. Не искаше да задържи дрехите си. Нямаше да ги даде за почистване, а щеше да ги отнесе вкъщи и да ги изгори. Влезе под душа и остави топлата вода да се стича по тялото и косата ѝ. Стоеше с отпуснати надолу ръце, а сълзите, които бе успяла да потиска до този момент, се смесиха с водните струи и закапаха по страните ѝ. Накрая започна да се търка енергично, опитвайки се отчаяно да отмие от себе си спомена за кръвта на Кейт, пропита в дрехите ѝ. Когато по-късно излезе от банята, подсуши косата си, рухна в леглото и потъна в лишен от видения сън.

Въпреки изтощението си не спа до късно, събуди се около шест и се вzia в тавана половин час, преди да се съвземе, да стане и да се облече. След като се натъкми топло, излезе на разходка, наслаждавайки се на хладния бриз. Загърна плътно дебелото вълнено палто около себе си, седна на една пейка с изглед към калните равнини и възстанови в съзнанието си вчерашния ден и участието си в него. Изведенъж осъзна колко дръзка е била. Ако не се бе забъркала в разследването, Кейт щеше да е още жива, Шармън вероятно нямаше да

е в затвора, нямаше да е подала оставка, а кашата, която смяташе, че лично е забъркала, никога не би съществувала. Вината бе изцяло нейна и го съзнаваше. Оттук нататък, зарече се тя, щеше да се придържа към работата си, да върши само каквото се очаква от нея, без да се замесва в нищо, което не я засяга директно. И все пак така не разрешаваше проблема как да каже на Шармън.

Когато се изправи, за да се върне в хотела, зад гърба ѝ прозвучава изненадващ глас:

— Хъд ми каза, че мога да те намеря тук.

Обърна се и видя извисяващия се над нея Шармън. В следващия миг краката ѝ се подкосиха и усети, че пропада.

Когато се свести, се озова седнала отново на пейката. Главата ѝ бе притисната силно надолу между краката ѝ. След малко се възпротиви на ръката му.

— Добре съм, Стан, оправих се. Съжалявам.

Той я пусна и Сам се изправи, като все още дишаше дълбоко. Когато най-после се съвзе, погледна приятеля си.

— Значи знаеш?

— Адамс ми каза — кимна Шармън.

— Обзалагам се, че е злорадствал — отвърна уморено тя.

— Не, честно казано, не мисля, че бе така — поклати глава той.

— Точно затова съм тук. Пуснаха ме по негова заповед.

Сам не бе в опрощащо настроение.

— Значи е получил просветление, а?

Стан кимна и бръкна в джоба си, извади цигарите и си запали една.

— Бързо ли стана? — Не поглеждаше към Сам, просто продължаваше да се взира в прибоя.

— Да, много. Не е усетила нищо.

Шармън запази мълчание, очаквайки повече.

— Тя ми спаси живота. Бълсна ме на земята и ме прикри с тялото си. Иначе аз щях да лежа в мортата, а не тя.

Стан ѝ отправи кратка и безрадостна полуусмивка.

— Типично за нея, глупачката. Беше много особена. Най-странната проститутка, която съм срещал.

— Беше изключителна, Стан. Много съжалявам.

Шармън се обърна към нея.

— Не си била виновна ти, дори не си го и помисляй.

Усети, че очите ѝ се наливат със сълзи.

— Просто си мисля, че ако не бях...

— Кейт беше голямо момиче — поклати глава той, — знаеше какво прави. Било е просто случайност. Съдба, ако щеш.

Сам посегна и хвана ръката му.

— Наистина съжалявам, Стан, зная какво означаваше тя за теб.

Той стисна ръката ѝ, преди да я върне обратно в скута ѝ.

— Благодаря ти. Ще го преодолея.

Не бе сигурна какво значи отблъсването на ръката ѝ, но не бе в настроение да го анализира сега.

— А какво ще правим оттук нататък?

Шармън подръпна бавно от цигарата си за последен път.

— Ще хванем убийците. — Изправи се и я дръпна за ръката. — Хайде, да се залавяме.

Детектив Бил Флеминг ги чакаше, когато се върнаха в хотела. Това бе последният човек, който ѝ се искаше да вижда. Той се изправи при пристигането им. Подаде ѝ ръка, но тя подчертано отказа да я приеме.

— Защо не се придържахте към проклетия план, по дяволите? Казахте, че няма да предприемете нищо, докато не получим нужната ни информация.

Полицаят сви рамене.

— Оперативно решение, взето от висшестоящите.

Сам не бе доволна.

— Но и вие сте имали думата, нали?

— Донякъде.

— Тогава защо, по дяволите, не се придържахте към първоначалния план? Кейт можеше да е още жива!

Флеминг сви устни за момент, явно размишлявайки над думите ѝ, преди да отговори.

— Бояхме се да не го изгубим или да го изпуснем в район, където трудно ще го арестуваме.

— Тогава защо не ни посветихте в малкия си заговор, може би щяхме да имаме някакъв шанс?

— Решението бе взето едва след като тръгнахте и не можехме да се свържем с вас.

Шармън се намеси:

— Или пък слабите ви нерви провалиха играта?

Флеминг знаеше, че няма смисъл да го лъже, не беше вчерашен.

— Имаше и нещо такова. Той беше опасен, не можехме да си позволим да го изпуснем.

— Защо бяхте въоръжени? Знаехте ли, че ще има пистолет, по дяволите?

Полицаят обмисли отговора си отново.

— Имахме сведения, че може да е въоръжен.

— Но предпочетохте да не ни кажете?

— Както казах, това бяха само несигурни сведения. Невинаги са точни.

Шармън отново се намеси.

— Но сте сметнали, че са достатъчно точни, за да повикате въоръжен отряд за специални операции все пак.

— Излишно бе да поемаме рискове.

На Сам й се прииска да го удари.

— Освен когато става въпрос за живота на другите! Ти ни натопи, копеле такова! — Изведнъж гневът й достигна точката на кипене и тя неочеквано се нахвърли с юмрук върху Флеминг, цапардоса го по челюстта и го събори на стола. — Не ти ли пуга, по дяволите! Едно момиче загина заради теб, лайно такова!

Когато отново се приближи към него, вдигнала повторно юмрук, Шармън я сграбчи през кръста и я вдигна.

— Достатъчно. Достатъчно. Най-добре да си тръгваме.

Флеминг се изправи и му кимна.

— Благодаря ти.

Шармън му отправи свиреп поглед.

— Не ми благодари. Ако още малко погледам физиономията ти, ще й сменя фасона! Ясен ли съм?

Полицаят не му обърна внимание.

— Ще са ни нужни показания.

— Ще си ги получиш, само си върви — кимна Стан.

Флеминг ги погледна за последен път.

— Наистина съжалявам. Никога не съм искал...

Шармън го прекъсна, отвратен от опита му да се извини.

— Задръж си извиненията. Просто се разкарай, ясно ли е?

Той най-сетне схвана намека и си тръгна.

— Хайде, ще те черпя едно бренди — обърна се Стан към нея.

Сам се взря в него.

— Не е ли малко раничко?

Той сви рамене.

— Някъде по света вече е шест часът.

Усмихна му се и го последва в бара.

— Къде си се научила да нанасяш такива удари?

— Едно старо гадже се боксираше за отбора на Кеймбридж.

Показа ми един-два номера.

— Добре те е научил — усмихна се той.

Сам точно допиваше едно голямо бренди, когато Хъд влезе в бара. Изненада се да види Шармън.

— Мислех, че си в затвора.

— Дипломатичен, както винаги — поклати глава тя.

Питър се смути за пръв път, откакто го познаваше.

— Извинете, не исках... искаам да кажа, че се радвам, че си излязъл от... от... Щастлив съм да те видя.

Шармън му подаде ръка и прекрати по-нататъшното му неудобство.

— И аз се радвам, че те виждам.

Хъд се усмихна, благодарен за помощта.

— Най-искрено съжалявам за Кейт. Беше готина мацка. Не я познавах достатъчно, но наистина я харесвах.

— Благодаря — кимна Стан.

— Имам някои нейни портрети, искаш ли ги?

Шармън отново кимна:

— Много.

— В стаята ми са. Ще ти ги дам. Ще дойдеш ли?

Той поклати глава.

— Не, няма нужда, можеш да ми ги донесеш тук.

Сам се наведе към него.

— Може би е по-добре да ги видиш в стаята му.

Той изглеждаше озадачен.

— Защо?

— Защото е нарисувана гола.

Шармън се вторачи в Сам за миг, а после в Хъд.

— Как?

Художникът преглътна с усилие, когато забеляза изражението му.

— Беше просто изкуство, Стан, нищо не се е случило.

Той все още бе явно разстроен, затова Хъд смени темата и бързо мина в самообрана.

— Имам още нещо в стаята, което искам да видите.

Сам се взря в лицето му с подозрение.

— Какво?

— Предпочитам да ви го покажа горе, много е лично.

Тя хвърли поглед към Шармън, който кимна.

— Добре, води ни, само се надявам да си заслужава.

Хъд кимна.

— О, мисля, че ще ви хареса.

Стаята му бе в задната част на хотела. Сам се изненада, че е поголяма и много по-просторна от нейната.

Изненадата й сигурно си пролича.

— Обичам да съм нашироко.

— Трябва да е доста скъпо? — огледа се тя.

Хъд сви рамене.

— Семейството ми е заможно.

Усмихна му се саркастично.

— Разбира се, че е. А сега, какво искаше да ни покажеш, освен рисунките?

Засмя се, развеселен от неодобрението й към материалните му стремежи. Отиде до шкафа и извади няколко ризи, преди да издърпа един продълговат пакет, обвит стегнато в амбалажна хартия. Сам имаше чувството, че го е виждала и преди, но не можеше да си спомни къде. Усмихна й се, преди да го й го подаде.

— Помниш ли го?

Досети се в момента, в който я попита. Това бе пакетът, който Спейд бе извадил от шкафа в караваната точно преди да го застрелят. Посегна да го вземе, но Хъд бе твърде бърз и го издърпа от ръцете й.

— Не, не, аз го намерих, аз ще го отворя.

Той се приближи до масата в дъното на стаята, за да отвори пълно запечатания вързоп, а Сам започна да го разпитва.

— Откъде го взе, по дяволите?

Хъд го пусна на масата и извади сгъваем нож от джоба си. Отвори го и погледна към Шармън.

— Използвам го, за да моделирам глината, това е.

Шармън изобщо не го бе грижа за какво го ползва, но кимна официално, за да покаже, че е разбраł.

Сам упорстваше:

— Ще ни кажеш ли откъде си взел пакета, или не?

Той започна да реже канапа.

— От трупа му. Е, близо до него.

Сам бе удивена и изненадана.

— И полицията не те спря?

Художникът се засмя кратко и саркастично.

— Не ме видяха. Престорих се, че се опитвам да му помогна, и в суматохата пъхнах вързопа в ризата си.

— Ако те бяха хванали... — поклати глава тя.

Хъд я прекъсна:

— Е, не ме хванаха, така че ще видим ли какво имаме?

Тя погледна Шармън, който се усмихваше широко. „Да — помисли си тя, — ти би го одобрил.“

Питър продължи да разопакова вързопа, докато съдържанието му остана изложено на масата. Тя се приближи и започна да прехвърля различните предмети. Имаше спестовна книжка, видео касета и два малки пръстена. Отвори спестовната книжка и започна да я разглежда. Беше на името на Клеър. Сметката бе открита преди няколко месеца и съдържаше редовни преводи. Докато прелистваше страниците, тя се изненада от постъплението. Обърна се към Шармън.

— Виж това!

Той се наведе над книжката, докато Сам му показваше числата.

— Виж, хиляда лири месечно в продължение на три месеца, по две хиляди в продължение на два месеца и последният е на стойност

три хиляди. Кой ѝ е плащал такива суми, по дяволите?

— Проституция? — намеси се Хъд.

Шармън поклати глава.

— Не, прекалено много са дори и за млада проститутка. Изнудвала е някого. Вижте последната вноска от три хиляди лири. Изплатена е около месец преди времето, когато според нас е умряла. Изглежда, е станала твърде настоящелна, твърде алчна. Изнудваният си е казал „стига толкова“ и му е писнало да ѝ плаща.

Хъд отново се намеси:

— Не можеш да си сигурен, нали?

Шармън поклати глава.

— Само погледни вноските. Нарастват равномерно — хиляда, две хиляди, после три хиляди и накрая нищо. Убеден съм, прекалено познато ми е.

Сам взе книжката и започна да я прелиства отново с надеждата да намери нещо, което не е забелязала преди, но нямаше нищо.

— Но кой е бил?

Стан сви рамене.

— Някой заможен и явно си е струвало да го изнудва.

— Но е било и адски опасно.

— Може и да не го е съзнавала.

— Значи някой богат и видимо безопасен. Има хиляди такива.

— Всеки е способен на убийство при подходящи обстоятелства

— усмихна се Стан.

Той взе двата накита и ги повъртя между пръстите си. Не бе виждал по-необичайни пръстени от тях. Бяло злато със странно, но не грозно усукване в средата с три рубина на единия и три диаманта на другия. Бяха скъпи уникати.

— На кого мислиш, че са принадлежали?

Сам повдигна рамене.

— Кой знае?

Хъд внезапно се протегна и вдигна касетата.

— „Стар Трек“, любимият ми сериал, дано да е епизодът с Фърбис, много го харесвам.

Шармън посегна и грабна видеокасетата от ръката му, подразнен от намесата му. Обърна се към Сам.

— Можем ли да намерим видео тук?

— Ще видим.

Отиде до телефона и се обади на receptionията. Беше приятно изненадана да разбере, че са в състояние да им го осигурят веднага. Докато чакаха, Хъд отново разгледа предметите, надявайки се да открие нещо, което двамата му приятели специалисти бяха пропуснали. Докато той търсеше, Шармън размишляваше безмълвно до прозореца.

— Добре ли си? — Сам се присъедини към него.

Той ѝ хвърли поглед за миг, после отново се взря през стъклото.

— Понякога човек трудно се справя със спомените.

— Зная. Много съжалявам за Кейт — отвърна тихо тя.

— Зная, няма нужда да го повтаряш. — Изви поглед към нея. — Зная, че вината не е твоя. Затова хайде да оставим тази тема. Не ми е нужна твоята вина в добавка към моята.

Силно почукване на вратата развали мига. Художникът отвори и пусна в стаята техника от хотела, носещ видеото. Свързаха го бързо с телевизора и пуснаха касетата. Както очакваха, започна епизод на „Стар Трек“. Шармън взе дистанционното и за нещастие на Хъд превъртя лентата, докато малко след края на серията стигна до онази част, която търсеше. Вместо очакваната картина на някаква мизерна стая и окайно, изнасилено и убито източноевропейско момиче, те се сблъскаха с изглед от спалнята на Джон Кларк, а съпругата му Софи Кларк, вързана за леглото, бе явно изплашена и очакваше неизбежното. Шокирани и удивени, продължиха да гледат как в кадър се появи Майкъл Роджърс и започна да изнасиљва безпомощната жена. Сам забеляза, че през цялото време той внимава и е с презерватив. Трудно ѝ бе да гледа, но съзнаваше, че се налага. Движейки се от сцена в сцена, от близък кадър до общ план, от продължителното снимане към големия финал, камерата предоставяше детайлното изображение на мъчението. Въпреки че изнасиливането и изтезанията бяха ужасни, касетата свърши, когато Софи Кларк бе още жива.

Хъд си бе гълтнал езика от изумление. Докато филмът вървеше, Сам изведнъж извика:

— Спри, спри тук!

Шармън реагира веднага, но не достатъчно бързо. Тя чувствува надигащо се вълнение.

— Върни, върни на ръцете.

Той превъртя през кадър, докато се върна на ръцете на Софи Кларк. Бяха вързани стегнато заедно около страничния стълб на леглото.

— Тук, спри тук.

Той натисна пауза. Изгледа я леко озадачен.

— Какво трябва да видя?

Сам стана и натисна силно пръст върху екрана.

— Виж пръстените.

Шармън и Хъд се взряха в кадъра съсредоточено, а тя се втурна към масата и вдигна пръстените, които бяха намерили в пакета на Спейд. Върна се обратно до екрана и ги постави до изображението на ръцете на жертвата.

— Вижте, същите са!

Стан сравни украсенията. Веднага разбра, че Сам е права, бяха същите. Хъд се взря в стопкадъра, преди да се извърне към нея.

— Бяха ли открити някакви други пръстени при смъртта ѝ?

Тя отново погледна към екрана. Почти по всичките пръсти на жената имаше пръстени. Поклати глава.

— Не, трябва да са били откраднати от трупа ѝ. Чудя се къде ли са сега.

Шармън се взря в картината за момент, а после и в Сам.

— Мисля, че зная.

След една последна нощ в хотела малката групичка потегли обратно към Кеймбридж. Всички си бяха легнали рано, закопнели да поспят и да се откъснат от мислите за преживелиците от предишния ден. Но никой от тях не спа много. Умовете им бяха все още пълни със събитията и трагедиите от изминалите няколко дни. Шармън тръгна за града сам. Каза, че имал среща с някакъв пощальон, което Сам не разбра напълно, но реши да го подмине за момента. За нея и художника пътуването бе дълго и монотонно и го изминаха в почти пълна тишина. Доминираше силното усещане за нечие отствие. Бяха потеглили трима, изпълнени с вълнение и възбуда, а сега се връщаха само двама. Това отново натрапи у нея чувството на загуба и вина. Всичките вещи на Кейт бяха в багажника. Сам ги бе сгънала прилежно, преди да ги сложи в куфара. Беше си запазила само една

снимка на Шармън и Кейт от никакво празненство. И двамата изглеждаха толкова щастливи. Реши да я даде на Стан при следващата им среща, която не бе далече, ако не грешеше за пръстените.

Когато пристигнаха в „Тринити“, Сам паркира и се обърна към Хъд.

— Съжалявам, че те замесих във всичко това.

Той поклати глава.

— А аз не. Съжалявам само за Кейт, разбира се, но беше вълнуващо, за бога! А и най-после получих снимките на Клеър, така че сега сигурно ще мога да направя и маската ѝ както трябва, ще ми отнеме само няколко дни, за да върна образа ѝ сред живите.

Сам се вгледа в него за момент, размишлявайки над току-що казаното.

— Ти беше, нали?

— Какво? — престори се на озадачен той.

— Ти сам разби главата, нали? Защо?

Художникът сви рамене и се усмихна.

— Това не беше тя. Просто не беше и го знаех. Не можех да я върна, ако не вярвах в онова, което правех. Тя ми стана скъпа. Предполагам, че се влюбих в нея.

Сам поклати глава недоверчиво при странното му твърдение.

— Но тя е мъртва.

Той извърна поглед към ливадите, реката и гърба на библиотека „Рен“.

— Духът не умира, само тялото. Ако не можех да уловя него, не исках изобщо да ѝ правя портрет.

— А ако не бяхме открили нейна снимка?

— Тогава нямаше да го завърша. Щеше да си остане смачкан на пода.

— Също както и паметта ѝ.

Усмивката му се разтегна.

— Също както и паметта ѝ.

Спогледаха се за миг, преди Хъд да отвори вратата и да излезе. Затвори я и надникна през прозореца.

— Ще ти се обадя, когато приключи, тогава може би ще можеш да видиш как е изглеждала от плът и кръв, така да се каже.

— Нямам търпение — усмихна му се тя.

Превключи на първа скорост, отдалечи се от колежа и се отправи към къщи.

Когато се прибра, завари Адамс да я чака. Добре че този път поне бе сам. Докато той стоеше търпеливо до вратата, тя мина покрай него, пъхна решително ключа в ключалката и отвори. Хвърли му поглед.

— Можеш да влезеш, ако няма да ми четеш лекция.

— Никакви лекции — поклати глава Адамс.

Сам кимна и двамата влязоха в къщата. Прекоси кухнята и сложи чайника.

— Кафе или чай?

— Чай, благодаря.

— Та какво мога да направя за теб, освен чая? — обърна се тя към него.

Адамс се поколеба за миг, съставяйки отговора си.

— Просто дойдох да изразя съжалението си и да видя дали си добре.

Въпреки милите думи, тя не можеше да превъзмогне недоверието си.

— Благодаря ти. А също и за това, че освободи Стан, особено в този момент.

— Ненужно бе да го задържам, явно не бе направил нищо. Да си призная честно, вероятно го прибрах, защото му бях ядосан. Всъщност никога не съм смятал, че е извършил нещо. Стан може и да е таралеж в гащите, но е добро ченге и не е убиец.

— Е, радвам се, че най-после си го разбрали.

Сам наля чая и подаде чашата на Адамс.

— Е, след като ми сподели причината за посещението си, има ли и нещо друго?

Той сръбна от чая си, преди да остави чашата и да я погледне.

— Подала си оставка.

Тя кимна.

— Мислех, че ще си доволен най-после да се отървеш от старата вещица.

Адамс поклати глава.

— Никога не съм го искал. Сам, ти си най-добрият патолог, когото познавам, и аз, а и полицията, не можем да си позволим да те загубим.

— Въпреки че действам нестандартно и си пъхам носа на самнатам?

— И това пъхане на носа доведе до смъртта на едно младо момиче. Дори и въпреки това. Ако не бяха нестандартните ти методи, нямаше да съм главен инспектор и неколкостотин убийци все още щяха да се разхождат на свобода. Това е едно от качествата, които ме привлякоха у теб.

Тя не бе докоснала чая си, беше твърде нервна, но не знаеше защо.

— Ако това са истинските ти чувства, тогава защо се намеси?

— Защото въпреки нестандартните ти методи трябва да приемеш, че в края на краишата това е работа на полицията. Ако ме бе държала в течение на находките си, вероятно Кейт щеше да е още жива и случаят щеше да е разрешен много по-бързо.

— А ако ти бе повярвал, че момичето е било убито, когато ти го доказах, вместо да поставяш финансовите съображения над съвестната полицейска работа, може би смъртта на Кейт също щеше да бъде предотвратена.

Адамс замълча за миг, обмисляйки думите на Сам и преценявайки дали моментът е подходящ да повдигне въпроса за истинската цел на посещението си.

— Добре, права беше за момичето, съжалявам. След като убиецът й е мъртъв, не виждам какво друго мога да направя.

Сам го зяпна невярващо.

— Какво имаш предвид с това, че убиецът й е мъртъв?

— Спейд е, мисля, че я е проследил до Кеймбридж и я е убил.

Сам поклати глава.

— Колко удобно за теб! След като отказа да признаеш, че изобщо става въпрос за убийство, сега вече имаш разрешен случай, без да ти струва и пени. Обзалагам се, че това ще увеличи шансовете ти за повишение. Ще трябва да оглавиш нов отдел — „Евтино разкриване на убийства“. Е, грешиш, не го е извършил Спейд.

Адамс се изправи и запита ядосано:

— Тогава кой?

— Ще ти кажа, когато най-после науча — усмихна му се тя.

— Предупредих те и преди, Сам, престъплението е да укриваш информация.

Прииска ѝ се да запрати чашата си по него.

— О, не се тревожете, господин главен инспектор, вие пръв ще научите, когато най-после открия действителния убиец.

Адамс я изгледа кръвнишки за момент, преди да се обърне и да тръгне към входната врата. Сам го изчака да отвори, преди да му изкреши последната си обида:

— И да знаеш, че убиецът ѝ е свързан с този на Софи Кларк!

Той спря за миг, но не се обърна. Разбра, че го е уязвила, и се зарадва.

На следващата сутрин Сам си взе душ и се облече бързо. Бе спала учудващо добре. Мислеше си, че може да се дължи на въздействието от посещението на Адамс. Имаше чувството, че от няколко дни насам снощицата история бе първото позитивно нещо, което е направила. Достави ѝ удоволствие да го постави на мястото му.

В единадесет и тридесет имаше среща с Шармън пред дома на Уодъм. Надяваше се да го види по-рано, но той ѝ бе отказал с извинението, че имал няколко важни задачи преди това.

Хвърли поглед към часовника си. Беше почти единадесет. Пусна Шоу в задната градина, заключи къщата и скочи в колата. Когато зави по сенчестия участък, който водеше от нейната къща към главното шосе, забеляза тъмносин форд ескорт, паркиран сред дърветата в края на пътя. Не би го забелязала изобщо, но шофьорът не бе отбил напълно извън пътя и капакът се подаваше на няколко сантиметра. Инстинктът ѝ подсказа, че това е немаркирана полицейска кола, която Адамс е пратил да я наблюдава. Беше го вбесила повече, отколкото си мислеше. Може би идеята да го дразни не бе чак толкова добра. В края на краишата той беше шеф на много влиятелен отдел и изключително амбициозен мъж. Колкото и да си мислеше, че го познава и разбира, за пръв път от доста време се изплаши от него. Не се бе приближила толкова, че хората му да я забележат, затова превключи на задна скорост и се върна по своята алея. Заключи колата и се отправи обратно към къщи, включи телевизора, за да създаде впечатлението, че

си е у дома, след което се отправи през полето зад къщата и измина пеша разстоянието от половин миля до близкото селце. Когато пристигна, отиде до един уличен телефон и си повика такси. Хрумнало й бе да се обади от дома си или от мобилния, но не знаеше колко навътре е приел забележките й Адамс и кой можеше да я подслушва.

Стан Шармън я чакаше пред къщата на Уодъм, когато пристигна. Макар че видя таксито, не изглеждаше изненадан. Сам плати на шофьора и се приближи към него.

— Момчетата на Адамс те причакваха, нали?

— Да, откъде знаеш?

— И аз трябваше да се отърва от две ченгета — усмихна се той.

Сам се притесни.

— Нали не знаят къде сме?

— Сериозно ли си мислиш, че ще го оставя да ми грабне славата под носа?

Тя разбра какво има предвид. Шармън се взря в лицето й.

— Готова ли си?

— Както винаги — кимна му.

Той бръкна в джоба си, за да се убеди, че стегнато опакованите монети са му подръка, преди да отвори портата и да последва Сам по пътеката.

Отвори им Бил Уодъм. Изглеждаше изненадан от появата им.

— Господин Шармън, какво мога да направя за вас?

Стан му отправи пресилено мила усмивка.

— Тук ли е госпожа Уодъм?

— В дневната е — кимна мъжът.

— Мога ли да разменя няколко думи с нея?

Човекът се поколеба за момент, но накрая взе решение и кимна.

— Разбира се, влезте.

Въведе ги в дневната, където Бети Уодъм седеше и плетеше, гледайки някакъв тъп сапунен сериал по телевизията. Шармън веднага прекоси стаята и седна до нея, преди тя да успее да реагира. Хвана ръката й и разгледа пръстените. Жената изглеждаше изненадана.

— Не само че сте я убили, ами сте взели и пръстените й, нали?

Госпожа Уодъм видимо пребледня, докато гостът продължаваше да я държи. Погледна съпруга си, който остана прикован на мястото си. След като се поокопити, тя се опита да стане, но Шармън

продължаваше да я стиска и я принуди да остане седнала. Жената завъртя ръката си и се опита да го удари през лицето, но той бе побърз, парира удара и предизвика реакцията на господин Уодъм.

— За бога, Бети, престани, всичко свърши! Ти и проклетите ти пръстени, казах ти да ги оставиш, по дяволите! Тъпа кучка!

Съпругата му внезапно се нахвърли върху него.

— Мъквай, тъпо копеле, не могат да докажат нищо!

Сам наблюдаваше, а очите на Шармън се присвиха.

— О, боя се, че можем. Имаме копие на филма, който сте заснели, когато сте убили Софи Кларк. Тогава е била с пръстените. А сега, само няколко седмици по-късно, те са у вас. Какво заключение ще си направят съдебните заседатели според вас?

Бил Уодъм поклати глава, поглеждайки жена си.

— Ти ни довърши, алчна кучка такава, ти ни довърши! — Пренесе вниманието си върху Стан. — Наистина я убихме. Но не беше нарочно, стана случайно.

Шармън поклати глава.

— Случайно! Не ми разправяй, че не си знаел, че е бил зареден!

Бети внезапно избухна в пристъп на ярост. Ядът й бе толкова силен, че този път успя да се освободи и се втурна през стаята към съпруга си, вдигнала игла за плетене в ръка. Шармън я настигна бързо, сграбчи я за косата и я събори на земята, докато тя все още крещеше и заплашваше мъжа си. Полицаят извади белезниците от задния си джоб и закопча ръцете й зад гърба. Щом я обезвреди, той насочи вниманието си върху Бил Уодъм.

— Е, искате ли да ни разкажете какво се случи, или предпочитате да се присъедините към жена си на пода?

— Няма нужда — поклати глава. — Ще ви кажа това, което искате да знаете.

Бети вдигна поглед към него и изкрешя:

— Затваряй си устата, затваряй си шибаната уста! Той ще те убие, ако проговориш, също както очисти Роджърс!

Сам забеляза страхът по лицето на мъжа. За щастие и Шармън не го пропусна. След като вдигна Бети за окованите й ръце, той я отведе в коридора и я закопча в тоалетната на долния етаж. Тя продължи да пиши, но сега поне думите й се различаваха трудно.

Когато се върна в стаята, хвана Уодъм за реверите и го бутна на един стол.

— Така, целите сме в слух.

Мъжът преглътна с мъка, преди да започне.

— Роджърс ни забърка. Знаеше, че се мъча да свържа двета края. Заплатата на шофьор на микробус не е кой знае колко голяма, дори и с пенсията на портиер. Предложи ми да вземам касетите от Европа и да ги внасям в страната.

Шармън седна на страничната облегалка на стола и се опита да си придаде не толкова заплашителен вид.

— Известно ли ви бе съдържанието им?

Уодъм кимна.

— Знаех, че е порно, но не и от какъв вид. Е, поне не в началото.

Сам усещаше, че мозъкът на приятеля й работи трескаво.

— А кой ходеше на тези командировки?

— Роджърс, аз и един тип, който вземахме от пристанището, Спейд. Гаден чешит беше. Сприхав.

— Значи Роджърс е познавал Спейд?

Мъжът кимна.

— Били са заедно в Кралския военноморски флот.

Всичко започваше да си идва на мястото и за пръв път Шармън започваше да добива увереност в разрешаването на случая.

— Откога датират тези пътувания?

Уодъм се замисли за момент.

— От около година.

— А кои бяха основните места на доставка?

— Амстердам и Париж. Екскурзиите доста ми допадаха.

Сам забеляза, че Уодъм става все по-нервен и всъщност бе добил нездрав вид, докато Шармън продължаваше да го разпитва. Запита се дали да се намеси, но реши да му даде още малко време, за да приключи.

— Кога разбрахте какъв материал внасяте?

— Преди няколко месеца. Бях отвратен, когато Роджърс ми показа.

Шармън се изсмя саркастично.

— Но не достатъчно, за да се откажете от бизнеса, а?

Сам забеляза, че дишането на Уодъм започва да се затруднява.

— Бях затънал прекалено много. На такива хора не можеш да откажеш. А и Бети се радваше на парите.

— Чия бе идеята за убийството на Софи Кларк?

Човекът откопча най-горното копче на ризата си и разхлаби вратовръзката си. Сам реши, че е дошъл моментът да се намеси.

— Стан, мисля, че е време да...

Той вдигна ръка и я прекъсна.

— Чакай, Сам, не сега.

Въпреки че не бе сигурна дали трябва, тя запази мълчание и реши да му даде още малко време.

— Не сме имали намерение да я убиваме.

Шармън явно не бе убеден.

— А какво се случи?

— Роджърс я изнудваше. Знаеше за връзката ѝ с Уорд. Каза ѝ, че ако не изпълни желанието му, ще каже на съпруга ѝ. Държеше филма, в който двамата правятекс. Беше ги заснел през прозореца на спалнята, така че едва ли можеше да отрече.

— И какво трябваше да стори тя?

— Роджърс казваше, че трябвало да направим наши собствени филми, за да намалим разходите по пътуванията.

— Значи сте знаели, че е удушвачески филм?

— Не, не, нямаше да е нищо подобно — поклати глава мъжът. — Щеше да е просто наужким.

— Само да се престорите, че я убивате? — прекъсна го Шармън.

— Да. Зная, че ви звучи глупаво, но такова бе решението ни.

— И тя се съгласи?

— Склони да го направи веднъж и после Роджърс щеше да ѝ даде касетата и да си държи устата затворена.

Стан се изсмя саркастично, а Сам се намеси:

— Нима е повярвала?

Уодъм сви рамене.

— Беше отчаяна, предполагам, че човек вярва на всичко в такъв момент.

— Тогава кой я удуши? — обади се пак Шармън.

Сам забеляза, че на Уодъм му е много зле.

— Стан, ще трябва да спреш.

Дори и той започва да забелязва, че му прилошава, но честно казано, всъщност не го бе грижа.

— Още няколко въпроса. Тогава кой беше?

— Роджърс я изнасили и после взе да я гори. Тя запища, защото не беше съгласна на това. Заплашваше, че ще каже на мъжа си и ще повика полиция.

— И какво стана?

— Бети се приближи и започна да я души, докато Роджърс продължаваше да я гори. Виждате ли, Бети наистина я мразеше, защото бе предала Джон.

— Значи тя е била операторът?

— Беше много добра — кимна Уодъм, — завърши курс по операторско майсторство.

— Значи, като приключи с изгарянията, той я удуши?

— Не, само се престори. Беше още жива, когато напуснахме стаята.

Шармън бе озадачен.

— Кои бяхте?

— Аз и Роджърс. Отидохме да пийнем по нещо, а когато се върнахме, бе мъртва.

— Кой беше в стаята, като си тръгнахте?

Уодъм се бореше, но вече бе явно, затова Шармън му подсказа.

— Бети е била, нали? Тя е довършила работата вместо вас, така че в края на краищата сте си получили филм с удушаване.

Уодъм кимна.

— Да. Тя искаше да я убие от самото начало, беше го замислила от момента, в който научи за връзката й с Уорд. Искаше Софи да умре, а Уорд да лежи до живот. И почти успя.

Шармън имаше един последен въпрос.

— Бети каза, че „той“ ще ви убие. За кого ставаше дума?

Уодъм изглеждаше много изплашен.

— По-добре да не... не казвам...

Внезапно пребледня като мъртвец, вкопчи се в предницата на ризата си и се свлече напред. Сам се озова до него на мига. Провери пулса му и погледна Шармън.

— Получил е сърдечен удар. Най-добре повикай линейка, и то бързо.

Въпреки огромните усилия на Сам Уилям Уодъм бе мъртъв, а с него си бе отишъл и единственият им свидетел. Вероятно бе починал още преди да се свлече на земята. Направи всичко по силите си, но не беше достатъчно. Изчакаха да дойдат линейката и местната полиция. След като Шармън им обясни положението, двамата се извиниха и бързо си тръгнаха, за да довършат онова, което бяха започнали, преди Адамс да се появи и да ги прибере.

Стан спря до една къща с тераса близо до центъра на града и паркира. Извърна се към Сам.

— Хайде.

Последва го, без да задава въпроси. Когато той отвори вратата и влязоха, любопитството й най-сетне надделя.

— Къде сме, по дяволите?

Шармън бутна вратата на коридора и влязоха в малка красиво мебелирана дневна.

— Това е старата къща на Кейт. Остави я на майка си. Поел съм грижата за делата ѝ. Може и самият аз да я купя, с нея ме свързват някои хубави спомени.

Сам бе все още объркан.

— Но защо сме тук?

— Защото, преди да е изтекъл и час, Адамс ще изпрати момчетата си до къщата ти и до апартамента ми, за да ни арестуват. Сигурно се чуди какво става. Де да можех да зърна лицето му! Това място не му е известно, така че ще имаме време да разрешим нещата, преди накрая да ни хване.

— Ами автомобилът ти?

Шармън се усмихна.

— В случай че не си забелязала, това не е моята кола. Наех я вчера. Паркирах я на известно разстояние от дома си. Мислех, че Адамс може да реши да предприеме нещо. Въпреки че се съмнявах, че ще има кураж да го стори.

Сам свали палтото си и се свлече на канапето.

— И сега какво?

Шармън прерови вътрешния джоб на сакото си и й подаде плик, адресиран до господин Джон Кларк, член на парламента.

— Откъде взе това, по дяволите?

— От Марк Андерсън.

— Кой пък е той?

— Пощалъонът на Кларк. Преди няколко години го бях арестувал за кражба, която е забравил да спомене пред Пощенското управление, когато е постъпил на работа.

— Изнудил си го?

Той запали цигара.

— Изнудих го, разбира се! И още не се е отървал.

— Съжалявам, но все пак не разбирам.

Шармън дръпна продължително от цигарата си.

— Надникни в плика.

Сам изпълни наредъждането му. Вътре имаше няколко банкови извлечения, покриващи сметките на Кларк за последните дванадесет месеца.

— Това трябва да е незаконно!

— И неговите занимания не са съвсем почтени, нали? — сви рамене той. Отново бръкна в джоба си и този път извади спестовната книжка, която Хъд бе взел от тялото на Спейд. — Провери датите и сумите, постъпили в сметката на Клеър, и ги сравни с изтеглените от извлечението на Кларк.

Тя го направи. Всички съвпадаха до ден-два, а сумите бяха абсолютно еднакви. Обърна се към Шармън.

— Но как ги взе?

— Кларк отсъства до утре. Вмъкнах се...

Каза го толкова небрежно, че ѝ бе нужно време да осмисли думите му.

— Вмъкнал си се?

Усмихна се и кимна.

— Точно така. А и нали нямаше кой да ме спре? Господин Андерсън ме прикриваше.

Сам бе все още смяяна от дързостта му.

— Ами ако той проговори? Ако иде при Адамс?

— Няма начин. Повече се бои от мен, отколкото от Адамс.

— Ами алармата?

— Задействах я и изчаках да дойдат ченгетата. Нямаше признания на взлом за момента, затова го сметнаха за фалшифа тревога, и понеже

системата е толкова сложна, трябваше да се обадят на охранителната фирма, за да я включи отново. Така разполагах с около час — повече, отколкото ми бе необходимо.

Казват, че границата между добрия полицай и добрия престъпник е много тънка. Понякога Сам се чудеше дали Шармън не я прекрачва.

— Както и да е, като се вмъкнах, поръчах извлечение от банковата сметка и после накарах нашия усъдлив пощальон да го задържи и да го предаде на мен.

— Не е толкова просто да получиш извлечение. Нали?

Шармън се усмихна тъжно.

— Лесно е, ако знаеш как.

Все още не бе убедена.

— Ами паролите, моминското име на майката и тем подобни?

— Моминското име на майка му е Ръсел...

— Откъде знаеш такива работи? — прекъсна го Сам.

— Влиза ми в работата да зная такива неща — сви рамене той.

Тя не бе приключила с кръстосания разпит.

— А паролата му?

— Оставя я залепена отстрани на компютъра си. Забелязах го миналия път, когато бях там. Много хора постъпват така. Но всъщност така се обезсмисля предназначението ѝ, не мислиш ли?

Сам не мислеше нищо, бе твърде поразена от действията му, за да направи каквото и да било.

— Знаеш ли, че горкият пощальон вероятно ще си загуби работата?

Шармън запали втора цигара.

— Съмнявам се. Ще уредя нещата. Не е единственият пощенски служител, за когото имам компромати.

Сам би искала да бъде шокирана от начина му на действие, но не беше. Всъщност, честно казано, по-скоро го харесваше.

— Имаше и нещо в плюс — продължи той. — Ако провериш сметката му месец по месец, ще видиш, че има много големи постъпления, плащани на или около петнадесето число.

Сам поклати глава.

— Е, и?

Шармън се усмихна дяволито.

— След като излязох от дома на Кларк, реших да поразгледам и из апартамента на Роджърс. В този момент всички аларми бяха изключени, затова си помислих, че мога да се възползвам от ситуацията и да се вмъкна и там.

Сам усещаше, че започва да се дразни.

— И каква бе целта?

Той поклати глава.

— Нямаше определена цел, просто исках да подуша наоколо. Но после намерих това.

Подаде ѝ купчина фактури за бензин.

— Фактурите са от цяла Европа и съответстват на пътуванията на Уодъм и приятелите му. Което пък напълно съвпада с големите суми, внасяни в сметката на Кларк.

Сам бе изненадана и шокирана колко солидни бяха в действителност те. Не бе имала представа каква печалба се извлича от порното.

— Но Кларк и без друго е богат. Защо би правил това?

Шармън се засмя.

— Нали знаеш поговорката: „Не можеш да си прекалено слаб или прекалено богат“.

Сам и Шармън прекараха остатъка от деня и нощта в къщата. Тя спа на канапето, а Стан — в леглото на Кейт. Предложи ѝ обратния вариант, но сърце не ѝ даваше да го приеме. Единствената изненада на вечерта бе липсата на новини за семейство Уодъм. Адамс явно бе действал бързо, за да задържи сведенията и да разбере какво става. Странно бе усещането „да си беглец“. Да я издирват, кой би помислил? Сам потъна в мрачни мисли. Странни игри играеше животът.

И двамата станаха късно. Нямаше смисъл да бързат. Бе прекарала още една неспокойна нощ. Този път не заради сънищата, а заради положението на канапето, където бе решила да прекара нощта. След голяма чаша кафе и бърз душ двамата бяха готови да тръгнат.

Шармън ѝ отправи поглед, докато се настаняваше на седалката до него.

— Ще минем по околовръстното шосе, няма смисъл да си просим белята.

Сам кимна. Бе забравила, че все още са бегълци.

Шармън сякаш мина по всеки заобиколен път и странична улица в Кеймбридж, като от време на време спираше, за да се увери, че не ги следят. След цяла вечност, както им се стори, пристигнаха в дома на Кларк в Гранчестър. Сам почти очакваше да ги посрещне армия полицаи и бе облекчена, че не е така.

Паркираха на алеята и тръгнаха към вратата. Шармън натисна звънеца силно и продължително. След малко се появи Кларк. Изглеждаше спокоен и невъзмутим.

— Доктор Райън, детектив Шармън, на какво дължа тази чест?

На Шармън не му минаваха такива.

— Мислех, че трябва да ви уведомим, че чистачката ви Бети Уодъм е арестувана за убийството на съпругата ви, а Бил Уодъм е мъртъв.

Кларк се опита да си приладе смято изражение, но Сам видя, че е някак си фалшиво.

— Значи изобщо не е бил Уорд. Не съм и смятал, че е той. Но госпожа Уодъм — това е потресаваща новина! Сигурни ли сте?

Стан се усмихна.

— Напълно. Но по-интересно е, че господин Уодъм намекна за участието ви в убийствата, преди да почине.

Кларк поклати глава и се изсмя пресилено.

— Да не би да ви е дал показания?

Шармън поклати глава.

— Нямаше тази възможност. Но призна пред мен и доктор Райън, преди да умре.

Кларк сви рамене.

— Изльгал е. Мисля, че трудно ще го докажете в съда, нали?

Шармън усещаше, че се дразни.

— Госпожа Уодъм е още жива. Може да се окаже отзивчива, когато научи колко време ще прекара в затвора на Нейно Величество.

Кларк бе самоуверен, както винаги.

— Съмнявам се. Арестували ли сте горката жена? Трябва да се погрижа да има приличен защитник. Вероятно сте допуснали друга

грешка. Много ви бива в това. Трябва да повдигна въпроса в парламента.

Шармън смени тактиката.

— Познавахте ли момиче на име Клеър?

Кларк се замисли за момент, после тръсна глава.

— Познавам доста жени, но никоя с такова име.

Шармън настоя.

— Била е приятелка на един мъж, наречен Спейд, но предполагам, че и за него не сте чували.

Кларк поклати глава.

— Не, никога. Необичайно име, със сигурност бих го запомнил.

— Бил е приятел на вашия работник Роджърс.

Той отново сви рамене.

— Покойният господин Роджърс имаше доста приятели, но не и такива, с които бих общувал. Добър човек беше, но напомняше нешлифован диамант.

— Обичате ли да гледате порно, и по-точно филми с удушавания? Такива, в които млади момичета биват изнасилени и после убити, господин Кларк? — попита директно Шармън.

Сам забеляза, че лицето на домакина леко почервя. Стан бе уцелил.

— Не, разбира се, че не. Вижте, достатъчно ви търпях. Мисля да се обадя на началника ви — главен инспектор Адамс, нали? Сигурен съм, че той ще може да разреши проблемите, които имате с мен, господин Шармън. Освен това вие май сте отстранен? Не съм сигурен, че дори трябва да сте тук. Така че си вървете, ако обичате.

Сам видя как очите на Стан се присвиват. Знаеше, че това е лош знак. Знаеше, че му се иска единствено да цапардоса Кларк между веждите.

— Хайде, Стан, може да сторим и нещо друго.

Задърпа го леко към колата, а Кларк затвори здраво вратата след тях.

Докато потегляха по алеята, Сам хвърли поглед на Шармън.

— А сега какво?

Той сви рамене.

— Един господ знае. Освен ако госпожа Уодъм не реши да направи пълни признания, което изглежда невероятно при адвокат, нает от Кларк.

Тя се замисли за миг.

— Ами банковите извлечения и фактурите? Те са доста убедителни.

— Не съвсем — сви рамене той. — Спомни си как се сдобих с тях. Ние знаем, че е замесен, но никога няма да ни позволят да ги използваме като доказателство. Не съм сигурен, че ще посмея да си призная, че ги имам. Да не говорим пък как съм ги получил. Отсега предвиждам, че наказаният в случая ще бъда аз.

Сам се загледа през страничното стъкло, докато Шармън караше обратно през Гранчестър. Изведнъж мобилният ѝ телефон иззвъння. Провери номера, преди да вдигне — беше Хъд. В този момент отговорът на всичките ѝ проблеми просветна в главата ѝ. Не знаеше как не се бе сетила за това по-рано. Обърна се към Стан.

— Стан, карай към „Тринити“ колкото се може по-бързо и по най-прекия път, който ти е известен.

Беше риск, но си заслужаваше да го поемат.

Джон Кларк седеше край басейна, когато тя се появи. Отначало не я забеляза, бе твърде зает с размисъла над последствията от посещението на Шармън. Не се тревожеше прекалено за Бети Уодъм, вече се бе обадил на адвоката си и той бе на път. Ако не друго, поне щеше да се увери, че ще си държи устата затворена. Не че това го притесняваше. Местната полиция не можеше да накара Бети да проговори, но нямаше смисъл да поема рискове. Изведнъж почувства, че някой го наблюдава. Обърна се бавно и видя едно момиче, което му махна.

— Здравей, Джон, помниш ли ме? Аз съм Клеър.

Кларк не можеше да отмести очи от нея. От мъртвото ѝ лице. Защото, ако бе сигурен в нещо, то бе в това, че е мъртва. Убеден бе, защото я бе убил. Умът му заработи трескало.

— Ти си мъртва.

Клеър започна да се приближава към него с протегнати ръце. Усети как краката му се разтреперват и стомахът му се свива на топка.

— Стой настрана от мен, кучко, стой настрана!

Клеър продължаваше да върви към него, а усмивката на лицето ѝ се разширяваше. Той започна да отстъпва назад.

— Убих те веднъж, мога да го сторя пак! — Твърде шокиран и изплашен, за да заговори при появата ѝ, Кларк се огледа наоколо, преди да се обърне и да се втурне в къщата.

Шармън, Сам и Хъд, които се бяха скрили зад ниските храсти, изведнъж излязоха. Художникът застана след миг до приятелката си, докато Сам и Шармън го последваха в сградата. Когато се приближиха до френските прозорци, които гледат към басейна, Кларк внезапно се появи отново с пушка, притисната здраво до рамото му. Изглеждаше изненадан, че ги вижда пред себе си.

— Какво правите тук, по дяволите?

Шармън го погледна право в очите.

— Дойдох да ви арестувам за убийството на Клеър Армстронг, убийството на Майкъл Роджърс и заговор за убийството на собствената ви съпруга, Софи Кларк.

Сам видя как Кларк се разярjava все повече.

— Как може да ме обвинявате, че съм убил Клеър, тя е там, погледнете зад себе си, ето я!

Докато той говореше, Хъд свали силиконовата маска от лицето на приятелката си. Кларк само зяпаше и не можеше да повярва на очите си.

— Изиграхте ме! Това никога няма да мине в съда!

Сам го изгледа свирепо.

— Казахте ни, че никога не сте срещали Клеър, и все пак я познахте веднага и признахте, че сте я убили.

Кларк задържа пушката на рамото си.

— Вашата дума срещу моята, пак не разполагате с нищо.

Сам се обърна към Хъд и му направи знак.

Художникът вдигна една видеокамера. Сам отново насочи вниманието си върху Кларк.

— Виждате ли, можем да докажем всичко, пълни самопризнания.

Той местеше пушката от Сам към Шармън и после отново обратно, явно несигурен какво да прави, докато Хъд продължаваше да заснема събитията.

— Заслужаваха да умрат! Тя спеше с политическия ми съветник, един никаквец, когато имаше мен. Заслужаваше да умре.

Шармън сдържаше нервите си.

— Вие ли я убихте?

— Аз да си цапам ръцете с тази кучка? Не, накарах Бети и тя свърши чудесна работа!

— Ами Клеър и Роджърс?

— Изнудвачи. Да, но събраха човека! Той всъщност се опита да ме заплашва. Да бяхте видели изражението му, когато животът му го напусна!

— Вие ли ги убихте? — продължи Шармън.

— Да, аз. Те си го просеха. — Насочи пушката към Сем. — И ако не беше тази кучка, щях да се измъкна.

Докато той продължаваше да държи оръжието срещу нея, Стан я избута зад себе си.

— И сега какво? Ще стреляте ли или не? Няма да убиете всички ни, нали знаете, може би нас двамата да, но Хъд ще избяга и тогава с вас е свършено. Доживотен затвор, позор и унижение. Хората ще плюят на паметта ви.

Сам се разтревожи от думите на Шармън. Последното, от което се нуждаеха, бе да го разстроят още повече. Стан вдигна ръка и започна да се приближава бавно към него.

— Защо просто не ми дадете пушката и ще видя какво мога да направя за вас. Имате добри адвокати, сигурен съм, че ще ви измъкнат. Хайде, дайте ми пушката!

— Да ме измъкнат? С мен е свършено! Довършен съм от евтин водевилен номер. Кой би помислил? — Раменете му се отпуснаха.

Предчувствуващи победата, Шармън се приближи напред, но не бе достатъчно бърз. Без дума повече, Кларк притисна пушката под брадата си и натисна спусъка. Главата му експлодира в пръски кръв и мозък, преди тялото му да се свлече в басейна, обагряйки водата в пурпурночервено. Сам изтича при Стан, оплiskан от кръвта на Кларк.

— Знаеше, че ще го направи, нали?

Той кимна.

— Очаквах го. Не мога да кажа, че съжалявам.

Сам искаше да запита какво му даваше правото да бъде съдия, съдебен заседател и екзекутор, но въпреки мрачното удовлетворение в

думите му, очите му преливаха от болка и видът му издаваше поражение. Имайки предвид какво бе загубил, сърцето й се сви от съчувствие и очите ѝ се изпълниха със сълзи. А и не можеше да не се съгласи с него. Това бе най-доброто разрешение.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.